

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โดย

พัชรี วรจรัสรังสี
ช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์

สถาบันวิจัยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สนับสนุนโดย

ทุนส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

ปี 253๑

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2540

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โดย

พัชรี วรจรัสรังสี

ช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์

สนับสนุนโดย

ทุนส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

ปี 2539

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2540

DEVELOPEMENT OF THAI DIFFICULT WORDS WRITING EXERCISES FOR
THE STUDENTS AT GRADE 3, CHULALONGKORN UNIVERSITY
DEMONSTRATION SCHOOL

PATCHAREE VORACHARUSRUNGSI

SONKLIN WIRATYOSIN

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION SCHOOL

(ELEMENTARY)

1997

โครงการวิจัย : การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีที่ทำวิจัย : 2540

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งแบบฝึกทักษะทั้งหมด
มี 6 ชุด คือ คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่มีหลายพยางค์ คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1,
2) คำที่มีความหมายเชิงนามธรรมและคำที่เป็นภาษาต่างประเทศ สร้างโดยผู้วิจัย ผลการวิจัยพบว่าแบบ
ฝึกทักษะทั้ง 6 ชุด มีประสิทธิภาพตามลำดับ ดังนี้ 95/83, 92/94, 91/85, 96/89, 96/89, 91/88
และ 93/83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 และปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังการ
ทำแบบฝึกทักษะทั้ง 6 ชุด ของนักเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Development of Thai Difficult Words Writing Exercises For the Students at Grade 3, Chulalongkorn University Demonstration School.

Year : 1997

This research was to develop the Thai difficult Words Writing Exercises for the students at Grade 3, Chulalongkorn University Demonstration School which divided into 6 types such as; words Not Used in Daily life, Polysyllable Words, Words Used For Poetry and Royal Family (1, 2), Words with Abstract Meaning and words derived From Foreign Languages. It was found that the whole SIX STUDIED EXERCISES had the efficiency in order 95/83, 92/94, 91/85, 96/89, 96/89, 91/88 and 93/83 which higher than expected at 80/80. It was also shown that the AVERAGE POINT of the whole 6 exercises POST TEST was higher than the PRE TEST one at the statistical significant level of .01

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้มีขึ้นได้เพราะคำแนะนำจากท่าน รองศาสตราจารย์ ดร.ทศนา เขมมณี และได้รับความกรุณาจากท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยได้กรุณาให้คำแนะนำเพิ่มเติม ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเป็นอย่างยิ่ง ทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสองท่านเป็นอย่างสูงในความกรุณาที่ท่านมีต่อผู้วิจัย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือจากท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มาลินี เผ่าพรหม ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรทัย วิมลโนธ และอาจารย์ทินกร เทพกุศล ที่ได้ตรวจพิจารณา แบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก ผู้วิจัยได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากท่านผู้บริหารโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) และอาจารย์แสงทิวา ไชยยศ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิมพล ดาวเรือง ในเรื่องบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับจากทุกท่านที่กล่าวนามมาข้างต้นเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

พัชรี วรจรัสรังสี

ช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์

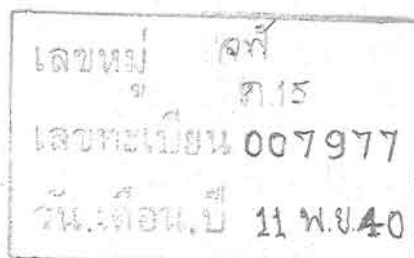
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญตาราง	ช
บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
คำ	
ความหมายของคำ	7
ความสำคัญของการรู้ความหมายคำ	11
การเรียนรู้ความหมายของคำ	12
การเขียนสะกดคำ	
ความหมายของการเขียนสะกดคำ	17
ความสำคัญของการสะกดคำ	18
สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด	19

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การสอนเขียนสะกดคำ	
ความมุ่งหมายของการสอนเขียนสะกดคำ	24
วิธีสอนเขียนสะกดคำ	26
การศึกษาระดับความยากง่ายของคำและลักษณะคำยาก	30
หลักการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนสะกดคำ	34
แบบฝึก	
หลักการสร้างแบบฝึก	35
จิตวิทยาในการสร้างแบบฝึก	38
ลักษณะของแบบฝึกที่ดี	40
ประโยชน์ของแบบฝึก	43
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	45
3 วิธีดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการสร้างเครื่องมือ	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล	54
การวิเคราะห์ข้อมูล	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ	71
บรรณานุกรม	78
ภาคผนวก	86
ประวัติผู้เขียน	161

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (One-to-One Testing)	61
2	ผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองแบบ กลุ่มเล็ก (Small Group Testing)	63
3	ผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองภาคสนาม (Field Testing)	65
4	ผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองจริง (Trial Run)	67
5	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าที่ของคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด	69
6	แสดงคะแนนผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (One-to-One Testing)	86
7	แสดงคะแนนผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองแบบกลุ่มเล็ก (Small Group Testing)	87
8	แสดงคะแนนผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองภาคสนาม (Field Testing)	89
9	แสดงคะแนนผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองจริง (Trial Run) .	98

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องหรือการสะกดตัว เป็นการเรียนเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นและมีความสำคัญมาก เพราะการสะกดตัวได้ถูกต้องจะทำให้อ่านหนังสือออกและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ และเพื่อการศึกษาในระดับชั้นสูง ๆ ต่อไป นิตยา ฤทธิโยธี (2507) ได้กล่าวว่า การสะกดตัวเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งของการระลึกได้อย่างแจ่มแจ้ง จากความจำทั้งรูปร่าง เสียง หรือสัญลักษณ์ของอักษรทุกตัวที่เรียงลำดับอย่างถูกต้องได้ ผู้เรียนจะต้องนึกมโนภาพระหว่างสัญลักษณ์ของตัวอักษรและเสียงของคำ การเรียนสะกดคำอย่างถูกต้องนั้นเป็นผลมาจาก การจำโครงสร้างของคำได้ รู้จักสังเกตส่วนที่เหมือนหรือแตกต่างในบางส่วนของรูปคำเหล่านั้นได้ การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษายังไม่ดีนัก จะพบว่านักเรียนที่เรียนจบการศึกษาระดับประถมศึกษาแล้วประสบผลสำเร็จทางการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร เพราะยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ และไม่สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านและการเขียนไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย อันอาจจะมีสาเหตุมาจากหลักสูตร แบบเรียน วิธีสอน ครูผู้สอน การประเมินผล ฯลฯ ดังจะเห็นได้จากการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พบว่า วิชาภาษาไทยโดยเฉพาะด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำต่ำมาก และผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะด้านการเขียนสะกดคำต่ำมากเช่นกัน (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2519) ต่อมาเมื่อได้มีการประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ได้มีการศึกษาในเชิงประเมินผลหลักสูตรภาษาไทย ในแง่การเขียนสะกดคำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 พบว่า ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้นมีนักเรียนเขียนสะกดคำไม่ถูกเกินร้อยละ 50 ขึ้นไป (แก้วตา ไทรงาม, 2520 และ ดวงเดือน สุภิกิตย์, 2522) และรูปแบบการเขียนผิดของนักเรียน คือ ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่ตัวการันต์ ผิดที่ ร ล ว และ รร (รหัน) ผิดที่พยัญชนะต้น และผิดที่การใช้ ใ - ัย - ้ม ผิดที่สระเสียงสั้นยาวและการประวิสรรชนีย์ ผิดที่วรรณยุกต์ เป็นต้น (รุจิ สุขเสมอ, 2526) และจากงานวิจัยของ พัชรี วรจรัสรังสี (2538) เรื่อง การวิเคราะห์คำสะกดยากที่เขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ได้ศึกษาลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนและประเภทของคำที่นักเรียนเขียนผิด ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 115 คน และปีการศึกษา 2537 จำนวน 111 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ

เก็บข้อมูลเป็นแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ จำนวน 6 ชุด ๆ ละ 50 คำ รวมทั้งหมด 300 คำ สร้างโดยผู้วิจัย ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนเขียนคำสะกดยากผิดในหลายลักษณะรวมกัน คือ ใช้พยัญชนะผิด และผิดที่ตัวสะกดด้วย บางคำใช้สระผิดและผิดที่ตัวการันต์ด้วย บางคำใช้พยัญชนะผิด และผิดที่ตัววรรณยุกต์ด้วย ซึ่งการเขียนผิดสองลักษณะ และตั้งแต่สองลักษณะขึ้นไป ถือว่าเป็นการเขียนผิดหลายลักษณะ และมีนักเรียนเป็นจำนวนมากที่เขียนคำบางคำผิดสามหรือสี่ลักษณะ ส่วนการเขียนวางสระและวรรณยุกต์ผิดที่มีนักเรียนเขียนผิดเป็นจำนวนน้อยมาก นักเรียนส่วนใหญ่จะมีความแม่นยำในการเขียนวางสระและวรรณยุกต์อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง ส่วนประกอบของคำสะกดยากที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุด คือ คำประเภทที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นคำที่นักเรียนไม่ค่อยได้พบเห็น ไม่ได้เขียนบ่อยจึงไม่ค่อยคุ้นเคยกับคำเหล่านี้ ทำให้เขียนผิด ส่วนคำที่ใช้ตัวสะกดเป็นพยัญชนะต้น และคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ตัวสะกดหรือตัวสะกดซ้อนกันสองตัว เป็นคำประเภทที่นักเรียนเขียนผิดน้อยที่สุด อาจจะเป็นเนื่องจากเป็นคำที่นักเรียนพบเห็นบ่อยในเนื้อหาบทเรียน จึงมีความคุ้นเคย ทำให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องและใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ จรุงรัตน์ กางกั้น (2531) สุนันท์ จงธนสารสมบัติ (2525) และ ชิน โพธิ์อ่อน (2526) จากผลการวิจัยที่นักเรียนเขียนผิดหลายลักษณะรวมกันมากที่สุด อาจเป็นเพราะคำภาษาไทยมีลักษณะการประสมคำหลายรูปแบบ ทำให้จดจำได้ยาก การเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ คำบางคำโดยเฉพาะศัพท์บัญญัติใหม่ ๆ มักจะมีการเปลี่ยนแปลงการเขียนสะกดคำอยู่บ่อย ๆ ทำให้ผู้ใช้ปรับตัวไม่ทัน ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิดหลายลักษณะรวมกันได้ (วารสารการวิจัยทางการศึกษา, 2525) คำบางคำที่นักเรียนไม่มีโอกาสได้พบเห็นหรือใช้คำเหล่านั้นอยู่เสมอ เป็นคำที่ไม่ได้ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน ไม่คุ้นเคย จึงเป็นคำยากในการสะกดคำของนักเรียน (วัฒนา จันทรลีบสาย, 2526)

สาเหตุที่นักเรียนเขียนสะกดคำผิด มีอยู่หลายประการ ซึ่งบางสาเหตุมาจากตัวของนักเรียน บางสาเหตุมาจากตัวผู้สอนนักเรียน และบางสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัวนักเรียน อีกสาเหตุหนึ่งที่พอจะมองเห็นได้ คือ สอนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้สอดคล้องกันนั้น ครูผู้สอนแต่ละท่านจะมีการเน้นหนักการสอนทักษะในแต่ละด้านมากน้อยไม่เท่ากัน บางท่านอาจจะละเลยทักษะทางการเขียน เพราะเห็นว่าต้องใช้เวลามาก ตรวจสอบยาก ต้องใช้เวลานานในการตรวจ ทำให้ตัดตอนทักษะการเขียนออกไป ทำให้เหลือน้อยลง ซึ่งทำให้เกิดผลเสียกับนักเรียนที่ได้ฝึกทักษะทางด้านนี้น้อยลง ทำให้ขาดประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในการเขียน ในบางโรงเรียนไม่ได้กำหนดการฝึกการเขียนการสะกดคำไว้ในตารางเรียนอย่างชัดเจน ทำให้ครูผู้สอนไม่ได้ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำให้กับนักเรียน ซึ่งสาเหตุดังกล่าวก็เป็นผลให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิดเป็นจำนวนมาก

จากการค้นพบดังกล่าวทำให้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อให้นักเรียนจะได้เขียนสะกดคำผิดน้อยลง เพราะถ้าไม่มีการแก้ปัญหาค้นพบ จะทำให้เกิดผลเสียอย่างมากกับตัวของนักเรียน เพราะทักษะการเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร และจะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในวิชาอื่น ๆ ด้วยเพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ถ้าหากมีการเขียนคำผิดพลาด คลาดเคลื่อนหรือบกพร่องไปจะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไป ไม่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกันทั้งผู้รับและผู้ส่ง หรือทำให้เข้าใจไขว้เขวไปได้ ปัจจุบันนี้ข้อความที่เขียนตามหน่วยงานต่าง ๆ ชื่อร้านค้า บริษัท ป้ายประกาศ ป้ายโฆษณา รวมทั้งสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ โทรทัศน์มีการเขียนสะกดคำผิดพลาด พลิกแพลงอยู่มาก (ยุพา สงศิริ, 2521) การเขียนสะกดคำผิดพลาดหรือพลิกแพลงรูปแบบการเขียนให้ผิดเพี้ยนไปจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดพลาดและอาจสร้างความเข้าใจผิดจนเกิดความเสียหายแก่บุคคลและทรัพย์สินได้ (สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบุลย์, 2522) และที่เป็นผลร้ายที่สุดก็คือ การทำลายภาษาอันเป็นวัฒนธรรมของชาติ (พยุง ญาณโกมุท, 2509)

จากสาเหตุผลดังกล่าว การแก้ไขเรื่องการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแก้ไข ได้มีผู้คิดหาวิธีแก้ไขในรูปแบบต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงตั้งสมาคมภาษาไทยขึ้น เพื่อแก้ไขภาษาวิบัติ (คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2508) พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ได้ทรงห่วงใยถึงการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน พระองค์ทรงมีพระราชประสงค์ให้ใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง (ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504) ราชบัณฑิตยสถานมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำผิด โดยได้จัดทำพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2493 ขึ้น เพื่อเป็นมาตรฐานในการที่จะตัดสินว่าคำใดเขียนสะกดถูกหรือผิด คำใดอ่านถูกหรืออ่านผิด ตลอดจนคำใดความหมายเช่นไร

ความสำคัญตลอดจนปัญหาในการเขียนสะกดคำผิดพลาดที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้นำเป็นห่วงภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ เป็นสิ่งที่แสดงถึงวัฒนธรรมของชาติเป็นอย่างมาก จึงจะต้องมีการปลูกฝังการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเสียตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาในระดับสูงต่อไป แต่การปลูกฝังจะต้องกระทำอย่างมีระบบตั้งแต่การเลือกคำที่จะเขียนให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนการสอนความหมายของคำ การเข้าใจจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็ก ตลอดจนการประเมินผล อย่างมีประสิทธิภาพ จากความสำคัญดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะแก้ปัญหาค้นพบการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากเพื่อนำมาฝึกให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำยากได้ถูกต้องมากขึ้น เพตตี (Petty, 1963) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกว่า แบบฝึกจะเป็นการส่งเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา

ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วย
 ให้เด็กประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ช่วยเสริมให้ทักษะภาษาของตน ช่วยให้ผู้มองเห็นจุดเด่น
 หรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจนซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุง แก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่
 ริเวอร์ (River, 1972) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีว่าต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอควรในเรื่อง
 หนึ่ง ๆ ก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่น ๆ ต่อไป สุนันท์ จุฑะศร (2509) ได้กล่าวถึงแบบฝึกทำให้ผู้วิจัย
 สนใจที่จะสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนคำสะกดยากได้
 ถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยอาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาของธอร์นไดค์ (Thorndike,
 1961) ที่สัมพันธ์กับการสร้างแบบฝึก ธอร์นไดค์ ได้กล่าวว่า

1. สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องและจะสามารถ
 ทำได้ดี ภาษาเป็นวิชาทักษะโดยลักษณะวิชาแล้วผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาต่อเมื่อมีการฝึกฝนให้ทำ
 แบบฝึกหัด ได้ใช้ทักษะทางภาษามากเท่าใดก็จะช่วยให้มีทักษะดีมากขึ้นเท่านั้น กฎแห่งการฝึกหัดนี้จะ
 ช่วยทำให้แก้ข้อบกพร่องในการเรียนได้

2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล คำนี้ถึงว่า นักเรียนแต่ละคนมีความรู้ความถนัด ความ
 สามารถ และความสนใจทางภาษาต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ
 ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป และควรมีหลาย ๆ แบบ

3. การจูงใจผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปยาก เป็นการดึงดูดความสนใจของ
 นักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึก และช่วยกระตุ้นให้ติดตามต่อไป

4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

5. การนำสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิต และการเรียนรู้มาให้ผู้เรียนทดลอง นำสิ่งที่มีความ
 หมาย ภาษาที่ใช้พูดและใช้เขียนในชีวิตประจำวัน เมื่อผู้เรียนได้เรียนและทำแบบฝึกในสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว
 นอกจากจะจำได้แม่นยำแล้ว นักเรียนยังสามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้เป็นประโยชน์อีกด้วย

จากหลักการสร้างแบบฝึกที่ดี และทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับการสร้างแบบ
 ฝึกดังกล่าว ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึก การเขียนคำสะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถม
 ศึกษปีที่ 3 โดยแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นนี้ ผู้วิจัยมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนได้ศึกษาและฝึกการเขียน
 คำสะกดยากเป็นประเภทคำที่สะกดยากมากที่สุด คือ มีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการ
 ศึกษา 2536 และ 2537 เขียนผิดโดยเฉลี่ยร้อยละ 77 ขึ้นไปจากผลการวิจัยของ พัชรี วรจรัสรังสี
 (2538) เรื่อง การวิเคราะห์คำสะกดยากที่เขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากที่สร้างขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

แบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)
2. คำที่นำมาสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก เป็นคำภาษาไทยที่ถูกรวบรวม และนำมาจัดประเภทตามลักษณะของคำ โดย พัชรี วรจรัสรังสี (2538) จากงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ คำสะกดยากที่เขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ซึ่งแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นนี้มุ่งหมายที่จะให้นักเรียนได้ศึกษาและฝึกการเขียนคำสะกดยาก เป็นประเภทคำที่สะกดยากมากที่สุด คือ มีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2536 และ 2537 เขียนผิดโดยเฉลี่ยร้อยละ 77 ขึ้นไป ดังนี้
 - 1.1 คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน (จำนวน 4 คำ)
 - 1.2 คำที่ใช้ในร้อยกรองและราชาศัพท์ (จำนวน 20 คำ)
 - 1.3 คำที่มีหลายพยางค์ (จำนวน 9 คำ)
 - 1.4 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม (จำนวน 13 คำ)
 - 1.5 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ (จำนวน 10 คำ)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แบบฝึกทักษะ หมายถึง เอกสารที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากให้นักเรียนสามารถเขียนคำสะกดยากได้ถูกต้องเพิ่มมากขึ้น หรือลดจำนวนของนักเรียนที่เขียนคำสะกดยากผิดให้น้อยลง ซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย มีจำนวนทั้งหมด 6 ชุด คือ คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่มี

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้แบบฝึกทักษะประกอบการสอนนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาตำรา และเอกสารต่าง ๆ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. คำ
 - 1.1 ความหมายของคำ
 - 1.2 ความสำคัญของการรู้ความหมายของคำ
 - 1.3 การเรียนรู้ความหมายของคำ
2. การเขียนสะกดคำ
 - 2.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ
 - 2.2 ความสำคัญของการสะกดคำ
 - 2.3 สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด
3. การสอนเขียนสะกดคำ
 - 3.1 ความมุ่งหมายของการสอนเขียนสะกดคำ
 - 3.2 วิธีการสอนเขียนสะกดคำ
4. การศึกษาระดับความยากง่ายของคำ และลักษณะคำยาก
5. หลักการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนสะกดคำ
6. แบบฝึก
 - 6.1 หลักการสร้างแบบฝึก
 - 6.2 จิตวิทยาในการสร้างแบบฝึก
 - 6.3 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี
 - 6.4 ประโยชน์ของแบบฝึก
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

1. คำ

1.1 ความหมายของคำ

คำ คือเสียงที่เป็นเครื่องหมาย แต่ขอบเขตของความหมายนั้นไม่คงที่อาจจะกว้างแคบ หรือเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา นอกจากนี้คำยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อทำความเข้าใจกัน เป็น

เครื่องหมายของการจำ การคิด การสังเกต การพิจารณา การแสดงความคิดเห็นและการแสดงความรู้สึก ดังนั้นผู้ที่รู้คำมากย่อมมีความสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นได้กว้างขวาง เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งกว่าผู้ที่รู้จักคำน้อย (ชลธิรา กลัดอยู่ และคณะ, 2517) คำมักจะมีหลายความหมายหลายมุม เรามักจะเลือกใช้แต่บางมุม หาได้ใช้ทุกมุมไม่ ถ้าอยากจะทราบว่าในกรณีใดเราใช้ความหมายมุมไหนแล้ว ต้องดูที่ถ้อยคำห้อมล้อมหรือบริบท (Context) และต้องคำนึงถึงความหมายให้จงหนัก (พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปพงศ์ประพันธ์, 2513)

ฟรีส (Fries, 1950) ได้ให้ความหมายของคำว่า "คำ" คือ การประสมเสียงซึ่งนำมาใช้เป็นสิ่งเร้าให้เกิดความสนใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา ประสบการณ์ใดก็ตามที่ทำให้เกิดความสนใจโดยมีสิ่งเร้า นั่นคือ ความหมายของคำ

แครร์รอล (Carroll, 1953) ได้แบ่งความหมายของคำเป็นสองประการ คือ ความหมายโดยอรรถ (Denotative Meaning) หมายถึง ความหมายที่แท้จริงของคำ และความหมายโดยนัย (Connotative Meaning) หมายถึง ความหมายที่อ้างถึงความหมายอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น คำว่า "ดวงจันทร์" ความหมายโดยอรรถ หมายถึง ดาวบริวารของโลก แต่ความหมายโดยนัยนั้นอาจหมายถึง กลางคืน ความงาม ความสงบ ความยินดี ความพอใจ ฯลฯ การที่จะแยกความแตกต่างของความหมายสองอย่างนี้ได้ก็อาจอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ ความหมายทั้งสองอย่างจะมีการเปลี่ยนแปลงจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ความหมายของคำแต่ละคำของแต่ละบุคคลไม่คงที่ ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา สถานที่และสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างเช่น ความหมายโดยอรรถของบุคคลหนึ่ง ในวันหนึ่งอาจจะกลายเป็นความหมายโดยนัยในอีกวันหนึ่ง แต่นักภาษาศาสตร์ก็ยังถือว่าคำแต่ละคำนั้นมีความหมายเฉพาะและคงที่ของตนเอง แต่อาจมีความหมายเกี่ยวเนื่องหรือแปรผันไปบ้างจากความหมายที่คงที่นั้น

ในตำราวชิวิภาคนั้น คำ คือ เสียงที่พูดออกมาได้ความอย่างหนึ่งตามความต้องการของผู้พูด จะเป็นกี่พยางค์ก็ตาม เรียกว่าคำหนึ่ง บางคำก็มีพยางค์เดียว บางคำก็มีหลายพยางค์ เช่น นานา หนึ่งคำมีพยางค์เดียว

นาวา หนึ่งคำมีสองพยางค์

นาฬิกา หนึ่งคำมีสามพยางค์ เป็นต้น (พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2522)

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2521) ได้แบ่งความหมายของคำออกเป็นสองชนิด คือ

1. ความหมายปรนัย (Objective) คือ คำที่มีความหมายโดยตรง ผู้ฟัง ผู้พูด ผู้อ่าน ผู้เขียน เข้าใจตรงกัน เช่น เขากินข้าว ฯลฯ

2. ความหมายอัตนัย (Subjective) คือ คำที่มีความหมายขึ้นอยู่กับผู้พูด ความหมายของแต่ละบุคคลอาจจะไม่ตรงกัน

อาจารย์วิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2516) ได้แบ่งความหมายของคำออกเป็นสามอย่าง คือ

1. ความหมายปรนัย คือ ความหมายเดิมของคำ เช่น "เสือ" เป็นสัตว์สี่เท้า ดุร้าย ในจำพวกแมว กินสัตว์อื่นเป็นอาหาร

2. ความหมายโดยนัย คือ ความหมายที่ชักนำความคิดให้เกี่ยวโยงไปถึงสิ่งอื่น ๆ ได้ เช่น ความหมายปริยายของคำว่า "เสือ" ที่ใช้เรียก คนเก่ง คนดุร้าย

3. ความหมายของคำซึ่งมาจากภาษาอื่น ๆ ความหมายของคำซึ่งมาจากภาษาอื่น เช่น บาลี สันสกฤต เป็นต้น ครั้นเมื่อตกมาเป็นคำไทยแล้ว ก็อาจเปลี่ยนแปลงได้เหมือนกัน เช่น คำว่า "สัญญา" ในภาษาไทยแปลว่า ความตกลงเสียแล้ว มิได้มีความหมายอย่างที่มีในภาษาบาลี เพราะฉะนั้นในการพิจารณาคัพท์ใหม่ ๆ นักภาษาศาสตร์วิเคราะห์ศัพท์ดูว่าประกอบด้วยอุปสรรคและธาตุอย่างไร และความหมายโดยอรรถและโดยนัยอาจเป็นไปได้อย่างไรบ้าง และเมื่ออ่านเข้ากับบริบทหรือคำที่ล้อมล้อมแล้วก็คงจะเข้าใจความหมายของผู้ใช้เป็นที่ถูกต้อง

ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2519) ได้แบ่งความหมายของคำในภาษาไทยสามอย่าง คือ

1. ความหมายที่แทนรูปธรรม เป็นความหมายของสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น วัตถุ สิ่งของ คน สัตว์ ฯลฯ ซึ่งมีตัวตนแลเห็นได้

2. ความหมายที่แทนนามธรรม เป็นความหมายที่เกี่ยวกับนามธรรม ความรู้ ความคิด ซึ่งไม่เกี่ยวกับรูปธรรม

3. ความหมายของคำที่มีบริบทหรือตำแหน่งเป็นตัวบังคับ คำประเภทนี้อยู่คำเดียวโดด ๆ จะบอกความหมายไม่ได้จนกว่าจะนำไปเข้าประโยคจึงจะทราบความหมายที่แท้จริง เช่น คำว่า ชั้น ถ้าตกอยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันจะมีความหมายต่างกัน เช่น

- ไก่ชั้นในตอนเช้าตรู่
- เขาใช้ชั้นตักน้ำล้างหน้า
- นายแดงเป็นคนนำชั้น
- ช่างไม้กำลังชั้นส่วาน
- ทหารชั้นลู่ข้าศึก เป็นต้น

ชลธิรา กัดดอย และคณะ (2517) ได้กล่าวถึงความหมายของคำว่า ส่วนใหญ่แล้ว คำจะมีความหมายเป็นสองอย่าง คือ

1. ความหมายหลัก (ความหมายโดยตรง) ได้แก่ ความหมายเดิมของคำนั้นเป็น ความหมายซึ่งกำหนดไว้ในพจนานุกรม เช่น ลิง หมายถึง สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ปกติจะอยู่บนต้นไม้ มีหลายชนิด เช่น ลิงลม ลิงแสม เป็นต้น

2. ความหมายแฝง (ความหมายโดยนัย) ได้แก่ ความหมายของคำซึ่งผู้ใช้นำความคิดให้เกี่ยวโยงไปถึงสิ่งอื่น อาจจะเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ หลายอย่าง เช่น เกี่ยวกับความรู้สึก ความเคยชิน กาลเทศะ บุคคลและความสุภาพของภาษา เช่น ลิง อาจจะหมายถึง ความซุกซน เป็นต้น

การแบ่งความหมายของคำที่กล่าวมานั้น สอดคล้องกับการแบ่งความหมายของคำของ เปลื้อง ณ นคร (2512) ซึ่งแบ่งความหมายของคำออกเป็นสองประเภท คือ

1. ความหมายตามพจนานุกรม ได้แก่ ความหมายเดิมของคำนั้น เช่น แมว หมายถึง สัตว์เลี้ยงสี่เท้าชนิดหนึ่ง

2. ความหมายโดยนัย ได้แก่ คำที่มีความหมายเกี่ยวโยงไปถึงสิ่งอื่นได้ เช่น หน้าเขียว หมายถึง ความเจ็บปวด ความโกรธ เป็นต้น

จำนงค์ ทองประเสริฐ (2519) ได้จำแนกความหมายของคำ โดยพิจารณาในการเปลี่ยนแปลงของความหมาย ซึ่งแบ่งออกเป็นสามอย่าง คือ

1. ความหมายแคบเข้า คำบางคำในภาษาเดิมมีความหมายกว้างมาก แต่เมื่อมีผู้นำมาใช้ก็ใช้เพียงในบางความหมาย ไม่ได้เอามาใช้หมดทุกความหมาย เช่น "บุญ" เดิมหมายความว่า ความดี กุศล ความสุข เครื่องชำระสันดาน แต่ที่เรานำมาใช้หมายถึง กุศลหรือความดี เท่านั้น

2. ความหมายกว้างออก หมายถึง คำที่มีความหมายขยายวงกว้างออกไปจากเดิม เช่น คำว่า "สวน" ซึ่งเราหมายถึง ที่ซึ่งกันเป็นขอบเขตไว้ปลูกต้นไม้ หรือบางที่ไม่มีอะไรกันก็ได้ แต่ต่อมาก็หมายถึงสถานที่ซึ่งกันเป็นขอบเขตไว้ ข้างในอาจไม่ได้ปลูกต้นไม้ก็ได้ เช่น สวนงู สวนสัตว์ เป็นต้น

3. ความหมายย้ายที่ หมายถึง คำที่มีความหมายผิดแผกไปจากความหมายเดิมอย่างหนึ่ง พอความหมายย้ายที่ที่มีความหมายไปอีกอย่างหนึ่ง เช่น คำว่า "สงสาร" ซึ่งเป็นคำบาลี เดิมหมายถึง การเวียนว่ายตายเกิด แต่เราอาจมาใช้ในภาษาไทย หมายความว่า รู้สึกในความเดือดร้อนหรือความทุกข์ของผู้อื่น รู้สึกเป็นห่วงใยด้วยความเมตตากรุณา

ด้านจิตวิทยาฝ่ายภาษา ศรีเรือน แก้วกังวล (2519) ได้แยกความหมายของคำเป็นสองประเภท คือ

1. ความหมายโดยอรรถ หมายถึง ความหมายของคำซึ่งสังคมนิยมใช้และยอมรับ และได้รวบรวมเข้าไว้ในพจนานุกรม เป็นเรื่องค่อนข้างอยู่ในขอบเขตการศึกษาทางภาษาศาสตร์
2. ความหมายโดยนัย เป็นความหมายที่ค่อนข้างอยู่ในขอบเขตการศึกษาทางจิตวิทยา คือ เมื่อใดฟังคำใดคำหนึ่ง นอกจากรู้ความหมายโดยอรรถแล้วใจของเขายังแปลความหมายโดยนัยควบคู่ไปด้วย การแปลความหมายประเภทนี้ได้รวมความรู้สึกนึกคิดส่วนตัว อารมณ์ ทัศนคติ ค่านิยม ประสบการณ์ในอดีต ฯลฯ ของเขาที่มีต่อสัญลักษณ์นั้นด้วย เช่น คำว่า ดวงจันทร์ ความหมายโดยอรรถ หมายถึง ดาวที่เป็นบริวารของโลก แต่ความหมายโดยนัยนั้นอาจหมายถึง กลางคืน ความงาม หรือความสงบก็ได้

ลาโด (Lado, 1972) ได้แบ่งความหมายของคำออกเป็นดังนี้

1. ความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรม
2. ความหมายจากการปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของคำและทำหน้าที่ไวยากรณ์ (Morphological Meaning) เช่น s ในคำว่า cats books มีความหมายเป็นพหูพจน์
3. ความหมายจากการปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ ในประโยค (Syntactic meaning)
4. ความหมายทางวัฒนธรรม (Cultural meaning)

จากความหมายของคำที่ผู้รู้ได้กล่าวถึงนั้น พอจะสรุปได้ว่า คำเป็นเครื่องหมายที่แสดงออกเป็นความหมายต่าง ๆ ซึ่งความหมายนั้นจะเป็นสิ่งเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่สมมุติกับสิ่งที่เราพูดถึง ความหมายของคำแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ ความหมายโดยตรง ซึ่งเป็นความหมายที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม และความหมายโดยนัยหรือความหมายแฝง

1.2 ความสำคัญของการรู้ความหมายของคำ

แมกกินิตีส (คาร์ณี อุทัยรัตนกิจ, 2520 อ้างอิงมาจาก McGinitics, 1961) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความเข้าใจคำไว้ว่า ถ้าเด็กรู้คำมากพอเหมาะกับวัยของตนสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ได้ถูกต้อง เด็กก็จะสามารถเข้าใจความคิดของคนอื่น และเข้าใจสิ่งแวดล้อมของตน รวมทั้งเด็กจะสามารถเข้าใจความคิดของคนอื่น และเข้าใจสิ่งแวดล้อมของตน รวมทั้งเด็กจะสามารถสื่อความหมายหรือแสดงความคิดความเข้าใจของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วย

เฮอร์ลอค (Hurlock, 1964) กล่าวว่า จำนวนคำที่เด็กรู้ความหมายหรือเข้าใจมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคม เนื่องจากเด็กต้องใช้คำในการติดต่อทำความเข้าใจกับเด็กคนอื่น ๆ ในสังคม เด็กในทุกระดับอายุจะรู้สึกคับข้องใจเมื่อเขาต้องการจะพูดบางสิ่งบางอย่าง แต่เขาไม่สามารถจะทำได้ เนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจความหมายของคำที่จำเป็นต้องใช้ หรือไม่สามารรถทำความเข้าใจกับคำที่เขาต้องการใช้ ซึ่งจะเป็นผลทำให้เด็กโกรธคนที่ไม่เข้าใจเขา ความคับข้องใจนี้มีผลมาจากการที่เด็กเชื่อว่าคนอื่นไม่ต้องการที่จะเข้าใจเขา และเขายังได้อ้างคำกล่าวของ แกร์ริสัน (Garrison) ไว้ว่า จำนวนคำที่เด็กเข้าใจและรู้ความหมายเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดความก้าวหน้าและความล้มเหลวในการเรียนคำต่าง ๆ เป็นเครื่องมือที่เด็กใช้ในการเรียนรู้โลกของตน ถ้าเด็กมีความรู้เกี่ยวกับคำน้อย จะทำให้เขาไม่สามารถตีความสิ่งแวดล้อมของเขาได้อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกปัจจุบัน ซึ่งการติดต่อสื่อสารถึงกันมีความเจริญก้าวหน้ามาก เด็กก็ยิ่งมีความจำเป็นที่จะต้องรู้จักคำต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก รู้ความหมายของคำ และต้องสามารถใช้คำเหล่านั้นได้ด้วย มิฉะนั้นจะก่อให้เกิดปัญหาการปรับตัวในสังคม

นอกจากนี้ ฮิลเดรท (Hildreth, 1955) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสะกดคำกับการรู้คำศัพท์ว่า ลักษณะหนึ่งของการสะกดคำ คือ การรู้ความหมายของคำและการใช้คำในไวยากรณ์ โดยรู้ว่าคำไหนมีความหมายดีที่สุด และจะใช้ไวยากรณ์แบบไหน เด็กที่รู้จักใช้คำจะสามารถสะกดคำได้ดีกว่า สปาเช่ (Spache, No date) ก็สรุปว่า การรู้คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญที่กำหนดความสำเร็จในการสะกดคำได้ดีกว่าเขาวนัปัญญา โดยเฉพาะเด็กที่เรียนในระดับห้าปีแรก การไม่รู้ความหมายของคำน่าจะเป็นเหตุให้เกิดความยากในการสะกดคำ เด็กจะรู้สึกว่ายากแม้แต่การลอกคำที่เขาไม่รู้จักในเรื่อง

จากคำกล่าวเหล่านี้ทำให้พอจะสรุปได้ว่า การรู้ความหมายของคำเป็นสิ่งสำคัญที่กำหนดความสำเร็จในการสะกดคำมากกว่าเขาวนัปัญญา การรู้ความหมายของคำมีความสำคัญต่อพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคมเป็นสิ่งสำคัญ ในการกำหนดความก้าวหน้าและความล้มเหลวในการเรียนอีกด้วย

1.3 การเรียนรู้ความหมายของคำ

เฮอร์ลอค (Hurlock, 1964) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ความหมายของคำไว้ว่า เด็กเชื่อมความหมายเข้ากับคำได้สองวิธี คือ

1. ทางตรง ซึ่งได้แก่ การที่ผู้ใหญ่ให้สิ่งของแล้วกำหนดคำสำหรับเด็ก
2. ทางอ้อม เด็กจะเชื่อมความหมายของคำที่เป็นนามธรรมหรือคำที่แวดล้อมตัวเด็กโดยใช้ประสบการณ์

การเชื่อมความหมายของคำต่าง ๆ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่เด็กอยู่ โดยเฉพาะที่บ้าน ความสามารถในการเชื่อมความหมายเข้ากับคำจะพัฒนาไปทีละน้อย ซึ่งเป็นไปได้ช้ากว่าความสามารถในการเลียนเสียง เมื่อเด็กอายุหนึ่งปีจะจำเสียงที่ผู้ใหญ่ใช้กับบุคคลหรือวัตถุเฉพาะอย่าง หลายเดือนต่อมาเด็กจะพยายามใช้เสียงนั้นกับบุคคลหรือวัตถุอื่น ๆ ได้

การเรียนรู้ความหมายทั้งหมด ครั้งแรกเด็กจะเชื่อมความหมายกับวัตถุ บุคคลหรือสถานการณ์เฉพาะอย่าง เด็กเล็กจะยังไม่สามารถสรุปรวบรวมความคิดได้ ตัวอย่างเช่น เด็กเล็กเรียนรู้ที่จะเรียกพ่อของเขาว่า "พ่อ" เด็กก็จะเรียกผู้ชายทุกคนว่า "พ่อ" แต่เมื่อเด็กโตขึ้น เด็กจะเรียนรู้ในการวางหลักเกณฑ์และประยุกต์ความหมายทั่ว ๆ ไป ไปยังคำเฉพาะสำหรับบุคคล สิ่งของหรือสถานการณ์เฉพาะอย่าง คือ เด็กสามารถแยกความหมายของคำว่า "พ่อ" ออกจากผู้ชายอื่น ๆ ได้ การเรียนรู้นี้เกิดจากการหยั่งเห็น (Insight)

การเรียนรู้คำของเด็ก ส่วนหนึ่งมาจากการได้รับการสอนคำโดยตรง อีกส่วนหนึ่งมาจากความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก ซึ่งจะเป็นส่วนนำให้เด็กถามถึงความหมายของคำ เด็กจะเรียนรู้คำสองชนิด คือ

1. คำทั่ว ๆ ไป (General Vocabulary) ได้แก่ คำที่มีความหมายทั่ว ๆ ไป และใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น "คน" "สวย" "ไป" เด็กจะเรียนรู้คำทั่ว ๆ ไปก่อน โดยเรียงลำดับการเรียนรู้ดังนี้ คือ

1.1 คำนาม เป็นคำแรกที่เด็กใช้ โดยทั่ว ๆ ไปจะเป็นคำพยางค์เดียว ซึ่งเด็กเรียนรู้จากเสียงที่เด็กชอบ ต่อมาจะเป็นคำสองพยางค์หรือสามพยางค์ คำเหล่านี้ใช้ตั้งชื่อบุคคลหรือสิ่งของในสิ่งแวดล้อมของเด็ก เช่น "แม่" "พ่อ" เป็นต้น

1.2 คำกริยา หลังจากที่เด็กเรียนรู้คำนามพอที่จะใช้กับคนและสิ่งของในสิ่งแวดล้อมรอบตัวเขาแล้ว เด็กก็จะเริ่มเรียนรู้คำกริยา โดยเฉพาะคำที่เกี่ยวกับการกระทำ เช่นคำว่า "ให้" "รับ" "ถือ" เป็นต้น

1.3 คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ เด็กจะเริ่มใช้เมื่ออายุ $1\frac{1}{2}$ ปี คำคุณศัพท์ที่เด็กใช้เริ่มแรก คือ "ดี" "เลว" "สบายดี" "จน" "ร้อน" และ "หนาว" คำเหล่านี้จะประยุกต์ใช้กับบุคคล อาหาร และของเล่น ส่วนคำกริยาวิเศษณ์ที่เด็กใช้เริ่มแรก คือ "ที่นี่" "ที่ไหน"

2. คำเฉพาะ (Special Vocabulary) หมายถึง คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงและใช้ได้บางสถานการณ์เท่านั้น ในวัยเด็กตอนต้นเป็นระยะที่เด็กพัฒนาการใช้คำทั่ว ๆ ไป และในเวลาเดียวกันคำเฉพาะต่าง ๆ ก็เริ่มมีบทบาทควบคู่ไปกับการใช้คำทั่ว ๆ ไป คำเฉพาะจะมีพัฒนาการไปตามวัยดังนี้

2.1 คำ "ลวงตา" เด็กจะออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามคำร้องของผู้อื่น ผู้ใหญ่จะสนับสนุนให้เด็กพูดคำยาว ๆ และซับซ้อนยุ่งยาก โดยที่เด็กอาจจะไม่รู้ความหมายของการพูดเป็นเพียงการอวดว่าพูดได้ จะเกิดกับเด็กอายุ 1-2 ปี

2.2 คำแสดง "จรรยาบรรณ" ได้แก่ คำว่า "กรุณา" "ขอบคุณ" และ "เสียใจ" เด็กสามารถเรียนรู้ที่จะใช้คำเหล่านี้ทันทีที่เด็กสามารถพูดติดต่อกันได้ เรื่องราวการใช้คำเหล่านี้ได้ถูกต้องและมากแค่ไหนขึ้นอยู่กับเด็กที่ได้รับ

2.3 คำเกี่ยวกับ "สี" เด็กเล็กสนใจสี เด็กจึงเรียนรู้ชื่อของสีต่าง ๆ ตั้งแต่อายุน้อย เด็กส่วนมากจะรู้จักชื่อสีเมื่ออายุสี่ปี เด็กจะเรียนรู้ได้เร็วแค่ไหนขึ้นอยู่กับความสนใจในสีและโอกาสในการเรียนรู้

2.4 คำเกี่ยวกับ "จำนวน" เด็กอายุ $2\frac{1}{2}$ - 3 ปี จะสามารถนับหนึ่งถึง 10 หรือมากกว่านั้น โดยที่ไม่เข้าใจความหมาย เมื่อเด็กได้เล่นหรือได้รับการสอนโดยตรง เด็กจะค่อย ๆ เรียนรู้ความหมายของจำนวน เด็กอายุห้าปี จะสามารถนับวัตถุได้สามสิ่ง อายุหกปี จะรู้ความหมายของคำว่า "สาม" "เก้า" "ห้า" "สิบ" และ "เจ็ด" ดีพอที่จะนับสิ่งของได้

2.5 คำเกี่ยวกับ "เวลา" เด็กอายุหกหรือเจ็ดปี จะรู้ความหมายของเวลา "เช้า" "กลางวัน" "กลางคืน" "ฤดูร้อน" และ "ฤดูหนาว" เมื่อเด็กเข้าโรงเรียนจะรู้วันต่าง ๆ ของสัปดาห์ และเดือนต่าง ๆ ของปี

2.6 คำเกี่ยวกับ "เงิน" เด็กอายุสี่หรือห้าปี จะเรียนรู้ค่าของเงิน โดยเชื่อมโยงกับสีและขนาดของเหรียญ เด็กจะเรียนรู้ค่าประเภทนี้เล็กน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม

2.7 คำแสดง ระหว่างอายุ 4-8 ปี เด็กส่วนใหญ่โดยเฉพาะเด็กชายใช้คำแสดงในการแสดงอารมณ์ และใช้เพื่อที่จะได้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

2.8 ภาษาลับเฉพาะ จะใช้มากในกลุ่มเด็กหญิงหลังจากอายุหกปี เด็กจะใช้ในกลุ่มเพื่อน อาจจะเป็นคำพูดหรือท่าทางก็ได้

นอกจากนี้ เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1964) ยังกล่าวว่า ภาษาพูดกับเขาวนัปัญญาของเด็กกระหว่างสองปีแรกของชีวิตจะมีความสัมพันธ์กัน และหลังจากอายุสองปี พัฒนาการทางการพูดกับเขาวนัปัญญาจะมีความสัมพันธ์กันมากยิ่งขึ้น อัตราส่วนระหว่างชนิดของพยัญชนะ และความถี่ของสระและพยัญชนะที่เด็กเล็ก ๆ พูด จะเป็นสิ่งทำนายถึงเขาวนัปัญญาในระยะต่อมาได้ดีกว่าเครื่องวัดเขาวนัปัญญาชนิดอื่น ๆ เกี่ยวกับความหมายของคำ ความหมายในการเข้าใจความหมายของคำมีความสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งหมดของเด็กในระดับประถมศึกษา นอกจากนี้พ่อแม่ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะสนับสนุนให้บุตรของตนเรียนรู้ความหมายของคำและการออกเสียงคำนั้นมากกว่าพ่อแม่ที่มีฐานะเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

ทิงเคอร์ (Tinker, 1952) ได้อ้างถึงคำกล่าวของเกรย์ และ โฮล์ม (Gray and Holmes) เกี่ยวกับองค์ประกอบที่เป็นสิ่งกำหนดความเจริญทางด้านความหมายของคำไว้สี่ประการ คือ

1. ความสามารถทั่วไปและระดับวุฒิภาวะของเด็ก เป็นสิ่งกำหนดขอบเขตเกี่ยวกับความเจริญของคำ ดังนั้นแม้ว่าเด็กจะมีอายุเท่ากันก็มีความสามารถในการรู้ความหมายของคำได้แตกต่างกัน
2. การที่เด็กรู้ความหมายของคำได้แตกต่างกันนี้ เนื่องมาจากประสบการณ์ที่แตกต่างกันของเด็ก เหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าประสบการณ์และความพร้อมในการอ่านของเด็กมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของคำ
3. ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กเกี่ยวกับคำและความหมายของคำ จะเป็นสิ่งกำหนดความเจริญก้าวหน้าของคำ ดังนั้นจึงควรสนับสนุนความอยากรู้อยากเห็นของเด็กตลอดเวลา
4. การสอนคำต่าง ๆ ให้แก่เด็กเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจคำกว้างขวางมากขึ้น

ครูที่มีประสบการณ์จะคำนึงถึงว่า พัฒนาการในการเรียนรู้ความหมายของคำให้ถึงระดับที่ถูกต้องและชัดเจนนั้น เป็นขบวนการที่ต่อเนื่องไปทีละน้อย ความเจริญก้าวหน้าในการเรียนรู้ความหมายของคำนั้นมาจากการที่ไม่รู้อะไรเลย มาถึงการรู้ความหมายที่คลุมเครือ แล้วมาถึงการรู้ความหมายที่แจ่มแจ้งขึ้น จนถึงขั้นปรับปรุงให้ดีขึ้น แล้วนำมาใช้อย่างถูกต้องและเข้าใจความหมายของคำหลาย ๆ ความหมาย ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับการสอนของครู

ทิงเคอร์ (Tinker, 1952) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ความหมายของคำว่า การเรียนรู้ความหมายของคำขึ้นอยู่กับ การสร้างความคิดรวบยอดหรือความเข้าใจ ความคิดรวบยอดที่ถูกต้องจะช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้คำต่าง ๆ ในการฟัง พูด และอ่านได้ถูกต้องเป็นประการสำคัญ นอกจากนี้การเรียนรู้ความหมายของคำขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของบุคคลนั้น และการที่บุคคลจะใช้ภาษาได้ดีขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ สถานการณ์ และเหตุการณ์ใหม่ ๆ ที่เขาประสบ ซึ่งจะทำให้ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของคำกว้างขวางและชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วน แครร์รอล (Carroll, 1953) ได้อ้างคำกล่าวของ แคนเทอร์ (Kantor) ว่า การศึกษาความหมายของภาษาควรคำนึงถึงการปรับตัวของผู้พูดต่อสถานการณ์นั้น

เด็กเล็กจะเข้าใจความหมายของคำที่ตนใช้พูดอยู่เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ผู้แต่งหนังสืออ่านสำหรับเด็กจึงพยายามสรรหาแต่คำที่เด็กใช้มาเขียนเป็นหนังสือให้เด็กอ่าน ข้อนี้ควรจะเป็น

เครื่องเตือนใจครูได้ว่า เวลาทำแผนภูมิใช้ในชั้น ภาษาที่จะใช้เขียนในแผนภูมิ ควรจะเป็นภาษาของเด็ก ไม่ใช่ภาษาของผู้ใหญ่ ภาษาของเด็กอาจจะไม่สละสลวย แต่ก็ยังเป็นภาษาที่เหมาะสมที่สุดในการสอนเด็ก

การที่เด็กจะเข้าใจความหมายของคำได้ เด็กต้องผ่านการเรียนรู้ เพราะต้องได้รับประสบการณ์ (Experience) มากหลายอย่าง เมื่อเอาประสบการณ์ทั้งหลายมารวมกันเข้าเป็นสังกับหรือความคิดรวบยอด (Concept) เด็กจึงจะเข้าใจความหมายของคำ ดังนั้นการเข้าใจความหมายของคำจึงเป็นสิ่งที่เด็กต้องเรียนไม่ใช่อยู่เฉย ๆ ก็จะได้มาเลยเหมือนกับการสัมผัสและการรับรู้ ขอยกตัวอย่างว่า เด็กได้รับความคิดรวบยอดของคำมาอย่างยากเย็นเพียงไร เช่น คำว่า "หมา" กว่าเด็กจะเข้าใจความหมายของคำนี้อย่างชัดเจน เด็กต้องผ่านประสบการณ์มาหลายอย่าง เช่น เมื่อยังเล็ก เด็กเคยเห็นหมาเลี้ยงในบ้าน เคยเล่นกับหมาตัวนั้นมาตลอดเวลา เด็กก็จะได้ว่าสัตว์เลี้ยงตัวนี้เรียกว่าหมา ต่อมาเด็กไปเห็นสัตว์อีกตัวหนึ่งรูปร่างคล้ายคลึงกับหมาในบ้าน แต่ตัวนี้มีสีแตกต่างกับตัวที่รู้จัก เด็กก็เดาเอาว่าคงเป็นหมา และได้ยินผู้ใหญ่เรียกเข้าสัตว์ตัวนี้ว่าหมาเหมือนกัน วันหนึ่งเด็กไปเที่ยวบ้านเพื่อน พบหมาอีกตัวหนึ่ง ตัวเล็กนิดเดียว สีแปลกประหลาด คือ ตัวดำขาวปนดำ สัตว์ตัวนี้ผู้ใหญ่ก็เรียกว่าหมา นานมาอีกเด็กไปพบสัตว์ตัวหนึ่งใหญ่โตกว่าที่เคยเห็นหมา แต่ลักษณะทั่วไปคล้ายคลึงกับหมาที่เคยรู้จักมาแล้ว สัตว์ตัวนี้เด็กยังไม่แน่ใจว่าจะเรียกอย่างไร เมื่อถามผู้ใหญ่ก็ได้คำตอบว่าหมา กว่าความคิดรวบยอดเกี่ยวกับหมาจะสมบูรณ์ได้ เด็กจะต้องเคยเห็นหมามานับสิบตัว ถึงอย่างนั้นความคิดรวบยอดของเด็กบางคนยังไม่สมบูรณ์ได้ง่าย ๆ ดังท่านจะเคยสังเกตได้ว่า เด็กบางคนเรียกลูกวัวว่าหมาก็มี เด็กเรียกเสื่อว่าแมวก็น่าจะเป็นสิ่งที่เราได้พบเห็นบ่อย ๆ (ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์, ม.ป.ป.) การที่เด็กจะเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำมากขึ้นนั้น ไม่เพียงแต่ให้เด็กเรียนรู้คำใหม่เท่านั้น แต่ควรให้เด็กได้เรียนรู้ความหมายใหม่ของคำเก่าด้วย ตัวอย่างเช่น คำว่า "ส้ม" ตอนแรกเด็กรู้ว่าหมายถึงผลไม้ชนิดหนึ่ง ต่อมาเด็กค้นพบว่า "ส้ม" อาจหมายถึงสีชนิดหนึ่ง และต่อมาเด็กก็จะรู้ว่า "ส้ม" หมายถึงสีที่เกิดจากการผสมสีแดงกับสีเหลือง (Hurlock, 1964)

การเรียนรู้คำมีความแตกต่างกันตามระดับความยากง่ายของคำ คำที่ง่ายแก่การเข้าใจ ทั้งในด้านการเขียนตลอดจนความเข้าใจความหมาย ย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำที่เขียนยาก มีความซับซ้อน ทั้งยังมีความหมายที่ลึกซึ้งอีกด้วย คำต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียนรู้ได้ง่ายนั้นเป็นคำที่นักเรียนคุ้นเคย มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำนั้น ๆ มาก่อน เช่น จากการสนทนา การชมรายการโทรทัศน์ ฯลฯ นอกจากนั้นคำประเภทแทนความหมายของสิ่งที่เป็นรูปธรรมจะเรียนรู้ได้ดีกว่า มากกว่าคำประเภทนามธรรม เช่น น้ำตาล ย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่า คำว่า น้ำใจและคำที่เป็นนามธรรมย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำประเภทอื่น เพราะค่านามเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งของซึ่งสามารถจับถือได้ นิ่งถึงรูปร่างได้ และส่วนมาก

เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน หรือเกี่ยวกับกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความพอใจ คำเหล่านี้นักเรียนจะเรียนรู้ได้ง่ายแม้ว่าจะเขียนยาก อ่านออกเสียงยากก็ตาม (ประเทิน มหาจันทร์, 2523)

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ความหมายของคำ สรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อม ประสบการณ์และการสร้างความคิดรวบยอด เป็นสิ่งที่ช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้ความหมายของคำ นั้น การเรียนรู้คำต่าง ๆ นั้นมีสองประเภท คือ คำทั่วไปและคำเฉพาะเด็กจะเรียนรู้คำที่เป็นรูปธรรมมากกว่าคำประเภทนามธรรม

2. การเขียนสะกดคำ

2.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่สามารถเขียนสะกดคำหนึ่งโดยเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ได้ถูกต้อง ตามที่ ๆ ควรอยู่ และถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 (ชิน โพธิ์อ่อน, 2526)

สุมาลี โกศลสมบัติ (2525) ได้สรุปความหมายของการเขียนสะกดคำที่นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์กล่าวไว้ได้ว่า การสะกดคำเป็นวิธีการจำตัวได้ เกิดจากการใช้ชื่อ หรือออกเสียงตัวอักษรเป็นตัว ๆ ไป และเชื่อมเข้าเป็นเสียงในแต่ละคำที่ทุกคนยอมรับ การสะกดคำส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการมองเห็นด้วยตา เวลาอ่านหนังสือ ผู้อื่นจะเห็นรูปคำบนกระดาษ ซึ่งจะแสดงถึงความหมายของคำ และยังเสนอความคิดเห็นว่า การสะกดคำต้องประกอบด้วยสัญลักษณ์ใช้แทนเสียง โดยการนำเอาตัวอักษรมาเรียงกันในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นที่ยอมรับและตกลงกันเป็นคำ และใช้สื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจกันในสังคมหรือชาติของผู้ใช้ภาษาเหล่านั้น

นิตยา ฤทธิโยธี (2507) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การสะกดคำ คือ การสอนให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้อย่างชัดเจนและเขียนคำนั้นได้อย่างถูกต้อง

ยง อิงคเวทย์ (2508) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำ คือ การช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจน และเขียนคำนั้นได้อย่างถูกต้อง

ส่วน กรีน จอเกเซน และ เกอเบอร์ริช (Greene, Jorgensen and Gerberich, 1962) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในการเขียนสะกดคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

จากความหมายของการสะกดคำของนักวิชาการต่าง ๆ พอจะสรุปได้ว่า การสะกดคำหมายถึง การถ่ายทอดภาษาเป็นภาษาเขียน ซึ่งมีกฎเกณฑ์ในการเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

2.2 ความสำคัญของการสะกดคำ

การสะกดคำให้ถูกต้องมีความสำคัญในการสื่อความหมายถึงกันด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนสะกดผิดจะทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไป หรือไม่มีความหมายเลยก็ได้

พูนสุข บุญสวัสดิ์ (ม.ป.ป.) ได้กล่าวว่า การสะกดคำ คือ ทักษะและความเข้าใจ ความหมายของคำ รวมทั้งการเข้าใจรากคำและความเปลี่ยนแปลงของคำอันเกิดจากคำที่เติมหน้าคำศัพท์ (prefix) และคำที่เติมท้ายคำศัพท์ (suffix) ฯลฯ เป็นการดึงเอาตัวอักษรในแต่ละคำแยกออกมาเป็นส่วนกลับของการอ่าน ดังนั้นการสะกดคำจึงต้องอาศัยทักษะและความสามารถหลาย ๆ ด้าน ทักษะที่จำเป็นในการสะกดคำ ได้แก่

1. ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรของคำ
2. ความเข้าใจเหตุผลที่มาของคำ
3. ความเข้าใจ ความแตกต่างของเสียงคำต่าง ๆ เช่น คำพ้องรูป "เพลลา" ซึ่งอ่านได้ทั้ง เพลลา และ เพ-ลา
4. ความเข้าใจกระบวนการผสมคำ เริ่มจากพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์

การสอนสะกดคำ คือ การช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้อ่านออกเสียงชัดเจน และช่วยให้เขียนหนังสือได้ถูกต้อง ซึ่งประโยชน์ที่จะได้รับนี้จะเป็นรากฐานสำหรับการเขียนของเด็ก การสะกดตัวที่ถูกต้องและแม่นยำแสดงให้เห็นถึงความรอบคอบ และความรู้ในด้านภาษา และทำในสิ่งที่เขียนมีคุณค่ามากขึ้น (กิตติยวดี บุญชี้อ, 2520)

การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน เป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้อง และรวดเร็ว เพราะไม่ว่านักเรียนจะเรียนวิชาใด จะต้องอ่านคำและประโยคได้พร้อมกับสามารถเขียนบันทึกได้อีกด้วย

ความสามารถในการสะกดคำนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้ คือ

1. วุฒิภาวะในการเห็น ซึ่งต้องอาศัย ตา การฟัง ซึ่งใช้หู การออกเสียงซึ่งใช้ปาก อวัยวะเหล่านี้ต้องดี จึงจะส่งผลให้มีความสามารถในการสะกดคำที่ดีด้วย
2. ความสามารถวิเคราะห์คำและจำส่วนที่คล้ายกันได้ ซึ่งเด็กจะต้องมีความจำดี
3. การอ่านหนังสือมากและสนใจคำยากเป็นพิเศษ
4. ความจำเป็นในการสื่อสารโดยใช้การพูดและการเขียนบ่อย ๆ
5. การฝึกหัดและฝึกสะกดคำอยู่เสมอ ๆ จะช่วยให้มีความสามารถในการสะกดคำ

ดีขึ้น

ดังนั้นเด็กที่สะกดคำได้ดีจะต้องมีความเข้าใจและความสามารถหลายอย่างประกอบกัน

พระอภิปรัชญา (2508) กล่าวไว้ในเอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับเรื่องสะกดคำว่า วิธีหนึ่งที่จะรักษาความเป็นไทยของชาติก็คือ ศึกษาภาษาไทยและใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ถ้าคนไทยเขียนหนังสือไม่ถูกไม่ระมัดระวังในการเขียนพยัญชนะ สระ ตลอดจนการวางวรรณยุกต์ ทำให้การเขียนผิดและเสียความหมาย

2.3 สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

ผู้รู้ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดไว้ดังนี้

ทวี ท่อแก้ว (2514) กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กเขียนหนังสือผิดไว้หลายประการ เช่น เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ ใช้แนวเทียบผิด ออกเสียงของคำผิด มีประสบการณ์มาผิด ไม่รู้หลักภาษา

ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2516) ได้อธิบายถึงเรื่องของตัวสะกดที่เรามักจะเขียนผิดไว้ดังนี้

1. รูปวรรณยุกต์ เนื่องจากเสียงสูงต่ำของคำไทยแสดงความหมายของคำ การกำกับวรรณยุกต์จึงเป็นสิ่งสำคัญ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไปแล้ว นอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไป ยังทำให้ความหมายของคำผิดไปด้วย

2. ตัวสะกด ร ล บางคนเขียนตามเสียงที่พูดไม่ชัด ทำให้การสะกดเสียง ร ล และอักษรควบกล้ำผิดไปด้วย การสะกดผิดทำให้ผิดความหมายและขาดความไพเราะ

3. คำพ้องเสียง ในภาษาไทยมีคำพ้องเสียงอยู่มาก ถ้าตัวสะกดต่างกันความหมายก็จะต่างกันไปไกล

4. อักษรควบกล้ำ การสะกดอักษรควบกล้ำผิดก็ทำให้ความหมายผิดไป

จากการวิเคราะห์แบบของการเขียนสะกดการ์รันต์ พยางค์ ในภาษาไทย จากบรรดาคำในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน โดย พงษ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ (2502) พบว่า การเขียนตัวสะกดคำในภาษาไทย มีสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความยุ่งยากหลายประการ ซึ่งทำให้เกิดการเขียนผิด คือ

1. ธรรมชาติของภาษา ซึ่งมีสัญลักษณ์ คือ พยัญชนะ 44 ตัว แต่มีเสียงเพียง 21 เสียง จึงทำให้มีเสียงซึ่งใช้ตัวอักษรแทนได้หลายตัว หรือตัวอักษรตัวเดียวกันสามารถแทนได้หลายเสียง
2. ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงลงเป็นตัวอักษร เพราะภาษาไทยมีวิธีเขียนได้หลายแบบ สำหรับคำที่มีความหมายต่างกัน แต่เสียงเดียวกัน เช่น คำ ข้า ฆ่า
3. ภาษาไทยได้ยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้มาก และยังมีเอาวิธีการเขียนแทนเสียง หรือถ่ายทอดรูปของการเขียนจากภาษาเดิมมาใช้ด้วย โดยมีแนวโน้มที่จะรักษา หรือถ่ายทอดรูปของการเขียนแบบเดิมไว้ ซึ่งมักจะไม่ตรงกับอักษรวิธี หรือวิธีเขียนของไทยตามปกติ จึงทำให้มีวิธีการเขียนซับซ้อนและมากแบบยิ่งขึ้น
4. ในพจนานุกรมมีคำจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีวิธีการเขียนต่างไปจากเสียงพูด ซึ่งมีผู้ใช้อยู่ในภาษาปัจจุบัน เช่น ประณีต อีหลุยฉุยแจก ฯลฯ ทำให้การเขียนคำเหล่านี้ผิดไปจากพจนานุกรมได้ง่าย และนอกจากนี้ยังปรากฏคำซึ่งไม่มีที่ใช้ในภาษาปัจจุบัน หรือคำจำนวนมากที่มีใช้ และเป็นที่ยอมรับกันในภาษาปัจจุบัน แต่ไม่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรม จึงไม่อาจกำหนดได้แน่นอนว่ามีวิธีเขียนอย่างไร

นอกจากนี้ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบุลย์ (2516) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนหนังสือผิดว่าเนื่องมาจาก

1. เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น ประณีต (ดี ดียิ่ง ละเอียต) เขียนเป็น ปราณีต (ไม่มีความหมาย)
2. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น จ่านง เป็น จ่านงค์ เพราะเทียบกับคำว่า องค์
3. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เช่น ผมหัยกตก เป็น ผมหัยกโศก เพราะออกเสียงอย่างนั้น
4. เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด เช่น คำว่า สังเกต เขียนเป็น สังเกตู เพราะจำมาจากที่อื่นซึ่งเขียนผิด ๆ
5. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น เขียนคำสมาสคำว่า ธุริกจ เป็น ธุระกิจ

จากผลการวิจัยของ สุนันทา โสรัจจ์ (2511) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร ก็ได้สนับสนุนความมึนคเห็นของ สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์ ทั้ง 5 ข้อ ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับที่ สามารถ ตักดีเจริญ (2516) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้ พบสาเหตุการเขียนตัวสะกดการันต์ผิด คือ

1. นักเรียนเคยเห็นแบบแผนหรือตัวอย่างเช่นนั้นเสมอ
2. นักเรียนเขียนเทียบกับคำบางคำที่เคยรู้จักมาก่อน
3. นักเรียนเขียนตามความหมายของคำ
4. นักเรียนเขียนตามเสียงพูดหรือที่ออกเสียงซึ่งเคยออกเสียงผิด
5. นักเรียนเขียนตามหลักภาษา หรือพจนานุกรม ซึ่งมีหลักแต่คำนั้นไม่ได้เขียน

ตามหลักนั้น ๆ

6. นักเรียนเขียนจากการเดา

เปลื้อง ณ นคร (2517) กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดผิดว่า เกิดจากการขาดความสังเกต เช่น รีดนาทานั้น กลายเป็น รีดนาทาเร้น ใช้แนวเทียบผิด เช่น สังเกต เขียนผิด เพราะใช้แนวเทียบคำว่า เหตุ เกิดจากการเปลี่ยนแปลงตัวเขียน เช่น ร่ำรวย เป็น รุ่มรวย และเกิดจากอิทธิพลของภาษาถิ่นอีกด้วย

ศรียา และ ประภัสสร นิยมธรรม (2520) ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับสาเหตุที่เด็กสะกดคำผิดไว้ดังนี้

1. การสะกดผิด เพราะความเลินเล่อ เด็กนักเรียนหลายคนที่ขาดความเอาใจใส่ในเรื่องการเขียนสะกดการันต์ ทำให้เขียนหนังสือผิดมากทั้ง ๆ ที่อาจเป็นคนมีทักษะด้านอื่น ๆ ทางภาษาดีกก็ตาม เด็กที่เขียนเลินเล่อมี 2 ประเภท คือ

1.1 เด็กที่เขียนเลินเล่อและอ่านไม่เก่ง เด็กที่อ่านหนังสือได้ไม่เก่งส่วนมากมักจะเขียนไม่เก่งด้วย ทั้งนี้เพราะความเลินเล่อไม่ระมัดระวังของตัวเอง เป็นสาเหตุให้ขาดความชำนาญในทักษะทั้งสองด้าน

1.2 เด็กที่เขียนเลินเล่อแต่อ่านเก่ง เด็กพวกนี้มักมีความคิดที่ต้องการติดต่อกับผู้อื่นอยู่เสมอ และต้องการแสดงความคิดของตนอย่างรวดเร็วที่สุด จึงไม่ไ้ระมัดระวังเรื่องตัวสะกดการันต์เป็นเหตุให้เขียนผิด

2. เด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ เด็กพวกนี้มักเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะขาดการสังเกต และขาดประสบการณ์

3. เด็กที่แยกเสียงได้ไม่ดี หมายถึง เด็กที่มีความสามารถในเรื่องการจำแนกเสียงได้ต่ำ หรือมีความบกพร่อง มีปัญหาในด้านการฟัง ฉะนั้นเมื่อฟังผิดก็เขียนผิดไปด้วย

4. เด็กที่สายตาไม่ดี เนื่องจากการเขียนหนังสือไทยไม่ได้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ ออกเสียงเท่านั้น จะต้องอาศัยความจำด้านสายตามาประกอบ ถ้าเด็กคนใดสายตาไม่ดี ไม่เคยมีการสังเกตจดจำด้วยสายตาไว้ก็จะเขียนผิดได้ง่าย

ประเทิน มหาจันทร์ (2519) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กสะกดตัวไม่ได้ดีมีดังนี้

1. เด็กมองไม่เห็นว่าการสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต
2. ครูไม่ได้แนะวิธีที่จะช่วยให้เด็กสะกดคำได้เอง ต้องพึ่งครูพึ่งเพื่อน ๆ อยู่เสมอ

วิสุทธิ์ บุชยกุล (2529) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้มีการใช้ภาษาผิดในการประชุมสัมมนาเรื่อง ปัญหาการใช้ภาษาไทยว่า

1. ผู้ใช้ภาษาถือความสะดวกเป็นใหญ่ทั้งในการพูดและการเขียน
2. การยืมคำต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยมักจะนำมาผสมกับภาษาไทย เช่น ทรัมป์สิน ข้าวปลาอาหาร หรือเปลี่ยนการออกเสียงใหม่ไม่เหมาะสม เช่น ชนมบั้ง
3. ความนิยมทางสังคม ขึ้นอยู่กับเพศ วัย อาชีพ ของผู้ใช้ภาษา

จากการสัมมนาเรื่อง ปัญหาการใช้ภาษาไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึง มหาวิทยาลัย ผู้สัมมนาได้รวบรวมข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ได้ ดังนี้

1. ปัญหาจากผู้ใช้ภาษา คือ ครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา นิสิต และผู้บริหาร
ปัญหาที่พบ คือ

- 1.1 การเขียนตัวสะกดการันต์ไม่ถูกต้อง
- 1.2 ผู้สอนบางคนพูดตัวควบกล้ำ ร ล ไม่ชัดเจน ทำให้นักเรียนเกิดการเข้าใจผิดได้

- 1.3 การสะกดคำผิด ลำดับความไม่ถูกต้อง
- 1.4 อิทธิพลของภาษาถิ่น ทำให้นิสิต นักศึกษา ใช้ภาษากลางไม่ถูกต้อง
- 1.5 ใช้คำและสำนวนไม่ตรงความหมาย หรือผิดความหมาย
- 1.6 การเขียนถ้อยคำในประกาศและหนังสือราชการไม่แจ่มชัด

2. แนวทางแก้ไข ผู้เข้าร่วมสัมมนาได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ไว้ดังนี้

- 2.1 ครูทุกคนควรระมัดระวังการใช้ภาษาไทยทั้งการพูดและการเขียน

2.2 เขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้องตามอักขรวิธีโดยยึดพจนานุกรมเป็นหลัก

ในเรื่องการเขียนสะกดคำผิดนี้ ในต่างประเทศก็ได้มีผู้สนใจศึกษากันอย่างกว้างขวาง เช่น เฟอร์นาลด์ (Fernald, 1943) ได้ศึกษา พบว่า

ความล้มเหลวในการสะกดคำของเด็ก เนื่องมาจากนิสัยผิด ๆ ที่โรงเรียนพยายาม ยัดเยียดการสะกดคำให้แก่เด็กเหล่านั้น โดยวิธีสอนต่าง ๆ ดังนี้

1. โรงเรียนใช้วิธีที่เป็นการสุดวิสัยซึ่งเด็กบางคนจะเรียนสะกดคำได้ และเมื่อเด็ก สะกดคำผิดก็ให้เขียนคำที่สะกดผิดนั้นซ้ำ ๆ อยู่เรื่อย

2. โรงเรียนบังคับให้เด็กเขียนคำในระยะเวลาจำกัด ก่อนที่เด็กจะชินกับการเขียน

3. โรงเรียนไม่สนใจกับวิธีการเรียนที่เคยใช้ได้ผลมาแล้ว

4. โรงเรียนก่อให้เกิดอารมณ์ในทางลบ ซึ่งเนื่องมาจากเหตุผล 2 ประการ คือ

4.1 เมื่อเด็กล้มเหลวในการเขียนสะกดคำก็ปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่ได้แก้ไข

4.2 เมื่อเด็กล้มเหลวในการสะกดคำดังกล่าวแล้ว ก็ได้รับการปฏิบัติในทางที่ไม่เหมาะสม เช่น ทำโทษเด็กด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนั้น การเขียนหนังสือของเด็กจึงอยู่ในภาวะที่เป็นไปในทางลบ

ฮาโรลด์ (Harold, 1961) และคณะ ก็ได้ให้ความเห็นว่า สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดมีปัญหหลายทาง โดยแบ่งออกเป็น 2 ประการใหญ่ ๆ คือ (1) ปัญหาโดยทั่วไป ซึ่งเกี่ยวกับนักเรียนไม่พัฒนาความสามารถของตนเอง มีความสนใจน้อย ประกอบกับคำที่นักเรียนพบปะมีมาก ทำให้เกิดความสับสนยิ่งขึ้น ยากที่จะจดจำ (2) ปัญหาเฉพาะบุคคลนั้นเกี่ยวกับความบกพร่องทางสายตา ความสามารถในการออกเสียง ความสามารถทางสมอง และเด็กที่ใช้ภาษาสองภาษาในขณะ เดียวกัน (Bilingual)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เออร์เนส (Earnest, 1960) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เขียนหนังสือผิดว่า การเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นสาเหตุที่ทำให้เขียนหนังสือผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของสระ และยังมีสาเหตุจากการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ คือ การเปลี่ยนแปลงเรื่องเสียงร่ว ภาษาอื่น หรือภาษาเฉพาะท้องถิ่น การเพิ่มและการเลิกใช้คำในภาษาของตน สิ่งตีพิมพ์ที่มีอิทธิพลต่อการสะกดคำ และหลักการสะกดคำ ซึ่งยอมรับกันตามกาลเวลา

นอกจากนี้ แบลร์ (Blair อ้างถึงใน สุมาลี โกศลสมบัติ, 2525) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการสะกดคำผิด ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ความไม่พร้อมหรือบกพร่องในด้านสุขภาพร่างกาย เซอรัล ปัญญา ตลอดจนอารมณ์

2. การออกเสียงหรือรับฟังเสียงที่ไม่ถูกต้อง

3. การรับเอาคำมาใช้อย่างผิด ๆ

4. จำการเรียงลำดับตัวอักษรไม่ได้

5. ได้รับการฝึกเรื่องการออกเสียงมาอย่างผิด ๆ ตั้งแต่แรก

6. ได้รับแรงจูงใจหรือชักชวนให้ฝึกหัดการสะกดคำน้อยมาก

จะเห็นได้ว่า สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดนั้น มีสาเหตุหลายประการ ครูจึงควรชี้แนะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการสะกดคำให้ถูกต้อง ตลอดจนคอยดูแลแก้ไขเมื่อนักเรียนเขียนสะกดคำผิดอย่างใกล้ชิด และครูควรจะศึกษาวิธีสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำให้รู้ซึ่งอีกด้วย

3. การสอนเขียนสะกดคำ

3.1 ความมุ่งหมายของการสอนเขียนสะกดคำ

การสอนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในการที่จะเริ่มต้นสำหรับการเขียนเด็กจำเป็นที่จะต้องรู้จักการสะกดคำเสียก่อนจึงจะเขียนเป็นรูปคำ รูปประโยค และสามารถเขียนติดต่อกันเป็นเรื่องราวได้ การเขียนต่างจากการพูดสนทนาโดยทั่ว ๆ ไป เพราะว่าเราใช้ภาษาสำหรับเขียนค่อนข้างจะเป็นแบบแผนมากกว่าภาษาที่เราใช้พูดกันอยู่

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุรยา (2516) กล่าวถึงความมุ่งหมายของการสอนสะกดคำภาษาไทยไว้ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้เด็กได้รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้เด็กเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้
2. ช่วยให้เด็กรู้จักสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. ส่งเสริมให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ กว้างขวางขึ้น
4. ช่วยให้เด็กค้นคว้า และคิดหาคำใหม่ ๆ ตามที่เด็กต้องการ

มาร์คัสส์ (Marcuss, 1977) ได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการสอนสะกดคำสำหรับนักเรียนไว้ 2 ประการ คือ

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถสะกดคำที่ถูกต้องในปัจจุบันได้
 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถสะกดคำที่ต้องการในอนาคตได้
- ทั้งนี้เพราะความสามารถในการสะกดคำในปัจจุบันจะเป็นรากฐานของการสะกดคำในอนาคตและจะเป็นสิ่งที่ชี้บอกความสามารถส่วนบุคคลของนักเรียนในการเรียนสะกดคำต่อไปด้วย

ยุพา สงศิริ (2523) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการสอนการเขียนไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนรู้ว่าตัวเองมีความสามารถในการเขียนเพียงใด และจะพัฒนาการเขียนของเขาไปได้อย่างไร
2. ช่วยให้เขามีโอกาสฝึกฝนการเขียนอยู่เสมอ ๆ นั้นเอง

จากความมุ่งหมายของการสอนการเขียนสะกดคำที่กล่าวมานี้ ยุพา สงศิริ ได้รวบรวมมาตั้งเป็นพฤติกรรมสำหรับการสอนเขียนสะกดคำโดยตีความจากหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

(2525) เป็นพฤติกรรมจากขั้นที่ง่ายที่สุดไปสู่ขั้นที่สลับซับซ้อน ดังนี้

1. คัดลอกข้อความได้ถูกต้องเรียบร้อย วางสระและวรรณยุกต์ได้ถูกต้อง
2. เขียนตัวอักษรและข้อความภาษาไทยได้ถูกต้องตามวิธีการ (วิธีการ เช่น พยัญชนะแต่ละตัวต้องเขียนจากหัวไปก่อน ภาษาไทยต้องเขียนทีละคำ คำแต่ละคำต้องเขียนตัวพยัญชนะต้นก่อนแล้วจึงเขียนรูปวรรณยุกต์ (ถ้ามี) ต่อไปเขียนตัวสะกด ตัวการันต์ และเครื่องหมาย หักหน้าตามลำดับ
3. ฝึกออกเสียงคำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง
4. เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง (เขียนตามคำบอก)

จรรยาธน์ กางกัน (2531) ได้กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสะกดคำไว้ว่า

1. มุ่งให้เด็กรู้จักรูปคำ การสอนสะกดคำที่ดีนั้นครูจะต้องให้เด็กมีทักษะในการใช้คำ คือ ได้เรียนคำที่เด็กจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน และเขียนด้วยความเข้าใจ ครูต้องมีวิธีทำให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียนสะกดคำ ช่วยให้เด็กคุ้นเคยกับรูปของคำและเสียงของคำ เพื่อให้เด็กรู้จักคำกว้างขวางขึ้น

2. เพื่อให้เด็กมีความสามารถที่จะเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น เด็กจะต้องได้เรียนรู้คำ ผูกออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง สามารถจำรูปร่างของคำ จำลำดับตัวอักษรได้ จึงจะสามารถเขียนคำได้ถูกต้อง

3.2 วิธีการสอนเขียนสะกดคำ

ประเทิน มหาจันทร์ (2519) ได้เสนอแนะวิธีการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ความหมายและการออกเสียง ในขั้นนี้ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ มองดูคำพร้อมกับออกเสียงคำนั้น และสามารถที่จะพูดเป็นประโยค โดยใช้คำเหล่านั้นได้ถูกต้อง

ขั้นที่สอง การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูให้นักเรียนเห็นรูปคำที่สะกดและเห็นส่วนประกอบต่าง ๆ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้น ๆ เป็นพยางค์แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่สาม การระลึกคำ คือ ให้มองดูคำแล้วสะกดคำนั้นโดยไม่ต้องดูและตรวจทานดูว่าการสะกดคำถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับไปทำตามขั้นที่หนึ่งสอง และสามอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่สี่ การเขียนคำนั้นให้ถูกต้องจากความจำ ใส่วรรณยุกต์ สระ ให้ถูกต้องแล้วตรวจสอบดูว่าเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้อง ชัดเจน หรือไม่

ขั้นที่ห้า การทบทวนให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูกถึงสามครั้ง ก็แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นแล้ว และจะช่วยให้นักเรียนจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น ควรจะให้นักเรียนนำคำไปใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความ และเขียนจดหมาย เป็นต้น

เจม เอ ฟิทเจอร์ราลด์ (Jame A. Fitzgerald, อ้างถึงใน วิเชียร อธิโนญณ์วัฒน์, 2514) ได้กล่าวถึงว่า การสอนสะกดคำควรดำเนินตามลำดับขั้นดังนี้

1. ความหมายและเสียงของคำ โดยให้มองดูคำ ออกเสียงของคำ และใช้คำนั้นแต่งประโยคให้ถูกต้อง

2. หัดจำจนขึ้นใจ โดยให้ดูและอ่านคำนั้นเป็นพยางค์ทีละพยางค์ เช่น พ-ยา-บาล แล้วสะกดคำนั้นว่า พยาบาล

3. ทบทวน โดยให้นักเรียนมองดูคำนั้นแล้วปิดตาสะกดคำ ตรวจสอบดูว่าสะกดถูกหรือไม่ ถ้ายังไม่ถูกก็ให้ทำตามลำดับขั้น 1-3 ใหม่
4. พยายามเขียนคำนั้นให้ถูกต้องด้วยความจำ ใส่วรรณยุกต์ การันต์ให้ถูกที่แล้ว ตรวจสอบดูว่าเขียนได้ถูกต้องชัดเจนดีหรือไม่
5. พีกให้ชำนาญ ให้นักเรียนเขียนคำนั้นให้ถูกต้องโดยไม่ต้องดูแบบจนคล่องแคล่ว

นอกจากนี้ยังได้ให้ข้อเสนอแนะในการเลือกคำมาเขียนว่า ควรเป็นคำที่ใกล้ตัวเด็ก คำเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กได้พบเห็นในชีวิตประจำวันคำที่เด็กเข้าใจความหมาย และคำเหล่านั้นเด็กสนใจ เช่น ไก่ กบ กุ้ง ฯลฯ ทุกครั้งก่อนที่จะสอนคำใหม่ควรจะได้ทบทวนคำเก่าที่ได้เรียนไปแล้วด้วย

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ รongรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ฌ อยุทธยา (2516) ได้ให้ไว้ดังนี้

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียนและสิ่งที่ได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่นักเรียนสนใจและเข้าใจความหมาย
3. ทุกครั้งที่จะสอนคำใหม่เพิ่มเติม จะต้องทบทวนคำเก่าที่เคยเรียนมาแล้ว
4. ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ โดยให้รู้จักสระ พยัญชนะก่อนพร้อมกันนั้น เมื่อพบคำเหล่านั้นในวิชาอื่น ต้องทบทวนให้นักเรียนได้นึกถึงคำที่เคยเรียนมาแล้ว
5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความสามารถในการสะกดคำมากน้อยเพียงใด
6. บันทึกผลงานของนักเรียนแต่ละคนว่าตั้งแต่เริ่มเรียนมีพัฒนาการไปมากน้อยเพียงใด จะได้ช่วยเหลือและส่งเสริมนักเรียนแต่ละคนได้ถูกต้อง
7. ดำเนินวิธีสอนอย่างถูกต้องให้แก่ นักเรียน โดยช่วยเหลือนักเรียนเป็นขั้น ๆ ดังนี้
 - 7.1 ให้นักเรียนได้ยืมคำที่จะสะกดอย่างชัดเจน
 - 7.2 ให้นักเรียนเขียนสะกดอย่างระมัดระวัง
 - 7.3 ให้นักเรียนอ่านคำต่าง ๆ นั้นได้
 - 7.4 ทบทวนคำที่สะกดนั้นว่าถูกต้องเพียงใด
8. ถ้าครูเขียนคำใหม่บนกระดานดำแล้วให้นักเรียนลอกตามครูต้องเขียนให้ชัดเจนและอ่านง่าย
9. ครูต้องตรวจสอบคตินักเรียนจดจำใหม่ทุกครั้ง เพื่อป้องกันความผิดพลาด
10. เมื่อสอนสะกดคำไปแล้ว ถ้านักเรียนคนใดสะกดผิดครูต้องแก้บนกระดานดำให้ชัดเจน หรือจะแก้ไขเป็นรายบุคคลก็ได้

- ขั้นที่ 2 ออกเสียงคำ พยางค์ เช่น คำว่า หน้าตา น่ารัก
- ขั้นที่ 3 อภิปรายให้เข้าใจคำที่มีความหมายเหมือนกันและแตกต่างกัน
- ขั้นที่ 4 หลับตาสะกดคำในใจ
- ขั้นที่ 5 ช่วยเหลือคนที่อ่อนในการสะกด
- ขั้นที่ 6 สะกดซ้ำคำต่าง ๆ
- ขั้นที่ 7 เขียนเป็นประโยค

4. ทำแผนการสอนประจำสัปดาห์

5. หลักเกณฑ์การเลือกคำใหม่มาสะกด

5.1 สะกดจากคำที่ฟังเสียง

5.2 สะกดคำที่ได้ยินครูพูด

5.3 สะกดคำที่ได้จากการอ่าน

6. การจัดกิจกรรมสะกด การสะกดจะมีผลดีถ้าให้อ่านได้ก่อนแล้วจึงเขียนหรือไม่ก็ให้เขียนจากคำที่เคยเขียนผิด เขียนตกหล่นและให้สะกดตามที่แต่ละคนพอใจ

7. การสะกดเป็นรายบุคคล เป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้ทำงานตามความสามารถของแต่ละคนได้อย่างดีเยี่ยม และไม่ควรใช้เวลาเกิน 15 นาที ต่อการสะกดคำแต่ละครั้ง เพราะถ้านานเกินกว่านี้ นักเรียนจะไม่สนใจทำ (สมบัติ มหารศ, 2521)

การฝึกให้เด็กเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเฉพาะในช่วงโมงเขียนไทยเท่านั้น ยังไม่เป็นการเพียงพอ ครูต้องสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย เช่น สอนหลักภาษาหรือวรรณคดี เวลาให้เด็กเขียนครูต้องเข้มงวดเรื่องตัวสะกดการันต์ด้วย นอกจากนี้ครูวิชาภาษาไทยจะต้องขอความร่วมมือจากครูที่สอนวิชาอื่น ๆ เช่น คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สุขศึกษา ให้ช่วยกันกวาดชั้น เรื่องการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียน ถ้าครูทั้งโรงเรียนร่วมมือกันแล้ว เด็กก็จะมีโอกาสเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น (วิทยาลัยครูมหาสารคาม, 2516)

ครูที่สอนภาษาไทยจำเป็นต้องหาวิธีชักจูงให้เด็กอยากเขียน อยากรู้คำใหม่ ๆ และจดจำไว้ การจัดสิ่งแวดล้อมและหาวิธีกระตุ้นเร้าใจเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นครูจะต้องรู้จักวางแผนการสอนสะกดคำโดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อจูงใจให้นักเรียนเห็นว่าการเขียนสะกดคำเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานและมีความหมาย เช่น เล่นทายปัญหาเกี่ยวกับคำ ความหมายของคำ ทายตัวพยัญชนะและสระต่าง ๆ แนะนำให้นักเรียนค้นคว้าเพิ่มเติม (กรมวิชาการ, 2505) ตัวอย่างปัญหา เช่น พยัญชนะอะไรเอ่ย ไม่ตรง (ง - - งอ) พยัญชนะอะไรเอ่ย เล่นเพลงได้ (ซ-ขอ) เช่นเดียวกับที่เจือ สตะเวทิน (2516) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า วิธีสอนภาษาไทยให้ได้ผลดีควรถือเอาสิ่งที่นักเรียนชอบและสนใจเป็นหลักสำคัญ ฉะนั้นครูอาจนำปัญหาประเภทอะไรเอ่ยเข้ามาสู่บทเรียนได้เสมอ อะไรเอ่ย

เป็นอุปกรณ์การสอนภาษาไทยที่ดีอย่างหนึ่ง ซึ่งครูอาจนำมาใช้ได้ทุกวิชาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา นอกจากนี้อาจส่งเสริมให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ ดังนี้คือ

1. ให้นักเรียนช่วยกันหาคำที่มีเสียงเหมือนกัน เช่น บิน ดิน ริน เป็นต้น
 2. ให้นักเรียนหาพยัญชนะมาเติมให้ครบ เช่น -าง (คาง), -า (เข้า)
 3. ให้นักเรียนเติมคำเพื่อให้ได้ใจความตามต้องการ เช่น ครู... หนังสือ
 4. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น หมู-สุกร หมา-สุนัข
 5. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายเฉพาะสิ่ง เช่น สิ่งที่ต้องสวมเข้าที่ เท้า (ถุงเท้า รองเท้า) สิ่งที่จะดื่ม (น้ำ, นม, ยา) สิ่งที่จะกิน (อาหาร, ข้าว, ขนม)
 6. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น ร้อน-เย็น กลางวัน-กลางคืน
 7. ให้นักเรียนหาคำที่มีเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายไม่เหมือนกัน เช่น ข้า ฆ่า คำ
 8. ให้นักเรียนหาคำพวกเดียวกัน เช่น ชื่อสัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า ชื่อต้นไม้ ดอกไม้ ชื่อสิ่งของ เครื่องใช้
 9. ให้นักเรียนหาตัวอักษรที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะเดียวกัน เช่น แมว ม้า หมู หมา
 10. ให้นักเรียนเขียนคำอธิบายหรือคำบรรยายต่าง ๆ ว่ารูปภาพนั้นคืออะไร
- จากเอกสารเหล่านี้พอจะสรุปได้ว่า การสอนเขียนสะกดคำ คือ การสอนให้เด็กรู้จักการเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ได้อย่างถูกต้อง การสอนเขียนสะกดคำ ควรจะสอนให้นักเรียนได้รู้ความหมายของคำ สอนคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ และเป็นคำที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียนด้วย

4. การศึกษาระดับความยากง่ายของคำและลักษณะคำยาก

การเรียนรู้คำมีความแตกต่างกันตามระดับความยากง่ายของคำ คำที่ง่ายแก่การเข้าใจ ทั้งในด้านการเขียนตลอดจนความเข้าใจความหมาย ย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำที่เขียนยาก มีความซับซ้อน ทั้งยังมีความหมายที่ลึกซึ้งอีกด้วย คำต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียนรู้ได้ง่ายนั้นเป็นคำที่นักเรียนคุ้นเคย มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำนั้น ๆ มาก่อน เช่น การสนทนา การชมรายการโทรทัศน์ ฯลฯ นอกจากนั้นคำประเภทแทนความหมายของสิ่งที่เป็นรูปธรรมจะเรียนรู้ได้ดีกว่าและมากกว่า คำประเภทคำนาม เช่น น้ำตาล ย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่า คำว่า น้ำใจ และคำที่เป็นคำนามย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำประเภทอื่น เพราะคำนามเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งของ ซึ่งสามารถจับถือได้ นึกถึงรูปร่างได้ และส่วนมากเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันหรือเกี่ยวกับกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิด

ความพอใจ คำเหล่านี้นักเรียนจะเรียนรู้ได้ง่ายแม้ว่าจะเขียนยาก อ่านออกเสียงยากก็ตาม (ประเทิน มหาจันทร์, 2523)

ฮอร์น (Horn, 1954) ได้เสนอข้อคิดเห็นไว้ว่า การเลือกคำมาสอนเขียนสะกดคำนั้น ควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน เป็นคำที่ผู้เรียนใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน และในหนังสือเรียนก็ควรบรรจุคำให้เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นด้วย เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกและนำไปใช้ได้ อย่างถูกต้อง การเรียนรู้เพื่อเขียนสะกดคำต้องอาศัยความสามารถสูง ต้องมีจินตนาการและมีความจำดีจึงจะได้รับความสำเร็จ แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับความยากง่ายแตกต่างกันไปด้วย เกอเบอร์ริช และคนอื่น ๆ (Gerberich and Others, 1962) กล่าวว่า ความยากของคำกับความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กดูเหมือนจะเป็นปฏิภาคกลับกัน หมายความว่า เมื่อเด็กเขียนสะกดคำที่มีความยากมากขึ้น ความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กจะลดต่ำไปตามลำดับ คือ เด็กเขียนสะกดคำที่ยากได้น้อยลงไป

บลูมเมอร์ (Bloomer, 1956) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำที่ยาวและซับซ้อนกับนักเรียนระดับสอง ในโรงเรียนประถมศึกษา 18 โรงเรียน โดยพิจารณาจากคำที่ใช้เสมอ และมีความหมายต่อนักเรียน เขาได้สรุปผลการศึกษาไว้ ดังนี้

1. คำที่มีหลายพยางค์ สะกดยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์
2. คำที่มีสระผสมจะสะกดยากเป็นพิเศษ
3. คำควบกล้ำก็ยากแก่การสะกดคำเช่นเดียวกัน
4. ครูไม่ควรหลีกเลี่ยงคำยาก แต่ควรจะให้เด็กได้ฝึกคำที่ซับซ้อน เมื่อเห็นว่าเด็กมีความสามารถที่จะจำคำยาว ๆ ได้

จอห์นสัน (Johnson, 1972) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำที่ใช้บ่อย ๆ และได้วิเคราะห์ปัญหาในการเขียนสะกดคำ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่สะกดต่างกัน นอกจากนี้เขายังได้เสนอแนะว่าครูควรช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำ โดยใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ จัดให้มีโครงการสอนเป็นประจำ และควรสอนเป็นรายบุคคล

สำหรับการจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้น แบริดฟีลด์ และ สจิวต์ (Bradfield and Stewart, 1957) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้นใช้การจัดเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากไปจนถึงคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องน้อย โดยไม่ต้องใช้วิธีการทางสถิติ

การศึกษาลักษณะคำยากในการสะกดคำ ก่อ สวัสดิพาณิชย์ (2514) กล่าวถึง ลักษณะหรือรูปแบบในการเขียนสะกดคำผิดไว้ดังนี้

1. สะกดการันต์ผิดในลักษณะต่าง ๆ คือ

- ก. ผิดที่ตัวสะกด เช่น ทรมาน เขียนเป็น ทรมาร
- ข. ผิดที่พยัญชนะต้น เช่น ชากศพ เขียนเป็น ทรากศพ
- ค. ผิดที่ตัวการันต์ เช่น อารมณฺ์ เขียนเป็น อารมย์
- ง. ผิดที่เขียนสั้นยาว ได้แก่
 - 1. ผิดที่ทอนเสียงให้สั้นลง เช่น ไวยากรณ์เขียนเป็นไวยากรณ์
 - 2. ผิดที่ยืดเสียงให้ยาวออก เช่น ประณิต เขียนเป็น ปราณิต
- จ. ผิดที่ตัดเติมพยัญชนะ เช่น พรรณนา เขียนเป็น พรรณา
- ฉ. ผิดจำเพาะประเภท ได้แก่

1. เรื่อง ร - ล

- ก. เขียน ร เป็น ล เช่น รุ่มร่าม เขียนเป็น ลุ่มล่ำม
- ข. เขียน ล เป็น ร เช่น กลับกลอก เขียนเป็น กลับกรอก
- ค. ร ล หายไป เช่น พลบค่ำ เขียนเป็น พบค่ำ
- ง. มี ร ล ในคำที่ไม่เคยมี เช่น เพาะปลูก เขียนเป็น เพราะปลูก

2. เรื่อง ร หัน กับไม้หันอากาศ เช่น รำพัน เขียนเป็น รำพรรณ

3. เรื่อง ไม้ม้วน ไม้มลาย เช่น ไทน์ เขียนเป็น ไท

4. เรื่องการประวิสรรชนีย์

- ก. ที่ไม่ควรมีกลับมี เช่น สบาย เขียนเป็น สะบาย
- ข. ที่ควรมีกลับไม่มี เช่น สะดวก เขียนเป็น สดวก

5. ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ผิด และบางทีก็ผันเสียงผิด เช่น

เยื่อ เขียนเป็น เหือ ไนต์ เขียนเป็น ไน

6. ผิดคำเฉพาะซึ่งยังไม่มีในพจนานุกรม เป็นต้นว่า ศัพท์วิชาการ ได้แก่ คำ ประสบการณ์ สัมมนา ประถมนิเทศ เป็นต้น

สุนันท์ จงธนสารสมบัติ (2525) ได้ศึกษาระดับความยากง่ายของคำแต่ละประเภทในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า คำประเภทที่ยากที่สุดคือ คำที่เขียนด้วยตัวอักษรที่ใช้บ่อย เช่น ณ ฎ ฏ ภ ษ ค ได้แก่คำว่า พระสงฆ์ พฤษภาคม ราษฏร ปฏิทิน ปฏิบัติ ไปรษณีย์ ศีรษะ ฯลฯ ประเภทที่ยากรองลงมาคือ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีอักษรนำ

คำที่มีอักษรควบกล้ำ คำที่มีพยางค์มาก คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่มีพยางค์น้อย ส่วนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกดเป็นคำประเภทที่ยากน้อยที่สุด

รุจี สุขเสมอ (2526) ได้ศึกษาระดับความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยากและการใช้แบบฝึกสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ประเภทของคำที่นักเรียนเขียนผิดจากง่ายไปหายากมีดังนี้ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีทอนทฆมาดกำกับ คำที่มีอักษรนำ คำที่มีอักษรควบ คำที่มี รร (ร หัน) คำพ้องเสียง คำที่ใช้ ไ- -ย -ม คำที่ประวิสรรชนีย์ และไม่ประวิสรรชนีย์ คำที่มีวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียง คำศัพท์ที่ใช้ในบทประพันธ์ ประเภทร้อยกรอง คำที่มาจากภาษาอังกฤษ คำราชาศัพท์ คำที่มีหลายพยางค์

ชิต โปธิ์อ่อน (2526) ได้ศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ลักษณะคำยากที่นักเรียนผิดจากมากไปหาน้อยได้แก่ คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ คำที่มีสระเสียงสั้นยาว คำอักษรควบกล้ำ คำที่ใช้ ไ- ไ- -ย คำที่ใช้วรรณยุกต์ คำที่มีตัวการ์นต์ คำที่มีตัวสะกด คำที่ใช้อักษรนำ

จรรยารัตน์ กางกัน (2531) ได้ศึกษาคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ลักษณะคำยากที่นักเรียนผิดมากที่สุด คือ ผิดหลายอย่างรวมกัน ผิดที่ตัวสะกด ใช้พยัญชนะผิด ผิดตัวการ์นต์ ใช้สระผิด ผิดที่วรรณยุกต์ วางสระผิดที่ วางวรรณยุกต์ผิดที่ ส่วนคำประเภทที่ยากมากที่สุด คือ คำที่ใช้ตัวสะกดเป็นพยัญชนะต้นด้วย คำที่มีสระลดรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด คำที่ใช้ในร้อยกรองและราชาศัพท์ คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราสะกดหรือสะกดซ้อนกันสองตัว คำที่มีหลายพยางค์ คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะประสม ประเภทอักษรนำ และอักษรควบกล้ำ คำที่มีตัว รร (ร หัน) ตามลำดับ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาระดับความยากง่ายของคำ และลักษณะคำยากพอสรุปได้ว่า คำมีระดับความยากง่ายแตกต่างกัน ดังนี้ คำที่มีหลายพยางค์ยากกว่า คำที่มีน้อยพยางค์ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดยากกว่าคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา คำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงยากกว่าคำที่มีวรรณยุกต์กำกับ ส่วนลักษณะที่นักเรียนเขียนผิดมีรูปแบบแตกต่างกัน เช่น ผิดตัวสะกด ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดตัวการ์นต์ ผิดที่เสียงสั้น-ยาว ผิดที่ตัดและเติมพยัญชนะ ผิดทั้งคำ ผิดที่การใช้สระ ดังนั้นการเลือกคำมาสอนจึงควรพิจารณาให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และครูควรหาวิธีสอนการสะกดคำยาก เพื่อนักเรียนจะได้ประสบความสำเร็จในการเขียนสะกดคำ

5. หลักการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนสะกดคำ

เกอเบอร์ริช กรีน และ จอเกนเซน (Gerberich, Greene and Jorgensen, 1962) ได้เสนอแนะหลักการในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำไว้ว่า ควรพิจารณาถึงปัญหาต่อไปนี้อย่างรอบคอบ คือ

1. จะเลือกคำจากที่ใดมาสร้างแบบทดสอบ
2. แบบทดสอบควรประกอบด้วยคำจำนวนเท่าใด จึงจะให้ค่าความเชื่อมั่นได้ดี
3. ควรเลือกคำที่มีระดับความยากเพียงใดในการทดสอบ
4. ควรสร้างแบบทดสอบในลักษณะใด

และเกอเบอร์ริช กรีน และ จอเกนเซน ยังได้เสนอแนะการเลือกคำไว้ดังนี้

1. ควรเลือกคำที่มีประโยชน์สำหรับเด็กได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
2. การเลือกคำจากแบบเรียน ซึ่งเราไม่สามารถทราบว่คำเหล่านั้นมีความสำคัญในสังคมเพียงใด ควรจะหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบนั้น
3. คำที่เลือกควรมีความหมายและเป็นคำยากพอสมควร โดยได้ผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้ว
4. ถ้าต้องการทดสอบเด็กที่มีความสามารถแตกต่างกันมาก ก็ควรเลือกใช้คำที่มีระดับความยากง่ายจากร้อยละ 14 ถึงร้อยละ 80 รายเฉลี่ยของความยากร้อยละ 50 จึงจะทำให้การกระจายของคะแนนใกล้เคียงกับการกระจายแบบโค้งปกติ

แบรดฟีลด์ และ สจิวต์ (Bradfield and Stewart, 1957) ให้ความเห็นว่า คำที่จะนำมาใช้ในการสร้างแบบทดสอบ ควรมีความยากพอสมควร และใช้วิธีสุ่มเอามา

บลูมเมอ (Bloomer, 1956) เสนอแนะว่า ควรเลือกคำที่มีความยาก มีความหมายและมีความซับซ้อนในการเขียน เช่น คำที่มีสระประสม และคำควบกล้ำ โดยเฉพาะความยาวของคำจะสามารถพิจารณาถึงความยากของคำได้ดีที่สุด คือ คำที่มีความยาวมาก จะเขียนสะกดได้ยากกว่าคำสั้น ๆ

ส่วนการกำหนดจำนวนคำในแบบทดสอบ เกอเบอร์ริช กรีน และ จอเกนเซน (Gerberich, Greene and Jorgensen, 1962) กล่าวว่า

1. การสร้างแบบทดสอบเพื่อสำรวจประสิทธิภาพการเขียนตัวสะกดของเด็กควรใช้คำประมาณ 25 คำก็พอ

2. โดยทั่วไปแล้วใช้คำประมาณ 25-50 คำ ก็สามารถทราบความแตกต่างของความสามารถทางการเขียนสะกดคำได้

3. ถ้าต้องการทราบความสามารถทางการเขียนสะกดคำของเด็กแต่ละคนก็ควรจะมีคำตั้งแต่ 100 คำเป็นอย่างน้อย

แบรดฟิลด์ และ สจิวต์ (Bradfield and Stewart, 1957) เสนอแนะเพิ่มเติมว่า จำนวนคำที่ใช้ในการทดสอบยิ่งมากคำก็ยิ่งให้ค่าความเชื่อมั่นสูง

ในเรื่องลักษณะของแบบทดสอบ วิเชียร เกตุสิงห์ (2515) เสนอแนะเกี่ยวกับแบบทดสอบการเขียนสะกดคำว่า แทนการบอกให้นักเรียนเขียนก็เปลี่ยนเป็นให้นักเรียนดูแล้วตัดสินใจว่าคำใดถูกคำใดผิด เพราะการบอกอาจจะคลาดเคลื่อน ถ้านักเรียนมีประสาทหูไม่สมบูรณ์

ฮอร์น (Horn, 1960) กล่าวว่า แบบทดสอบแต่ละลักษณะมีประโยชน์และมีความยุ่งยากในตัวเอง ในการทดสอบการเขียนสะกดคำ ส่วนใหญ่จะใช้ข้อสอบเขียนตามคำบอก โดยเขียนในรูปประโยคมากกว่าการทดสอบปากเปล่าด้วยการให้เด็กเปล่งเสียงคำแต่ละคำเพื่อเป็นการประหยัดเวลา และตรวจได้อย่างเที่ยงตรง

แบรดฟิลด์ และ สจิวต์ (Bradfield and Stewart, 1957) กล่าวว่า แบบทดสอบการเขียนสะกดคำที่นิยมใช้มากที่สุดคือ แบบทดสอบที่ให้เด็กเลือกคำที่เขียนถูกต้องเพียง 1 คำจากคำที่เขียนผิดอีกจำนวนหนึ่ง

จากความคิดเห็นของนักวิชาการต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้พอที่จะสรุปได้ว่า การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนนั้น ควรจะมีจำนวนคำมากเพียงพอและจะต้องมีคำที่มีความยากง่ายลดหลั่นกันไป

6. แบบฝึก

6.1 หลักการสร้างแบบฝึก

ครูจำเป็นต้องศึกษาหลักและวิธีการสร้างแบบฝึก เพื่อที่จะได้ทำแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพขึ้นเพื่อฝึกฝนทักษะการเขียนของนักเรียน โดยเฉพาะหลักในการสร้างแบบฝึกได้มีผู้เสนอแนะไว้หลายท่าน ดังนี้

หลักในการสร้างแบบฝึกการเขียน รัชณี ศรีไพรวรรณ (2517) ได้เสนอแนะไว้

1. ให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับชั้นการเรียนรู้
แบบฝึกต้องอาศัยรูปภาพของใจนักเรียนและเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเพื่อให้นักเรียนมีกำลังใจทำ

2. มีจุดมุ่งหมายว่าจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับความมุ่งหมายที่วางไว้
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียน ถ้าสามารถแบ่งนักเรียนตามความสามารถแล้วจัดทำแบบฝึกเพื่อส่งเสริมนักเรียนแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี
4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจ
5. แบบฝึกต้องถูกต้อง ครูต้องพิจารณาดูให้ถี่ถ้วน อย่าให้มีข้อผิดพลาด
6. การให้นักเรียนทำแบบฝึกแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของนักเรียน
7. ควรทำหลาย ๆ แบบ เพื่อให้ นักเรียนเรียนรู้อย่างกว้างขวาง และส่งเสริมให้เกิดความคิด
8. กระดาษที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกต้องเหนียวและทนทานพอสมควร

ระบอบ การุณยะวณิซ และ คณะ (2517) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ใช้หลักการเรียนรู้ เช่น นักเรียนต้องเข้าใจเป้าหมายที่ฝึกนักเรียนด้วยความตั้งใจและสนใจอยากทำ
2. การฝึกหัดต้องทำโดยจำเพาะเจาะจงเฉพาะอย่าง ถ้ามีแบบไว้จะทำได้ง่าย ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ถูกต้องเสมอ
3. ไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจนนักเรียนเบื่อ ถ้าใช้เกมหรืออุปกรณ์ช่วย นักเรียนจะตั้งใจอยู่ได้นาน
4. วิธีที่ให้นักเรียนฝึกควรใช้วิธีที่เป็นระเบียบ รวดเร็ว ย่นย่อ ครูควรตื่นตัวจับไว้ให้นักเรียนพร้อมที่จะทำ ขจัดสิ่งรบกวนต่าง ๆ
5. ระดับความยากง่ายของแบบฝึกต้องเหมาะสมกับนักเรียน
6. เวลาที่ใช้ในการฝึกหัดในระยะแรก ๆ ควรสั้นก่อน แล้วจึงค่อยขยายเวลาให้มากขึ้น
7. ต้องมีการฝึกหัดเป็นรายบุคคลหรือเฉพาะกลุ่มด้วย เพราะแต่ละคนย่อมมีจุดอ่อนต่างกัน
8. ครูควรให้นักเรียนทราบผลความก้าวหน้าของการทำแบบฝึกหัด ซึ่งจะเป็นการจูงใจที่ดียิ่งขึ้น
9. เมื่อพบข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดครูต้องให้นักเรียนแก้ไขให้ถูกต้องทันที
10. เมื่อนักเรียนฝึกหัดแล้วต้องนำไปใช้และครูต้องติดตามผล

นอกจากนั้น ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517) หลักการสร้างแบบฝึกที่จะทำให้นักเรียนมีความสนใจทำ ดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาง่าย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาด้วยตนเองได้

ส่วน วรนาถ พวงสุวรรณ (2518) เสนอแนะหลักเกณฑ์ในการสร้างดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเนื้อหา
3. ชั้นต่าง ๆ ในการสร้าง
 - ก. ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - ข. ศึกษาจิตวิทยาเด็ก และจิตวิทยาการเรียนการสอน
 - ค. ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - ง. ศึกษาลักษณะของแบบฝึกหัด
 - จ. เลือกเนื้อหาต่าง ๆ ที่เหมาะสมมาบรรจุในแบบฝึกหัดให้ครบตามที่กำหนด

ศิรินาถ เพชรทองคำ (2520) ได้สร้างแบบฝึกหัดและนำไปทดลอง และพบว่าแบบฝึกหัดที่ดีผู้สร้างควรศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่จะสร้าง และควรมุ่งจุดมุ่งหมายว่าจะฝึกในด้านใดขั้นใด นอกจากนั้นยังต้องศึกษาจิตวิทยาของเด็กในวัยนั้น ๆ ว่า มีความสนใจ ความพร้อมและช่วงสมาธิในการทำแบบฝึกหัดนานแค่ไหน ก่อนที่จะใช้จริง ๆ ควรได้มีการปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยทดลองใช้กับเด็กกลุ่มเล็กแล้วนำผลมาปรับปรุง

บิลโลว์ส (Billows, 1962) มีความเห็นว่า "แบบฝึกหัดโดยทั่วไปมักเป็นประเภทผสมปนเป ทำให้ความคิดกระจัดกระจายไม่รวมอยู่ในเรื่องเดียวกัน โดยเฉพาะครูจึงควรสร้างแบบฝึกหัดเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะขึ้น แล้วรวบรวมจัดเป็นชุด เพื่อใช้ฝึกเด็ก เพราะจะช่วยให้เด็กกระตือรือร้นและสนใจทำมากกว่า และการสร้างแบบฝึกหัดนั้นครูควรคำนึงถึงการใช้ภาษาที่สื่อความหมายเหมาะสมกับวัย วัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจนพื้นฐานทางภาษาของเด็กด้วย"

ในการสร้างแบบฝึก สิ่งที่สำคัญที่ควรคำนึงถึง คือ รูปภาพ ดังที่ เลโด (Lado, 1964) ได้กล่าวว่า แบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาควรจะมีรูปภาพเพื่อให้นักเรียนได้รู้ค่าและความพยายามของคำนั้นไปในตัวด้วย เพราะภาพเป็นอุปกรณ์การสอนที่ใช้ได้ผลดีที่สุด และ นิภา ชวนะพานิช (2518) ได้กล่าวแนะไว้ว่า “ในการสร้างแบบฝึกที่มีรูปภาพประกอบแทรกใส่ไว้เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกด้วยความเพลิดเพลิน ทั้งนี้เพราะรูปภาพเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งในการเรียนการสอน สำหรับเด็กในระดับนี้”

นอกจากนี้ โรเซนบาม (Rosenbaum, 1969) กล่าวว่า ในการจัดทำแบบฝึกหัดนั้นครู ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กส่วนใหญ่ แล้วจัดทำแบบฝึกหัดไว้ให้มากพอที่เด็กทั้งเก่งและอ่อน จะเลือกทำได้ตามความสามารถและแบบฝึกหัดนั้นควรจะชัดเจนและมีความหมายต่อการนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้

ในการที่จะสอนเขียน ครูควรหาคำที่มีความหมายต่อชีวิตประจำวันของเด็ก ส่วน หลักการเลือกคำมาสร้างแบบฝึกการเขียน เมอร์เรย์ (Murray, 1955) ได้เสนอแนะว่า ครูควรคำนึง ถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เลือกคำที่มีประโยชน์จริง ๆ
2. สนับสนุนให้เกิดนิสัยทางการเรียนที่ดีและมีประสิทธิภาพ
3. แสดงให้นักเรียนทราบว่า เขาได้รับผลสำเร็จจากการเรียนและมีความก้าวหน้า อยู่เสมอ
4. เลือกใช้เนื้อหาที่น่าสนใจ

6.2 จิตวิทยาในการสร้างแบบฝึก

จากหลักการสร้างแบบฝึกที่ดีดังกล่าว จะเห็นได้ว่าหลักจิตวิทยาเป็นสิ่งสำคัญที่ต้อง คำนึงถึง ดังนั้นในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะทางภาษาทุกด้าน ควรอาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการ เรียนรู้ทางจิตวิทยาด้วย ดังที่ พรรณี ชูทัย (2522) ได้นำเสนอหลักจิตวิทยาในการสร้างแบบฝึกไว้ ว่า ควรคำนึงถึง

1. ความใกล้ชิด (Contiguity) การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลา ใกล้เคียงกันจะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน
2. แบบฝึกหัด (Practice) คือ การให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้าง ความรู้ความเข้าใจที่แม่นยำ การเขียนเป็นวิชาทางทักษะจึงต้องให้มีการฝึกฝนอยู่บ่อย ๆ เพื่อช่วยให้ มีทักษะทางการเขียนเพิ่มขึ้น

3. กฎแห่งผล (Law of Effect) คือ การให้ผู้เรียนทราบผลการทำงานของตน ได้แก่ การเฉลยคำตอบให้นักเรียนได้ทราบผลการทำงานโดยรวดเร็ว นอกจากจะทำให้ผู้เรียนได้ทราบว่าผลการทำงานของตนเป็นอย่างไร แล้วยังเป็นการสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย

4. การจูงใจ (Motivation) ได้แก่ การเรียงแบบฝึกหัดจากง่ายและสั้นไปสู่แบบฝึกที่ยากและยาวขึ้น ทั้งนี้เนื้อเรื่องที่น่ามาสร้างแบบฝึกก็มีหลายกรสและหลายรูปแบบ ตลอดจนมีภาพประกอบเรื่องเพื่อเร้าความสนใจของนักเรียนมากขึ้น

นอกจากนี้ สุจริต เพียรชอบ (2522) ยังได้ศึกษาหลักจิตวิทยาเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับการสร้างแบบฝึก และได้จัดรวบรวมสรุปไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. กฎการเรียนรู้ของ Edward I. Thorndike เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercises หรือ Law of Practice) ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมจะทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องและจะสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้าม สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหรือทอดทิ้งไปนานแล้ว ย่อมจะทำให้ทำได้ไม่ดี ภาษาเป็นวิชาทักษะโดยลักษณะวิชาแล้ว ผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาดีต่อเมื่อมีการฝึกฝน หรือกระทำซ้ำ ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจและเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ถ้าผู้เรียนได้ฝึกฝนได้ทำแบบฝึกหัด ได้ใช้ทักษะทางภาษามากเท่าใดก็จะช่วยให้มีทักษะที่ดีมากขึ้นเท่านั้น กฎแห่งการฝึกหัดนี้จะทำให้แก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนได้

2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล คำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจทางภาษาต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึก จึงพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป และควรมีหลาย ๆ แบบ

3. การจูงใจผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึกและช่วยกระตุ้นให้ติดตามต่อไป

4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

5. การนำสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิต และการเรียนรู้มาให้ผู้เรียนทดลอง นำสิ่งที่มีความหมาย ภาษาที่ใช้พูดและใช้เขียนในชีวิตประจำวัน เมื่อผู้เรียนได้เรียนและทำแบบฝึกในสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว นอกจากจะจำได้แม่นยำแล้ว นักเรียนยังสามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้เป็นประโยชน์อีกด้วย

จากหลักจิตวิทยาดังกล่าว สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525) ได้ศึกษาเพิ่มเติม และให้ความเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจว่า “แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญมาก โดยเฉพาะในด้านการสอนภาษา ครูควรพยายามสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเร้าเพื่อเป็นสิ่งจูงใจให้นักเรียนสนใจเรียน ตั้งใจฝึกฝนทักษะและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา”

6.3 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

นักการศึกษาหลายท่านให้ความเห็นว่า แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ และแบบฝึกที่สร้างขึ้นควรใช้คำหรือประโยคตลอดจนเนื้อหาง่าย ๆ ที่จะช่วยฝึกฝนให้เด็กเกิดความคล่องแคล่ว ผู้สร้างแบบฝึกต้องคำนึงเสมอว่า แบบฝึกไม่ใช่แบบทดสอบหรือแบบวัดระดับสติปัญญา แต่แบบฝึกจะเป็นสิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ฉะนั้นลักษณะของแบบฝึกควรจะก่อให้เกิดความสนุกสนานพอใจในการที่จะทำ ลักษณะของแบบฝึกตามที่นักการศึกษาหลายท่านให้ความเห็นไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

แดคแคนซี (Daccancy, 1963) ได้แนะนำแบบฝึกสำหรับทักษะการเขียนดังนี้

1. แบบฝึกให้เขียนตาม (Copy Exercise)
2. แบบให้นักเรียนเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในช่องว่างให้เหมาะสม
3. แบบจับคู่ โดยจับคู่ข้อความ 2 ข้อความ ให้เรียงเป็นเรื่องเดียวกัน
4. แบบฝึก แบบสร้าง คือ ให้ประโยค แล้วนำคำในวงเล็บท้ายประโยคมาใส่ลงในตำแหน่งที่ถูกต้องในประโยคเดิม
5. แบบให้สร้างเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้

อีเมอร์ลด์ (Emerald, 1964) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกว่า ครูควรแนะนำให้นักเรียนรู้ความหมายของคำโดยใช้รูปภาพ หนังสือสำหรับนักเรียนควรมีรูปภาพเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนมีประสบการณ์ในเรื่องความหมายของคำ ดังนั้นแบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาควรจะมีรูปภาพเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ศัพท์พร้อมกับความหมายของคำ

ลอเรนซ์ และ เฮย์เดน (Lawrence and Hayden, 1960) ได้เสนอแนะในการใช้ภาพช่วยสอนเขียนว่า การใช้ภาพที่เป็นสิ่งของหรือภาพที่นักเรียนเคยเห็น เพื่อนำไปสู่พยัญชนะ นอกจากการใช้รูปภาพช่วยในการสอนเขียนแล้ว ครูควรใช้การทายปัญหาเข้ามาช่วยในการสอนเขียน เช่น ให้นักเรียนทายสิ่งที่ครูบอกลักษณะให้ ทายปัญหาเกี่ยวกับคำ ความหมายของคำ ทายตัวพยัญชนะและสระต่าง ๆ แล้วนำมาแต่งประโยค

แดคเซนท์ (Dechant, 1964) ให้ความเห็นว่า แบบฝึกสะกดคำสำหรับนักเรียนประถมศึกษา ควรมีรูปภาพประกอบเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ พร้อมกับความหมายของคำสั้น ๆ และในการจัดวางภาพควรคำนึงถึงหลักความเป็นจริงว่า การอ่านนักเรียนจะอ่านจากซ้ายไปขวา ฉะนั้นการจัดทำแบบฝึก ควรวางคำศัพท์หรือประโยคไว้ทางซ้ายมือ และรูปภาพไว้ทางขวามือ

แบบฝึกที่ให้เติมพยัญชนะต้นหรือคำลงในประโยคนั้น อีเมอร์ลด์ (Emerald, 1966) กล่าวว่า ถ้าเราใช้ภาพช่วยก็จะทำให้นักเรียนมีกฎเกณฑ์ที่จะนำไปสู่คำสั้นง่ายขึ้น และมีทักษะในการเขียนประโยคดีขึ้น ดังเช่นแบบฝึกข้างล่างนี้ เด็กจะอ่านประโยคจากรูปภาพ

A _oy and a _irl read the _ooks.

วิเวอร์ (River, 1968) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอควรในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่น ๆ
ต่อไปทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อการสอนมิใช่ทำขึ้นเพื่อทดสอบ

2. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้แบบประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น

3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว

4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้น ๆ

5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดี

แล้ว

6. เป็นแบบที่ให้นักเรียนใช้ความคิดด้วย

7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ฮาร์เลสส์ (Harless, no date) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ว่า การสร้างแบบฝึกต้องแน่ใจว่าในภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียน และควรสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยาในการแก้และสนองตอบดังนี้

1. ใช้แบบฝึกหลาย ๆ ชนิด เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ

2. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนั้นต้องให้นักเรียนสามารถแยกออกมาพิจารณาได้ว่า แต่ละแบบแต่ละข้อต้องการให้ทำอะไร

3. ให้นักเรียนได้ฝึกการตอบแบบฝึกแต่ละชนิด แต่ละรูปแบบว่ามีวิธีการตอบอย่างไร

4. นักเรียนได้มีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าดังกล่าวด้วยการแสดงออกทางความสามารถอย่างไร

5. นักเรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในแบบฝึกหัดให้ตรงเป้าหมายที่สุด

บาร์เน็ตท์ (Barnett, 1969) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกว่า "แบบฝึกที่ดีควรมีข้อแนะนำการใช้ ควรให้มีตัวเลือกทั้งแบบตอบจำกัด และแบบตอบเสรี คำสั่งหรือตัวอย่างที่ยกมาเป็นข้อความหรือเป็นแบบฝึกไม่ควรยาวเกินไป และยากแก่การเข้าใจ ถ้าต้องการศึกษาด้วยตนเอง แบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบและให้ความหมายแก่ผู้ฝึกทำ"

ฮิลแมน (Hielman, 1972) ให้ความเห็นว่า การให้จับคู่ประโยคกับรูปภาพจะช่วยให้เด็กสามารถเข้าใจประโยคดีขึ้น รูปภาพที่เด็กคุ้นเคยและพบเสมอจะช่วยให้เด็กในการจับคู่ประโยค ครูอาจจะเขียนประโยคไว้ในแถบประโยค และมีรูปภาพให้และให้เด็กเลือกประโยคที่เหมาะสมกับรูปภาพ ซึ่งวิธีนี้ครูอาจจะให้เด็กได้ทำแบบฝึกโดยลำพังได้ หรือครูอาจจะทำเป็นแบบฝึกไว้ในกระดานและให้เด็กเลือกประโยคที่เหมาะสมกับภาพ โดยใช้ขีดเส้นโยงหรือวิธีอื่นก็ได้ ซึ่ง ฮิลเดรท (Hildreth, 1958) ก็เห็นว่า การใช้ภาพจะช่วยให้เด็กดูและฟังด้วยความตั้งใจ เพราะภาพจะสะท้อนในสิ่งที่เด็กเห็น ครูที่สอนเด็กในวัยเริ่มเรียน ควรจะใช้ภาพเพื่อจะให้เด็กได้คุ้นเคยกับสิ่งของหรือชื่อของสิ่งของ เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและสภาพสังคมที่ล้อมรอบเด็ก

จากที่กล่าวมาก็พอสรุปได้ว่า แบบฝึกที่มีภาพนอกจากจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ประโยคแล้ว ยังช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยความพึงพอใจอีกด้วย

ฮาฟเนอร์ และ จอยลี่ (Hafner and Jolly, 1972) เสนอแนะว่า ครูควรใช้ปริศนาเข้ามาช่วยในการสอนอ่าน เพราะปริศนาจะเร้าให้นักเรียนฟังด้วยความระมัดระวังและตั้งใจ เช่น ให้นักเรียนหาสิ่งที่ครูบอกลักษณะให้ ครูอาจจะถามขึ้นว่า "อะไรเอ่ย มีสี่ขา ให้นม ชื่อของมันขึ้นต้นด้วย C" เช่นนี้ เด็กก็จะบอกได้ ซึ่งหลักการนี้เราสามารถนำมาดัดแปลงทำแบบฝึก เพื่อฝึกให้เด็กได้อ่านประโยค การทำเช่นนี้จะช่วยให้เด็กสนุกกับการเรียน และเด็กยังได้นำความรู้ในวิชาอื่นมาสัมพันธ์กันด้วย ถ้าอยากให้เด็กเห็นภาพก็อาจจะมีภาพไว้ทางขวามือ ส่วนปริศนาจะอยู่ทางซ้ายมือ และให้นักเรียนจับคู่ภาพให้ตรงกับประโยคที่บอกลักษณะที่ตรงกับภาพ

นอกจากนี้อาจจะใช้ปริศนาในการให้เด็กหาพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดก็ได้ ดังเช่น ตัวอย่างต่อไปนี้

พยัญชนะต้นของคำว่า map และ mop คือ m

สระของคำว่า bat และ cat คือ a

ตัวสะกดของคำ fan และ pan คือ n

คำใหม่ที่ได้จากพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดคือ man จากนั้นให้เด็กนำมาแต่งประโยค จะทำให้นักเรียนอ่านและสะกดคำให้ดีสอดคล้องกับ แมกกี และแฮร์ริสัน McKee and Harrison, 1962) ได้ชี้ให้เห็นถึงการใช้ประโยคเป็นแบบฝึก จะช่วยให้นักเรียนอ่านและสะกดคำได้ดี

จะเห็นได้ว่า แบบฝึกทักษะสำหรับเด็กประถมศึกษาควรมีหลายลักษณะ ซึ่งอาจจะเป็นการเติมคำในประโยค จับคู่ประโยค แต่งประโยคจากภาพ ดังที่ ฮาฟเนอร์ และ จอยลี่ (Hafner and Jolly, 1972) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่มีประโยชน์ต่อนักเรียนควรมีลักษณะดังนี้ คือ

1. ให้นักเรียนเขียนชื่อของสิ่งที่เรากำหนดให้ในแบบฝึกแล้วแต่งประโยค
2. ให้หัดเติมพยัญชนะต้นเพื่อให้คำนั้นสมบูรณ์แล้วนำไปแต่งประโยค
3. กำหนดคำให้และให้นักเรียนเลือกเติมคำลงในประโยคให้สมบูรณ์
4. เรียงคำต่าง ๆ ให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์และถูกต้องตามหลักภาษา

6.4 ประโยชน์ของแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกเพื่อฝึกฝนทักษะหลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาไปแล้วมีความจำเป็นอย่างยิ่ง และถือได้ว่าแบบฝึกนั้นเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่ง เพราะแบบฝึกมีประโยชน์ ดังที่ Petty (1963) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้แก่เด็กบดบอบท หรือหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องช่วยที่มีค่าของครูที่จะสนองความต้องการรายบุคคลในชั้น
4. แบบฝึกหัดช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน
 - ลักษณะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนั้น ได้แก่
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกที่ใช้ถือถือว่าเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละ

ครั้ง

6. แบบฝึกที่ได้จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้เด็กทำแบบฝึกจะช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยทำให้ครูดำเนินการปรับปรุง แก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่

8. แบบฝึกที่ได้จัดขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่ได้จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาออกแบบฝึกจากตำราเรียน หรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าการที่จะใช้วิธีพิมพ์ลงกระดาษไขทุกครั้งไป นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

การใช้แบบฝึกเพื่อช่วยประกอบการเรียนการสอนนั้น จำเป็นที่ครูจะต้องเอาใจใส่พิถีพิถันในการเลือกใช้แบบฝึกแต่ละเล่ม หรือแต่ละวิชาเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ที่จะเกิดกับผู้เรียนมากที่สุด เพื่อดูได้ให้ข้อเสนอแนะในการใช้แบบฝึกไว้ดังนี้

1. ก่อนที่จะใช้แบบฝึกในวิชาใดก็ตาม ครูควรวางขอบเขตและตั้งวัตถุประสงค์ของการฝึกไว้ทุก ๆ ครั้ง

2. ก่อนที่จะตัดสินใจเลือกใช้แบบฝึก ครูควรจะได้พิจารณาความเหมาะสมทุก ๆ ด้านของแบบฝึก เช่น รูปเล่ม ภาษาที่ใช้ ความยากง่ายในเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก ตลอดจนการใช้จิตวิทยาในการสร้างแบบฝึก

3. หลังจากที่นักเรียนทำแบบฝึกเสร็จ ครูควรพยายามตรวจสอบและส่งเสริมให้นักเรียนทราบผลโดยเร็วที่สุด เพื่อให้เขาได้ทราบส่วนที่ถูก หรือที่ผิดและแก้ไขได้ทันที่ แม้ว่าจะต้องอธิบายเพิ่มเติมหรือแก้ที่ผิดบ่อยครั้ง ครูก็ไม่ควรถือว่าเป็นการเสียเวลา

4. การจัดแบบฝึกให้เด็กแต่ละครั้ง ครูจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละคนด้วย และพยายามให้เด็กมีทัศนคติที่ดีในการทำแบบฝึกทุกครั้ง อย่าให้เด็กเข้าใจว่าการที่ตนต้องทำมากกว่าเพื่อนเพราะถูกครูลงโทษ หรือเพราะตนเรียนไม่รู้เรื่อง พยายามแนะนำให้เด็กเห็นว่าแบบฝึกเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมทักษะและเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กับตัวนักเรียนเอง

5. การที่จะให้เด็กมีทักษะอย่างมั่นคงและเพียงพอ นั้น ขึ้นอยู่กับความหมั่นฝึกฝนอยู่บ่อย ๆ รวมไปถึงการเลือกใช้แบบฝึกที่มีคุณภาพ เหมาะสมกับเด็กในระดับชั้นนั้น ๆ ด้วย

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

ประทุมพร ศุกรเจริญ (2520) วิจัยเรื่อง "การสร้างแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2" โดยสร้างแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์และคู่มือประกอบการใช้แบบฝึกอย่างละ 1 ฉบับ แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสวนหลวง จำนวน 50 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาตามทฤษฎีของ กิลด์ฟอร์ด (Guildford) มากกว่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเพราะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาตามทฤษฎีของกิลด์ฟอร์ดเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ในปีนี้นั้นกัน ยูพา ขอนนคราบ ทำวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์ด้านร้อยกรอง สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4" โดยสร้างแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์ด้านร้อยกรองตามแนวทฤษฎีของ กิลด์ฟอร์ดขึ้น 1 ฉบับ มี 9 ตอน แล้วออกแบบสอบถามความคิดเห็นของครู โรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูโรงเรียนประถมของกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนประถมสาธิต มีความเห็นตรงกันว่า แบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์ด้านร้อยกรองนี้ เป็นแบบฝึกที่น่าไปใช้ประกอบการสอนเขียนร้อยกรองในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้เหมาะสมมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

พิศวาท ลัดดากุล (2523) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกทักษะ การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 84.34/81.05 หมายความว่า นักเรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยร้อยละ 84.37 และสามารถทำข้อสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยร้อยละ 81.05 แบบฝึกทักษะนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

ลอเรนซ์ และ เฮย์เดน (Lawrence and Hayden, 1960) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่สาม จำนวนนักเรียนทั้งหมด 87 คน สรุปผลได้ดังนี้

1. แบบฝึก เป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการเรียนรู้
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังแบบฝึกมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึก และนักเรียนสามารถทำข้อสอบหลังจากการทำแบบฝึกได้ถูกต้อง เฉลี่ยถึง

ร้อยละ 98.8

3. แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกัน การนำแบบฝึกมาใช้จึงเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนเพิ่มขึ้น

โอเวนส์ (Owens, 1972) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนเกรด 3 เกี่ยวกับทักษะในการติดต่อสื่อสาร โดยให้เรียนจากโปรแกรมการอ่าน ทั้งนี้เพื่อค้นหาผลของการเรียนโปรแกรมการอ่านที่มีต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนเกรด 3 ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 32 คน กลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 1 จำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 2 ซึ่งต่อมาได้เข้าไปเรียนร่วมกับกลุ่มทดลอง แต่ไม่ได้เรียน โปรแกรมการอ่าน จำนวน 13 คน โปรแกรมการอ่านซึ่งเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง สร้างจากการให้นักเรียนบันทึกเสียงเกี่ยวกับเรื่องจากประสบการณ์ แล้วพิมพ์เรื่องที่นักเรียนเหล่านั้นแจกจ่ายให้ทุกคนอ่าน โดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในการอ่าน

วิธีการทดลอง ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์จากรูปภาพ 1 ภาพ โดยมีภาพให้เลือก 4 ภาพ จากนั้นก็รวบรวมเรื่องที่นักเรียนเขียนมาตรวจแก้ไขเกี่ยวกับการสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้อง นำไปพิมพ์ แล้วส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาและทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นผู้พิจารณาตัดสินและจัดอันดับ ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้ทรงคุณวุฒิได้ใช้เกณฑ์วินิจฉัยที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการจัดอันดับผลงานของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จึงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อจำแนกตามเพศแล้วพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนชาย

ลอร์รี่ (Lowry, 1978) ได้ศึกษาผลในการใช้แบบฝึกหัดทักษะกับนักเรียนในระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 87 คน ผลปรากฏดังนี้

1. แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการเรียนรู้
2. นักเรียนได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัด
3. แบบฝึกหัดในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกัน การนำแบบฝึกหัดมาใช้จึงเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนเพิ่มขึ้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะพอสรุปได้ว่า การใช้แบบฝึกทักษะหลังจากที่เรียนเนื้อหาไปแล้วจะช่วยให้นักเรียนเรียนอยู่ในเรื่องนั้น ๆ มากขึ้น ช่วยใน

เรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุง แก้ไขปัญหาของนักเรียนได้ทัน่วงที ทำให้นักเรียนมีทักษะอย่างมั่นคง การฝึกเป็นสิ่งจำเป็นเพราะจะทำให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่ว แบบฝึกจึงถือเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำสะกดยากของนักเรียน ทั้งยังช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนอีกด้วย จึงมีความจำเป็นที่ครูจะต้องสร้างหรือเลือกใช้แบบฝึกให้นักเรียนได้ฝึกหลาย ๆ แบบ การสร้างแบบฝึก สำหรับชั้นประถมศึกษาต้องให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยา ต้องมีจุดมุ่งหมาย มีรูปภาพประกอบ มีกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ เช่น เกม ทายปัญหา ฯลฯ และนักเรียนสามารถประเมินผลการเรียนของตนเองได้ ขณะเดียวกันแบบฝึกจะเป็นเครื่องมือครูสำหรับวัดผลการเรียนของนักเรียนหลังจากจบการเรียนในแต่ละครั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก ที่สร้างขึ้น มีวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการสร้างเครื่องมือ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) จำนวน 37 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการสร้างเครื่องมือ

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ชนิด คือ

2.1.1 แบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก เป็นแบบทดสอบชนิดเขียนคำตามคำบอก จำนวน 6 ฉบับ คือ คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่มีหลายพยางค์ คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1, 2) คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม และคำที่เป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นคำที่รวบรวมมา

จากงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์คำสะกดยากที่เขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) โดย พัชรี วรจรัสรังสี (2538) เป็นคำประเภทที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2536 และ 2537 เขียนผิด เฉลี่ยโดยรวมร้อยละ 77 ขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนคำทั้งหมด 56 คำ ดังนี้

1. คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 4 คำ คือ ไพรสณฑ์ วิโยค คัลย์ การุณย์ กาสาวพัสดร์
2. คำที่ใช้ในบทร้อยกรอง และราชาศัพท์ จำนวน 20 คำ คือ คณนา สัตยาริษฐาน วายปราณ สราญรมย์ ปฏิสันถาร ปณิธาน พระราชนิพนธ์ มัชฌิมาน ปรินิพพาน อัครมเหสี ทุกขเวทนา พนาวัน พระราชบัญญัติ บุญญาภาพ ครองราชย์ พระพักตร์ อภิเชกสมรส ราชวงศ์ เอหิภิกขุ ฤทัย
3. คำที่มีหลายพยางค์ จำนวน 9 คำ คือ สัมมาสัมโพธิญาณ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ โอวาทปาติโมกข์ สัมพันธไมตรี สัมมาคารวะ เบญจางคประดิษฐ์ ปุชนียสถาน สถานเสาวภา กตัญญูกตเวที
4. คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม จำนวน 13 คำ คือ สันนิษฐาน กิลส อชฌาสัย ดาษดา ดาษดิน ดุลพินิจ อุตสาหะ เอนกประการ อชยาศัย โจษจัน สวัสดิชัย บุญบารมี คตินิยม
5. คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 10 คำ คือ แอลกอฮอล์ คาร์บอนไดออกไซด์ ทอนซิล ยูคาลิปตัส คาร์โบไฮเดรต แคลเซียม ไทฟอยด์ เตทากัส ไวรัส มิลลิเมตร

ซึ่งผู้วิจัยได้นำคำสะกดยากจำนวน 56 คำ มาจัดเป็นแบบทดสอบคำสะกดยาก จำนวน 6 ฉบับ ดังนี้

แบบทดสอบฉบับที่ 1 คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน มี 6 คำ คือ ไพรสณฑ์ วิโยค คัลย์ การุณย์ กาสาวพัสดร์ โอวาทปาติโมกข์ เบญจางคประดิษฐ์

แบบทดสอบฉบับที่ 2 คำที่มีหลายพยางค์ มี 7 คำ คือ สัมมาสัมโพธิญาณ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ สัมพันธไมตรี สัมมาคารวะ ปุชนียสถาน สถานเสาวภา กตัญญูกตเวที

แบบทดสอบฉบับที่ 3 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1) มี 10 คำ คือ วาย ปรากฏ ปฏิสันถาร พระราชนิพนธ์ อัศรมหเสี บุญญาภาพ ครองราชย์ พระพักตร์ อภิเชก สมรส ราชวงศ์ ฤทัย

แบบทดสอบฉบับที่ 4 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (2) มี 10 คำ คือ คณนา สัตยธิษฐาน สราญรมย์ ปณิธาน มัชฌิม ปรินิพพาน ทุกขเวทนา พนาวัน พระราชบัญญัติ เอหิภิกขุ

แบบทดสอบฉบับที่ 5 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม มี 13 คำ คือ สันนิษฐาน กิเลส อัชฌาสัย ดาษดา ดาษตีน ดุลพินิจ อุตสาหะ เอนกประการ อัชฌาศัย โจษจัน สวัสดิชัย บุญบารมี คตินิยม

แบบทดสอบฉบับที่ 6 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ มี 10 คำ คือ แอลกอฮอล์ คาร์บอนไดออกไซด์ ทอนซิล ยูคาลิปตัส คาร์โบไฮเดรต แคลเซียม ไทฟอยด์ เตาแก๊ส ไวรัส มิลลิเมตร

2.1.2 แบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 6 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วย แผนการสอน ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการสอน เนื้อหากิจกรรมการสอน สื่อการสอน และการประเมินผลไว้อย่างชัดเจน รวมทั้งแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะต้องทำหลังจากที่ได้รับการสอนจากผู้วิจัยตามแผนการสอนแล้ว เนื้อหาของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากทั้ง 6 ชุด ใช้คำสะกดยากตามที่คุณวิจัยได้จัดไว้ในแบบทดสอบคำสะกดยากจำนวน 6 ฉบับ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

2.2 การสร้างเครื่องมือ

การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาความรู้เกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึกทักษะ และแนวการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดยาก จากหนังสือ เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งศึกษาแบบเรียนภาษาไทยของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรของโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) และศึกษาวิธีการวัด และระเบียบทางสถิติจากเอกสารต่าง ๆ โดยผู้วิจัยได้ยึดหลักตามทฤษฎีทางจิตวิทยา และการสร้างแบบฝึกของ ธอร์นไดค์ (Thorndike, 1961) เป็นหลักสำคัญ ได้แก่

2.2.1.1 เน้นการฝึกหัดหรือการทำบ่อย ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคล่องและทำได้ดี

2.2.1.2 แบบฝึกมีลักษณะไม่ยากหรือง่ายจนเกินไปและมีหลายแบบ เพราะคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.2.1.3 จัดแบบฝึกจากง่ายไปยาก เพื่อจูงใจและดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการฝึก

2.2.1.4 แบบฝึกมีลักษณะสั้น ๆ เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

2.2.1.5 ให้ผู้เรียนได้เรียนและทำแบบฝึกในสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เพื่อให้ผู้เรียนได้สามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้ให้เกิดประโยชน์

2.2.2 นำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก จำนวน 6 ชุด ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญทางภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน ได้ตรวจพิจารณาดูความเหมาะสม และนำข้อคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อที่จะนำไปทดลองหาประสิทธิภาพต่อไป

2.2.3 นำแบบฝึกทักษะที่แก้ไขแล้วไปทดลองหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยใช้สูตร E_1 / E_2

คำนวณหา 80 ตัวแรกโดยใช้สูตร

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

คำนวณหา 80 ตัวหลังโดยใช้สูตร

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีเกณฑ์การให้คะแนนและคู่มือประกอบการใช้แบบ

ฝึก ดังนี้

- เกณฑ์การให้คะแนนแบบฝึก คือ เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดแต่ละข้อถูกต้อง จะมีคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน

- คู่มือการใช้แบบฝึกทักษะสำหรับครูผู้สอน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการฝึก เนื้อหา กิจกรรมการฝึก สื่อการสอน และการประเมินผล โดยจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน แต่มีน้ำหนักของการทำแบบฝึกมากกว่าการสอนของครู

2.2.4 ทาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ของแบบฝึกทักษะตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (One-to-One Testing)

ทดลองใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนที่มีคะแนนกลุ่มทักษะวิชาภาษาไทย ในภาคต้น ปีการศึกษา 2539 อยู่ในระดับสูง 1 คน ระดับปานกลาง 1 คน และระดับต่ำ 1 คน เพื่อดูข้อบกพร่องของแบบฝึกทักษะในด้านภาษาความเหมาะสมของกิจกรรม และดูความชัดเจน ของคำสั่งในทุกกิจกรรมในขั้นนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเพื่อแก้ไขปรับปรุงแบบฝึกทักษะจากการจดบันทึกหรือข้อซักถามของนักเรียนระหว่างการทำกิจกรรมในแบบฝึกแต่ละชุด รวมทั้งการอภิปรายกับนักเรียนหลังการทำกิจกรรมแต่ละชุด

ขั้นที่ 2 ทดลองแบบกลุ่มเล็ก (Small Group Testing)

ทดลองใช้แบบฝึกขั้นที่ 2 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน แล้วปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแบบฝึกทักษะอีกครั้ง ดูความเหมาะสมของการใช้ เวลาในแต่ละกิจกรรม และดูพัฒนาการจากการทำแบบฝึกทักษะ เพื่อปรับปรุงให้แบบฝึกทักษะให้สมบูรณ์จากนั้นนำไปทดลองใช้ในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 3 ทดลองภาคสนาม (Field Testing)

ทดลองใช้แบบฝึกทักษะขั้นที่ 3 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/7 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 36 คน (1 ห้องเรียน) และแก้ไข ปรับปรุง ข้อผิดพลาดในทุกปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำแบบฝึกทักษะการเรียน คำสะกดยากแล้วนำไปทดลองจริง (Trial Run) กับกลุ่มตัวอย่าง

การดำเนินการทดลองในขั้นที่ 1-3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ของการทดลองใช้แบบฝึกทักษะ รวมทั้ง ข้อเสนอแนะในการทำแบบฝึกทักษะ
2. ให้นักเรียนเขียนคำสะกดยาก จากแบบทดสอบ แต่ละฉบับ (จำนวนทั้งสิ้น 6 ฉบับ) ก่อนการทดลองใช้แบบฝึกทักษะทุกชุด (Pre-test)
3. ให้นักเรียนได้รับการสอนตามแผนการสอน และทำแบบฝึกทักษะทุกวัน วันละ 1 ชุด ใช้เวลาชุดละ 1 ชั่วโมง ครูตรวจให้คะแนนและจัดบันทึกคะแนนของนักเรียนแต่ละคนไว้ทุกชุด
4. ให้นักเรียนเขียนคำสะกดยาก จากแบบทดสอบแต่ละฉบับ (จำนวนทั้งสิ้น 6 ฉบับ) หลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะทุกชุด (Post-test)
5. นำคะแนนจากการทดสอบแบบฝึกทักษะทุกชุด และคะแนนจากการเขียนคำสะกดยากจากแบบทดสอบ หลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะ มาหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
6. ปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะเพื่อใช้ในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 4 ทดลองจริง (Trial Run)

ทดลองใช้แบบฝึกทักษะในขั้นที่ 4 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) จำนวน 37 คน (1 ห้องเรียน) ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ซึ่งเป็นห้องที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์ประจำชั้น โดยใช้เวลาในการสอนและทำแบบฝึกทักษะสัปดาห์ละ 1 ชุด ใช้เวลาชุดละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 6 ชุด ในเวลาทั้งหมด 6 ชั่วโมง รวมระยะเวลาดำเนินการทั้งหมด 6 สัปดาห์

การดำเนินการทดลองในขั้นที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจ วัตถุประสงค์ของการทดลองใช้แบบฝึกทักษะ รวมทั้งข้อเสนอแนะในการทำแบบฝึกทักษะ
2. ให้นักเรียนเขียนคำสะกดยากจากแบบทดสอบ แต่ละฉบับ (จำนวนทั้งสิ้น 6 ฉบับ) ก่อนการทดลองใช้แบบฝึกทักษะทุกชุด (Pre-test)

3. ให้นักเรียนได้รับการสอน ตามแผนการสอน และทำแบบฝึกทักษะทุกสัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ต่อ 1 ชุด รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ ครูตรวจให้คะแนนและจดบันทึกคะแนนของนักเรียนแต่ละคนไว้ทุกชุด

4. ให้นักเรียนเขียนคำสะกดจากแบบทดสอบแต่ละฉบับ (จำนวนทั้งสิ้น 6 ฉบับ) หลังการทดลองการใช้แบบฝึกทักษะทุกชุด (Post-test)

5. นำคะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะทุกชุด และคะแนนจากการเขียนคำสะกดจากแบบทดสอบหลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะ มาหาประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ว่ามีประสิทธิภาพจริงตามที่ตั้งสมมติฐานหรือไม่

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ทำหนังสือถึงรองคณบดีปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ใหญ่ ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ผ่านผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ฝ่ายวิชาการ เพื่อขออนุญาตในการทำวิจัย

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ได้รับการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง แบบกลุ่มเล็ก แบบภาคสนาม และกลุ่มตัวอย่างที่ทดลองจริง เขียนคำสะกดจากแบบทดสอบแต่ละฉบับ จำนวนทั้งหมด 6 ฉบับ ก่อนการทดลองใช้ แบบฝึกทักษะแต่ละชุด จำนวนทั้งหมด 6 ชุด เป็นการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกทีละคำ โดยบอกคำละ 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนลงมือเขียน เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จแล้วจึงบอกคำต่อไป แล้วนำมาตรวจให้คะแนน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คำที่นักเรียนเขียนถูกต้อง คือ เขียนโดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ได้ 1 คะแนน

คำที่นักเรียนเขียนผิด คือ เขียนสะกดแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 หรือไม่ได้เขียนได้ 0 คะแนน

เมื่อตรวจเสร็จแล้วรวบรวมคะแนนทั้งหมดของแต่ละคนไว้วิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.3 ผู้วิจัยสอนตามแผนการสอน และให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะนำแบบฝึกทักษะมาตรวจให้คะแนนแต่ละข้อ ข้อถูกจะมีคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน รวบรวมคะแนนทั้งหมดของแต่ละคนไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.4 พัฒนาแบบฝึกโดยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่พบ ในการทดลองแต่ละขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ผลการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง แบบฝึกมีประสิทธิภาพ 71/67 75/72 77/60 75/76 76/75 และ 74/67 ตามลำดับ ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ตามที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงพัฒนาแบบฝึกโดยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

3.4.1.1 นำข้อมูลจากการสังเกตขณะทดลองใช้แบบฝึก จากการซักถาม นักเรียนหลังการทดลองใช้แบบฝึก นอกจากนี้ยังได้จากปัญหาหรือข้อยากที่นักเรียนส่วนใหญ่ทำผิดจากการตรวจแบบฝึก ผู้วิจัยได้มาแก้ไขปรับปรุงแบบฝึกทุกชุด ดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 1

หน้า 1 ปรับคำสั่งให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เปลี่ยนข้อความหมายเป็นคำที่ง่าย และอธิบายให้ชัดเจนขึ้น

หน้า 3 ปรับคำสั่งให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

แบบฝึกชุดที่ 2

หน้า 1 ปรับคำสั่งให้ชัดเจน และเขียนเลขข้อกำกับให้ในการเติมคำตอบเพื่อให้ง่ายขึ้น

หน้า 2 ปรับคำสั่งให้ชัดเจน และแก้ช่องที่เติมให้ตรงกับคำที่ต้องการ

แบบฝึกชุดที่ 3

หน้า 1 แก้คำในภาพขวามือให้ตรงกับคำในภาพซ้ายมือ ลบเส้นบรรทัดที่เกินออก

หน้า 3 ลดคำที่โยงเส้นจาก 10 คำเหลือ 6 คำ และเหลือ 4 คำ ให้บอกความหมาย

แบบฝึกชุดที่ 4

หน้า 1 ปรับคำให้ชัดเจน และวาดภาพให้เล็กลง และเพิ่มเส้นให้นักเรียนเติมคำ

หน้า 2 ขีดกากบาทหับพยัญชนะที่สะกดผิด

แบบฝึกชุดที่ 5

หน้า 1 ปรับคำสั่งให้ชัดเจน

หน้า 3-4 ปรับคำสั่งให้ชัดเจน และเพิ่มสระลงในช่องว่าง

แบบฝึกชุดที่ 6

หน้า 1 เขียนเลขกำกับในคำสั่งแต่ละข้อ

หน้า 3 เปลี่ยนข้อความที่กำหนดให้ ในข้อ 1 2 และ 4 ให้ง่ายขึ้น

3.4.1.2 นำแบบฝึกที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจดูอีกครั้ง เพื่อ
ดูความเหมาะสมของแบบฝึก

3.4.2 ผลการทดลองแบบกลุ่มเล็กมีประสิทธิภาพ 78/77 76/79.46 77/79 78/79
79/79.91 และ 79/79 ตามลำดับ ซึ่งมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นจากการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่งแต่ยังไม่
ถึงเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ตามที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงพัฒนาแบบฝึกโดยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ดังต่อ
ไปนี้

3.4.2.1 นำข้อมูลการสังเกตขณะทดลองใช้แบบฝึก จากการซักถามนักเรียน
หลังการทดลองใช้แบบฝึก นอกจากนี้ยังได้จดปัญหาหรือข้อยากที่นักเรียนส่วนใหญ่ทำผิด จากการ
ตรวจแบบฝึก ผู้วิจัยได้มาแก้ไขปรับปรุงแบบฝึกอีกครั้ง ดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 1

หน้า 1 เขียนหัวลูกศรให้ใหญ่ขึ้น เพราะนักเรียนทำผิดคำสั่งมาก

แบบฝึกชุดที่ 2

หน้า 2 ปรับคำสั่งให้ชัดเจน ขยายกรอบสี่เหลี่ยมให้ใหญ่ขึ้น และเติมตัวเลขทุกช่อง

แบบฝึกชุดที่ 3

หน้า 1 วาดภาพให้ใหญ่ขึ้นเพื่อให้เห็นคำได้ชัดเจนขึ้น

หน้า 3 แก่คำในข้อที่ให้บอกความหมายให้ง่ายขึ้น

แบบฝึกชุดที่ 4

หน้า 1 เขียนพยัญชนะกำกับที่ตัวเลขทุกตัว เพื่อให้นักเรียนเขียนคำได้ง่ายขึ้น

หน้า 2 ปรับคำสั่งให้ชัดเจนขึ้น และเพิ่มกรอบสี่เหลี่ยม

แบบฝึกชุดที่ 5

หน้า 4 เพิ่มข้อความ "หนูจำถ้าคิดคำไม่ได้ ดูคำที่ขอลิงก็ได้นะจ๊ะ" จะทำให้แบบฝึกง่ายขึ้น

ขึ้น

แบบฝึกชุดที่ 6

หน้า 3 ลดจำนวนข้อความจาก 7 ข้อเหลือ 5 ข้อ

3.4.2.2 นำชุดการฝึกที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจดูอีกครั้ง เพื่อความเหมาะสมของกิจกรรมที่ปรับปรุงแก้ไขใหม่

3.4.3 ผลการทดลองภาคสนาม แบบฝึกมีประสิทธิภาพ 94/84 90/95 93/81 88/81 83/80 และ 90/86 ตามลำดับ ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ตามที่กำหนดไว้

3.4.4 นำแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพทั้ง 6 ชุด ไปทดลองจริง

3.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนคำสะกดยาก จากแบบทดสอบแต่ละฉบับ จำนวนทั้งหมด 6 ฉบับ หลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะแต่ละชุด จำนวนทั้งหมด 6 ชุด เป็นการทดสอบหลังเรียน (Pre-test) โดยใช้วิธีการในการบอกคำ และการตรวจให้คะแนน เช่นเดียวกับข้อ 3.2 เมื่อตรวจเสร็จแล้วรวบรวมคะแนนทั้งหมดของแต่ละคนไว้วิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ดังนี้

4.1 หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยใช้สูตร E_1 / E_2

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

E_1 = ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

E_2 = ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะในการเปลี่ยนพฤติกรรมผู้เรียน

$\sum X$ = คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำแบบฝึกทักษะ

$\sum F$ = คะแนนรวมของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากหลังทำแบบฝึก

A = คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะ

B = คะแนนเต็มของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากหลังทำแบบฝึกทักษะ

N = จำนวนนักเรียน

(ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520)

4.2 หลังจากหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะแล้ว นำไปทดลองใช้ และนำผลการทดลองไปวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะอีกครั้งเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยใช้สูตรเดียวกับข้อ 4.1

4.3 หาความก้าวหน้าในการเรียนโดยทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะ โดยทดสอบค่า t-test โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{d}}{\sigma_{\bar{d}}}$$

\bar{d} = มัชฌิมเลขคณิตของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ

$\sigma_{\bar{d}}$ = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำ

แบบฝึกทักษะ

$$\text{สูตร } \sigma_d = \frac{S.D._d}{\sqrt{N-1}}$$

$S.D._d$ = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนน
ของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำ
แบบฝึกทักษะ

N = จำนวนนักเรียน

$$\text{สูตร } S.D._d = \sqrt{\frac{\sum d^2}{N} - \left(\frac{\sum d}{N}\right)^2}$$

$\sum d$ = ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียน
คำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ

N = จำนวนนักเรียน

$\sum d^2$ = ผลรวมของกำลังสองของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบ
ทดสอบการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ

(ประกอบ กรรณสูตร, 2525)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. หาความก้าวหน้าในการเรียน โดยทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อน และหลังทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก

ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

การวิจัยเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาแบบฝึกทักษะจนได้ประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ดังปรากฏในตารางที่ 1-4

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 ผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดสอบแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (One-to-One Testing)

การทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (One-to-One Testing)	ชุดที่ 1			ชุดที่ 2			ชุดที่ 3			ชุดที่ 4			ชุดที่ 5			ชุดที่ 6		
	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
การทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะ	1	0.34	6.00	9	3.00	43.00	7	2.34	24.00	8	2.67	27.00	2	0.67	6.00	7	2.34	24.00
การทำแบบฝึกทักษะ	46.50	15.50	71.00	45	15.00	75.00	64	21.34	77.00	67	22.34	75.00	88	29.34	76.00	55	18.34	74.00
การทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะ	12	4.00	67.00	15	5.00	72.00	18	6.00	60.00	20	6.67	67.00	29	9.67	75.00	20	6.67	67.00

จากตารางที่ 1 ผลการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่งมีดังนี้

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนการทำแบบฝึกหัดทั้ง 6 ชุด คิดเป็นร้อยละ 6
43 24 27 6 และ 24 ตามลำดับ

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบฝึกหัด คิดเป็นร้อยละ 71 75 77 75 76 และ 74
ตามลำดับ

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัด คิดเป็นร้อยละ 67 72 60
67 75 และ 67 ตามลำดับ

แสดงว่าแบบฝึกหัดที่พัฒนาขึ้นเมื่อนำไปทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่งมีประสิทธิภาพ ดังนี้ 71/67
75/72 77/60 75/76 76/75 และ 74/67 ตามลำดับ ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ตามที่
กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงพัฒนาแบบฝึกหัดโดยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 ผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองแบบกลุ่มเล็ก (Small Group Testing)

การทดลองแบบกลุ่มเล็ก (Small Group Testing)	ชุดที่ 1			ชุดที่ 2			ชุดที่ 3			ชุดที่ 4			ชุดที่ 5			ชุดที่ 6		
	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
การทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะ	7	0.47	8.00	44	2.75	40.00	26	2.37	24.00	29	2.90	29.00	60	3.34	26.00	35	3.50	35.00
การทำแบบฝึกทักษะ	257	17.14	78.00	242	15.13	76.00	236	21.46	77.00	234	23.40	78.00	552	30.67	79.00	196	19.60	79.00
การทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะ	69	4.60	77.00	89	5.56	79.46	86	7.82	79.00	79	7.90	79.00	187	10.39	79.91	79	7.90	79.00

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 2 ผลการทดลองแบบกลุ่มเล็ก มีดังนี้

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนการทำแบบฝึกหัดทั้ง 6 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84 24 29 26 และ 35 ตามลำดับ

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบฝึกหัด คิดเป็นร้อยละ 78 76 77 78 79 และ 79 ตามลำดับ

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดลองหลังการทำแบบฝึกหัด คิดเป็นร้อยละ 77 79.46 79 79 79.91 และ 79 ตามลำดับ

แสดงว่าแบบฝึกหัดที่พัฒนาขึ้น เมื่อนำไปทดลองแบบกลุ่มเล็ก มีประสิทธิภาพ ดังนี้ 78/77 76/79.46 77/79 78/79 79/79.91 และ 79/79 ตามลำดับ ซึ่งมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น จากการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง แต่ยังไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ตามที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงพัฒนาแบบฝึก โดยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 ผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองภาคสนาม (Field Testing)

การทดลองภาคสนาม (Field Testing)	ชุดที่ 1			ชุดที่ 2			ชุดที่ 3			ชุดที่ 4			ชุดที่ 5			ชุดที่ 6		
	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
การทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะ	9	0.25	5.00	96	267	39.00	93	2.58	26.00	58	1.62	17.00	127	3.53	28.00	112	3.12	32.00
การทำแบบฝึกทักษะ	742	20.62	94.00	645	17.92	90.00	930	25.84	93.00	951	26.42	88.00	1165	32.37	83.00	809	22.48	90.00
การทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะ	180	5.000	84.00	238	6.62	95.00	290	8.06	81.00	290	8.06	81.00	374	10.39	80.00	308	8.56	86.00

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 3 ผลการทดลองภาคสนาม มีดังนี้

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนการทำแบบฝึกหัดทั้ง 6 ชุด คิดเป็นร้อยละ 5
39 26 17 28 และ 32 ตามลำดับ

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบฝึกหัด คิดเป็นร้อยละ 94 90 93 88 83 และ
90 ตามลำดับ

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดคิดเป็นร้อยละ 84 95 81
81 80 และ 86 ตามลำดับ

แสดงว่าแบบฝึกหัดที่ได้พัฒนาขึ้น และนำไปทดลองภาคสนามมีประสิทธิภาพ ดังนี้ 94/84
90/95 93/81 88/81 83/80 และ 90/86 ตามลำดับ ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
ฐาน 80/80 ตามที่กำหนดไว้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 ผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองจริง (Trial Run)

การทดลองจริง (Trial Run)	ชุดที่ 1			ชุดที่ 2			ชุดที่ 3			ชุดที่ 4			ชุดที่ 5			ชุดที่ 6		
	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คิดเป็นร้อยละ
การทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะ	18	0.49	9.00	92	2.49	36.00	85	2.30	23.00	94	1.73	18.00	87	2.36	19.00	83	2.25	23.00
การทำแบบฝึกทักษะ	787.50	20.75	95.00	678	18.33	92.00	943	25.49	91.00	1061	28.68	96.00	1312	35.46	91.00	855	23.11	93.00
การทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะ	184	4.98	83.00	243	6.57	94.00	311	8.41	85.00	326	8.81	89.00	423	11.44	88.00	325	8.79	88.00

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 4 ผลการทดลองจริงมีดังนี้

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนการทำแบบฝึกหัด 6 ชุด คิดเป็นร้อยละ 9
36 23 18 19 และ 23

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบฝึกหัด คิดเป็นร้อยละ 95 92 91 96 91 และ
93

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดคิดเป็นร้อยละ 83 94 85
89 88 และ 88

แสดงว่าแบบฝึกหัดที่ได้พัฒนาขึ้น และนำไปทดลองจริงมีประสิทธิภาพ ดังนี้ 95/83 92/94
91/85 96/89 91/88 และ 93/88 ตามลำดับ ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
ตามที่กำหนดไว้

ผู้วิจัยได้ทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและ
หลังการทำแบบฝึกหัดทักษะ เนื้อหาความก้าวหน้าในการเรียน โดยทดสอบค่า t

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าทีของคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด

แบบฝึกทักษะ	ก่อนการทำแบบฝึกทักษะ X	หลังการทำแบบฝึกทักษะ X	S.D.	d	σd	t
ชุดที่ 1	9.00	83.00	1.41	4.19	0.24	17.46
ชุดที่ 2	36.00	94.00	1.66	4.09	0.28	14.61
ชุดที่ 3	23.00	85.00	1.85	6.11	0.31	19.71
ชุดที่ 4	18.00	89.00	1.93	7.09	0.33	21.49
ชุดที่ 5	19.00	88.00	2.26	9.09	0.38	23.93
ชุดที่ 6	23.00	88.00	1.88	6.54	0.32	20.44

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 5 ผลการทดสอบความก้าวหน้าในการเรียนเป็นดังนี้

แบบฝึกทักษะ ชุด 1 ถึง 6 มีคะแนนการทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะเฉลี่ยร้อยละ 9.00, 36.00, 23.00, 18.00, 19.00 และ 23.00 ตามลำดับ คะแนนการทดสอบ หลังการทำแบบฝึกทักษะ เฉลี่ยร้อยละ 83.00, 94.00, 85.00, 89.00, 88.00 และ 88.00 ตามลำดับ ค่า t ที่คำนวณได้ มีค่า 17.46, 14.61, 19.71, 21.49, 23.93 และ 20.44 ตามลำดับ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกชุด นั่นคือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะ อย่างมีนัยสำคัญทุกชุด แสดงว่าแบบฝึกทักษะทั้ง 6 ชุดนี้ ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดคำยากที่สร้างขึ้น

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) จำนวน 37 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบทดสอบการเขียนคำสะกดคำยาก เป็นแบบทดสอบชนิดเขียนคำตามคำบอก จำนวน 6 ฉบับ ซึ่งเป็นค่าที่รวบรวมมาจากการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์คำสะกดคำยาก ที่เขียนผิดของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดย พัชรี วรจรัสรังสี (2538) เป็นคำที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2536 และ 2537 เขียนผิด เฉลี่ยโดยรวมร้อยละ 77 ขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนคำทั้งหมด 56 คำ ใช้สำหรับทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

2. แบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 6 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วย แผนการสอน ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการสอน เนื้อหา กิจกรรมการสอน สื่อการสอน และการประเมินผลไว้อย่างชัดเจน รวมทั้งแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะต้องทำหลังจากที่ได้รับการสอนจากผู้วิจัย ตามแผนการสอนแล้ว เนื้อหาของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากทั้ง 6 ชุด ใช้คำสะกดยากตามที่ผู้วิจัยได้จัดไว้ในแบบทดสอบคำสะกดยากจำนวน 6 ฉบับ โดยแบบฝึกทักษะดังกล่าวนี้จะนำมาพัฒนาเพื่อให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

วิธีดำเนินการวิจัย

1. พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 6 ชุด โดยรวบรวมคำมาจากงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์คำสะกดยากที่เขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดย พัชรี วรจรัสรังสี (2538) เป็นคำที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2536 และ 2537 เขียนผิด มาสร้างแบบฝึกทักษะ โดยให้แต่ละชุดประกอบด้วย แผนการสอน คำชี้แจงวัตถุประสงค์ในการสอน เนื้อหา กิจกรรมการสอน สื่อการสอน และการประเมินผลไว้อย่างชัดเจน รวมทั้งแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก

นำแบบฝึกทักษะไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่งกับนักเรียน จำนวน 3 คน

ขั้นที่ 2 ทดลองแบบกลุ่มเล็กกับนักเรียน จำนวน 10-18 คน

ขั้นที่ 3 ทดลองภาคสนามกับนักเรียน จำนวน 36 คน

ก่อนและหลังการทดลองทุกชั้น ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก

2. ทดลองจริงโดยนำแบบฝึกที่พัฒนาตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 แล้วมาทดลองกับนักเรียน จำนวน 37 คน โดยดำเนินการทดลอง ดังนี้

2.1 ให้นักเรียนเขียนคำสะกดจากแบบทดสอบ แต่ละฉบับ (จำนวนทั้งสิ้น 6 ฉบับ) ก่อนการทดลองใช้แบบฝึกทักษะทุกชุด

2.2 ทดลองใช้แบบฝึกทักษะ

2.3 ให้นักเรียนเขียนคำสะกดจากแบบทดสอบแต่ละฉบับ (จำนวนทั้งสิ้น 6 ฉบับ) หลังการทดลองการใช้แบบฝึกทักษะทุกชุด

2.4 วิเคราะห์ผลจากการทำแบบฝึกทักษะและการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะทุกชุด

2.5 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดจากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะจากการนำไปทดลองจริงให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. หาความก้าวหน้าในการเรียน โดยทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะ โดยการทดสอบค่า (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

สรุปผลการวิจัย

ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดจากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้นทั้ง 6 ชุด พบว่า มีค่า 94/84 90/95 93/81 88/81 83/80 และ 90/86 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หมายความว่า นักเรียนได้รับการฝึกทักษะการเขียนคำสะกดจากแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นแล้ว สามารถทำแบบฝึกทักษะได้ถูกต้อง เฉลี่ยร้อยละ

94 90 93 88 83 และ 90 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวแรก และนักเรียน
ทำแบบทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84 95 81 81 80 และ 86
ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวหลัง แสดงว่าแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูง
กว่าเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว

จากผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นแล้ว มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์
มาตรฐาน 80/80 ผู้วิจัยนำไปทดลองจริงในชั้นที่ 4 เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ พบว่า ประสิทธิภาพ
ของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 6 ชุด มีค่าเท่ากับ 95/83 92/94
91/85 96/89 91/88 และ 93/88 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หมายความว่า เมื่อ
นักเรียนได้รับการฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยาก จากแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นแล้ว สามารถทำแบบ
ฝึกทักษะได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 95 92 91 96 91 และ 93 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์
มาตรฐาน 80 ตัวแรก และนักเรียนทำแบบทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะได้คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 83
94 85 89 88 และ 88 ตามลำดับซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวหลัง แสดงว่า แบบฝึก
ทักษะที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า แบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีค่าเท่ากับ 95/83 92/94 91/85
96/89 91/88 และ 93/88 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ทั้งนี้อาจมีสาเหตุ ดังนี้

1.1 การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งพัฒนาแบบฝึก โดยดำเนินการสร้างจากการศึกษาเอกสาร ตำรา
แบบเรียน งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งแนวการสร้างแบบฝึก และการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับ
นักเรียนเพื่อใช้ควบคู่กับแบบฝึกทักษะ ทั้งนี้ได้แก้ไขและปรับปรุงจากการแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิทาง
การสอนภาษาไทย แล้วนำไปทดลองตามขั้นตอน พร้อมทั้งแก้ไขปรับปรุงแบบฝึกทักษะให้เหมาะสมกับ
นักเรียน และมีประสิทธิภาพสูงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สิ่งที่ค้นพบในการพัฒนาแบบฝึกทักษะ คำสะกด
ยากก็คือคำสั่งที่ใช้ในแบบฝึกทักษะ ควรจะเป็นคำสั่งที่เข้าใจง่าย ชัดเจน ส่วนภาพที่ใช้ในแบบฝึกทักษะ

ควรเป็นภาพการ์ตูน มากกว่าภาพเหมือนจริง ซึ่งจะเป็นที่สนใจกับนักเรียนในวัยนี้มากกว่า โดยเฉพาะถ้าเป็นการ์ตูนที่กำลังได้รับความนิยม หรือเป็นขวัญใจของเด็ก ๆ ก็จะทำให้เป็นที่ชื่นชอบของนักเรียนมาก เป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักเรียนมีความต้องการที่จะทำแบบฝึกทักษะมากขึ้น การนำแบบฝึกทักษะมาทดลองใช้กับนักเรียนตามขั้นตอน ทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องทุกประการ เช่น ความยากง่าย คำสั่ง คำอธิบาย และตัวอย่างที่ให้เหมาะสมชัดเจนเพียงใด ขนาดของแบบฝึกทักษะเหมาะสม กับเวลาที่กำหนดเพียงใด ทำให้ทราบแนวทางที่จะนำมาปรับปรุงแบบฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเหมาะสมที่จะนำไปใช้ต่อไป

1.2 ในการสอนผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมประกอบการใช้แบบฝึก นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ บางสิ่งเป็นกิจกรรมที่มีการแข่งขัน นักเรียนร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างสนุกสนาน ประกอบกับผู้วิจัยมีสื่อการสอนที่มีสีสันสวยงาม รูปแบบแปลกใหม่ ทำให้นักเรียนให้ความสนใจร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี หลังจบการเรียนการสอน นักเรียนได้ทำแบบฝึกทักษะที่มีรูปภาพการ์ตูนประกอบ เป็นการเข้าใจนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น อยากเรียนไม่วิตกกังวลและไม่เคร่งเครียด สอดคล้องกับ นิภา ชานะพานิช (2518) ได้กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกที่มีรูปภาพประกอบแทรกไว้ จะทำให้นักเรียนได้ฝึกด้วยความเพลิดเพลิน เพราะรูปภาพเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งในการเรียนการสอน สำหรับนักเรียนระดับนี้ หลังจากทำแบบฝึกทักษะแล้วครูตรวจคำตอบให้นักเรียนพร้อมทั้งให้คะแนน เมื่อมีข้อผิดพลาดจะเรียกนักเรียนมาอธิบายและแก้ไขให้ถูกต้อง ครูจะให้กำลังใจเพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและรักการเรียนด้วยการชมเชย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ครั้งนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.3 แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในแต่ละชุดจะเริ่มต้นจากแบบฝึกที่ง่ายในหน้าแรก และยากขึ้นตามลำดับ จะทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการทำมากขึ้น ดังที่ พรรณี ชูทัย (2522) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบฝึกหัดจากง่ายและสั้นไปสู่แบบฝึกที่ยากและยาวขึ้น จะเป็นการจูงใจให้นักเรียนสนใจ และอยากทำแบบฝึกมากขึ้น มีผลให้การพัฒนาแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

นอกจากแบบฝึกทักษะจะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่า คะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้ง 6 ชุด แสดงว่า แบบฝึกทักษะทั้ง 6 ชุดนี้ทำให้นักเรียนมี

ความรู้เพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า แบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียน ที่เป็นแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำได้ถูกต้องขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยูพา ยัมพงษ์ (2522) ที่พบว่า ผลการทดสอบภายหลังการทำแบบฝึกหัด และก่อนทำแบบฝึกหัด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลองฝึกการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนด้วยแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจนมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำสะกดยากสูงกว่าก่อนการทดลองใช้แบบฝึกทักษะ อาจมีสาเหตุเนื่องมาจาก

1. ในช่วงการทดลองขั้นที่ 1 และ 2 ระหว่างนักเรียนทำแบบฝึกทักษะ พบว่า นักเรียนไม่เข้าใจคำสั่ง และบางข้อยากเกินไป ผู้วิจัยจึงอธิบายเพิ่มเติม และผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวไปปรับ แบบฝึกใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน นักเรียนบางคนทำแบบฝึกทักษะเสร็จเร็ว และเล่นจนทำให้รบกวนสมาธิเพื่อนคนอื่น ผู้วิจัยจึงให้นักเรียนระบายสีภาพการ์ตูนในแบบฝึกทักษะ ทำให้บรรยากาศในห้องดีขึ้น นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น อยากรเรียน ทำให้คะแนนที่ได้หลังจากการทดลองใช้แบบฝึกทักษะดีกว่าก่อนทดลองใช้แบบฝึกทักษะ

2. แบบฝึกทักษะที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้พัฒนาขึ้นโดยอาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับการสร้างแบบฝึกของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) คือ กฎแห่งการฝึก กฎแห่งผล และแรงจูงใจ และได้พัฒนาตามลำดับขั้นจนมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ กิจกรรมที่ใช้ควบคู่กับแบบฝึกทักษะทุกชุด เหมาะสมกับนักเรียน จึงทำให้แบบฝึกทักษะนี้เป็นแบบฝึกทักษะที่ดี และเมื่อนำมาใช้ฝึกกับนักเรียนจึงช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำสะกดยากดีขึ้น

3. แบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงหลักการสร้างแบบฝึกที่ดี มีหลายรูปแบบ ทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่าย และแบบฝึกสั้น เหมาะสมกับเนื้อหา เวลา และไม่ยากจนเกินไป ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการตนเองประสบผลสำเร็จในการทำแบบฝึกทักษะ และผู้วิจัยได้อธิบายข้อบกพร่อง หลังจากทำแบบฝึกทักษะ ทำให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น ย่อมทำให้นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบหลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะได้ดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้แบบฝึกทักษะ

4. คำที่นำมาเป็นเนื้อหาในแบบฝึกหัดขณะนี้ เป็นคำสะกดยาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมาย โดยจัดเป็นเกมเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ซึ่งถือเป็นแบบฝึกหัดรูปแบบหนึ่ง จากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกซ้ำ ๆ กัน หลายรูปแบบทันทีจะทำให้คำที่เป็นเนื้อหาดูง่ายขึ้น โดยผู้วิจัยได้คำนึงถึงหลักการสร้างแบบฝึกหัดที่ดีที่จะช่วยเสริมทักษะทางภาษาได้คงทน ต้องฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น และต้องฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง (Petty, 1963) ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการใช้แบบฝึกหัดขณะนี้คือ ต้องการให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทย หลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาไปแล้วทันที ซึ่งจากการทดลองก็แสดงให้เห็นว่าหลังการใช้แบบฝึกหัด นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกหัด ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาแบบฝึกหัดทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทย สำหรับนักเรียน และมีประสิทธิภาพดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เพราะจะส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยหลังการใช้แบบฝึกหัดสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกหัด ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีพื้นฐานการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยที่ดีต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกหัดการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ครูผู้สอนภาษาไทยควรสนใจเห็นความสำคัญของการเขียนคำสะกดยาก และนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ ไม่ควรสอนเขียนตามคำบอกเพียงอย่างเดียว เพราะจะทำในกิจกรรมการเรียนการสอนซ้ำซาก น่าเบื่อหน่าย
2. การนำผลการวิจัยไปใช้กับนักเรียน ครูควรให้นักเรียนทำแบบฝึกด้วยตนเอง
3. ไม่ควรใช้แบบฝึกทั้งหมดเป็นเวลาหลายคาบต่อกัน เพราะอาจทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย เนื่องจากต้องทำกิจกรรมเป็นเวลานานเกินไป
4. ครูอาจนำแนวทางการพัฒนาการฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากในภาษาไทย ไปเป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนาแบบฝึกหัดในวิชาอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการพัฒนาแบบฝึกภาษาไทยในด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน ซึ่งในปัจจุบันพบว่า มีผู้สนใจศึกษาค้นคว้า และจัดทำไว้น้อยมาก

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

กมล ภูประเสริฐ. "การวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพการประถมศึกษา" จุลสารการประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร, 1-6 มีนาคม 2523.

ก่อ สวัสดิพานิชย์. การสอนอ่านในชั้นประถมศึกษา. หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ, 2505.

_____ แนวการสอนภาษาไทย เอกสารนิเทศการศึกษา คู่มือครูภาษาไทย. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2514.

กิตติยวดี บุญชื่อ. "กลุ่มทักษะภาษาไทย". ในหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. สุมิตร คุณานุกร บรรณาธิการ กรุงเทพมหานคร : บริษัท สารมวลชน, 2520.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา จุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี, 2519.

จำนงค์ ทองประเสริฐ. วิชาภาษาไทย การใช้ภาษา-หลักภาษา (ท.401-ท.402) เล่ม 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2519.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษรศาสตร์ ชุมนุมภาษาไทย. บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระราชดำริเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทย. คณะอักษรศาสตร์, กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504.

ชลธิรา กลัดอยู่ และคนอื่น ๆ. การใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เคล็ดไทย, 2517.

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. ม.ล. รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. พระนคร : ศูนย์ภาษาอังกฤษของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย, 2513.

เปลื้อง ณ นคร. คำบรรยายประกอบวิชาภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2517.

ประเทิน มหาจันทร์. หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2516.

_____ การสอนอ่านเบื้องต้น. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2523.

ประคอง กรรณสูต. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. การเขียนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

- ผะอบ โปษะกฤษณะ. คำบรรยายวิชาภาษาไทย เรื่องหลักการเขียน. พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2511.
- _____ ลักษณะสำคัญของภาษาไทย การเขียน-การอ่าน การพูด-การฟัง. สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2521.
- พรรณี ฐุทัย. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2520.
- พูนสุข บุญยสวัสดิ์. "การสะกดคำ". เอกสารประกอบการสอนวิชาการคัดลายมือและการสะกดตัวในชั้นประถม. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, อัดสำเนา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. คำสอนวิชาภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2516.
- มหาสารคาม, วิทยาลัยครู. เอกสารทางวิชาการฉบับที่ 7 การอบรมสัมมนาครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมต้น โรงเรียนสาธิตและโรงเรียนประเคราะห์ 25-26 มกราคม 2516. มหาสารคาม : โรงพิมพ์โครงการการฝึกหัดครูและบริการการศึกษา วิทยาลัยครูมหาสารคาม, 2516.
- ยุพา สงศิริ. การสอนการเรียนรู้ คู่มือวิชาภาษาไทยเล่ม 3. หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2512.
- รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา. ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิชาภาษาไทยตอน 1 วิธีสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2516.
- รัชนี ศรีไพรวรรณ. "แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน". คู่มือครู แนวความคิดและทรรศนะบางประการเกี่ยวกับกุศโลบายการสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 นครราชสีมา : สำนักงานศึกษาธิการ เขต 11, 2517.
- วิเชียร อชิโนบุญวัฒน์. วิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. นครสวรรค์ : วิทยาลัยครูนครสวรรค์, 2514.
- ละออ การุณยะวณิช และ คนอื่น ๆ. วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2517.
- คีลา ฉายนียโยธิน. การสอนเขียน. เอกสารประกอบการสอนวิชา กศ. 411 การสอนวิชาภาษา ศิลป์ในโรงเรียนประถมศึกษาตอนที่ 4. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2501. (อัดสำเนา).
- สมถวิล วิเศษสมบัติ. การศึกษาแบบเรียนภาษาไทย (ประถม-มัธยม). กรุงเทพมหานคร : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา, 2524.

- สมบัติ มหารศ. เอกสารประกอบคำบรรยายวิชา ประถม 322 การสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2521.
- สุจริต เพียรชอบ. วิธีสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์. การเขียนเรียงความและการเขียนกลอน. สงขลา : จิงจิงการพิมพ์, 2516.
- ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม. การสอนเพื่อบรรดิกการ. กรุงเทพมหานคร : อักษรบัณฑิต, 2520.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาฝ่ายภาษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แพร่พิทยา, 2519.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2525.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

บทความ

- เจือ สตะเวทิน. "วิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาว่าด้วยอะไรเอ่ย" ประชาศึกษา 10. (พฤษภาคม 2516) : 4-8.
- นิตยา ฤทธิโยธี. "ทำอะไรจึงจะสอนให้เด็กสะกดคำได้ดี" ประชาศึกษา 15 (กุมภาพันธ์ 2507) : 403.
- ประเทิน มหาพันธ์. "สอนเขียนไทย" ประชาศึกษา 10. (พฤษภาคม 2509) : 604-616.
- สุมาลี โกลสมบัติ. "การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร." วารสารการวิจัยทางการศึกษา 12 (3) (กันยายน-ธันวาคม 2525) : 54.
- ยง อิงคเวทย์. "การสอนแจกลูกสะกดคำในชั้นประถมต้น" ศูนย์ศึกษา 11 : (พฤศจิกายน 2508) : 35-44.

เอกสารอื่น ๆ

- แก้วตา ไทรงาน. "ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในชั้นประถมศึกษาที่หนึ่ง." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- จรูณรัตน์ กางกัน. "การศึกษาคำภาษาไทยที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

- จุไร วรศักดิ์โยธิน. "การสร้างคู่มือการสอนเขียนภาษาไทยในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นสูง." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- ชิน โพธิอ่อน. "การศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยากและเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- ช่อนกลิน คำศิริ. "การพัฒนาแบบฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- ดวงเดือน สุกิเกียรติย์. "ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.
- นิภา ชวนะพานิช. การสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทย เรื่อง "สระเสียงยาว" สำหรับชั้นประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- พงษ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ. "การวิเคราะห์แบบของการเขียนสะกดการันต์ พยางค์ในภาษาไทยจากบรรดาคำในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2502.
- พัชรี วรจรัสรังสี. "รายงานการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์คำสะกดยากที่เขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)" กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ยุพา ยิ้มพงษ์. "การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล และ ว สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4." วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- สุนันทา โสรัจจ์. "การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2511.
- รุจี สุขเสมอ. "การศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยากและการใช้แบบฝึกสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- วรรณิ โสมประยูร. "ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.

- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา "รายงานการวิจัยเรื่อง การเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามทัศนะของอาจารย์และนักเรียน." กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. "แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- ศิรินาถ เพชรทองคำ. "การสร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยเรื่องสระเสียงสั้น สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสอง." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- สามารถ คักดีเจริญ. "ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- สุนันท์ จงธนสารสมบัติ. "การศึกษาคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- สุนันท์ จูทะศร. "การวิเคราะห์ความสำคัญของภาพประกอบหนังสือแบบเรียนที่มีต่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509.
- สุมาลี โกศลสมบัติ. "การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.

ภาษาอังกฤษ

- Barnett, J. A., Broughton Geoffery and Greenwood Thomas. *Teachers Handbook 2*. Middlesex : Penquin Book, 1969.
- Billows, F. L. *The Techniques of Language Teaching*. London : Longman, 1975.
- Bloomer, Richard A. "Word Length and Complexity Variables in Spelling Difficulty." *Journal of Educational Research* 7 (March 1956) : 531-535.
- Bradfield, James M. and Moredock, H. Stewart. *Measurement and Evaluation in Education*. New York : The Macmillan Company, 1957.

- Carroll, John B. A Model of School Learning. *Teachers College Record* 64 (May 1963) : 723-733.
- Daccanay, Fe R., and Donald, J. *Techniques and Procedures in Second Language Teaching*. Quezon City : Alemar Phoenix Publishing House, 1963.
- Emerald, Dechont V. *Improving the Teaching and Reading*. New York : Prentice-Hall Inc., 1964.
- Fernald G. M. *Remedial Techniques in Basic School Subjects*. New York : McGraw Hill, 1943.
- Finocchiaro, Maryy. *English as a Second Language : Prom Theory to Practice*. New York : Regents, 1974.
- Gerberich, J. Raymond; Greene, Harry A.; and Jorgensen, Albert N. *Measurement and Evaluations in the Modern School*. New York : David Mckay Co., 1962.
- Good, Carter V. *Dictionary of Education*. 3 re ed. New York : McGraw Hill Book Company, 1973.
- Hafner, Lawrence, E. and Jolly, Hayden, B. *Pattern of Teaching Reading in the Elementary School*. New York : The Macmillan Company, 1972.
- Harless, J. H. *A Handbook of Programmed Learning*. India : Anand Press, no date.
- Heaton, J. B. *Writing English Language tests*. London Longman Group Ltd., 1975.
- Heilman, Arthur V. Matching Words with Pictures. *Principle and Practice of Teaching Reading*. Ohio : A Bell & Howell Company, 1972.
- Herrick, V. E. and Jacob, L. B. *Children and the Language Arts*. Englewood : Cliffs Prentice-Hall, 1955.
- Hildreth, Gertrude. Joying Pictures. *Teaching Reading*. New York : Hery Holt and Company Inc., 1958.

- Hildreth, Gertrude H. *Readiness for School Beginners*. New York : World Book Co., 1950.
- Horn, Earnest. "Spelling" *Encyclopedia of Educational Research*. New York : The Macmillan Company, 1960.
- _____. *Tecahing Spelling*. Washington D. C. : American Educational Assoc., 1954.
- Hymer, Robert Charles. "An Analysis of the Spelling Errors Found in the Written Compositions fo Fourth, Fifth and Sixth Grade Children" *Dissertation Abstracts*. 24 (August 1963) : 573-A.
- Johnson, Jarvus Burdett. "An Analysis of Spelling Difficulties of Common Words Used with High Frequency." *Dissertation Abstracts International*. 1 (July 1972) : 79-A-80-A.
- Lado, Robert. *Language Teaching*. New York : McGraw-Hill Inc., 1964.
- Lawrence, Gordon. *Take a look : being themes for young adults to talk and writen on*. Oxford : Pergamon Press, 1965.
- Lowrey, Eleanor Blodwyn Lane. The Effects of Four Drill and Practice Time Unit on the Deceding Performances of Students with Specific Learning Disabilities. *Dissertation Abstracts International* 39 (August, 1978) : 817-A.
- Maddox, Harry. *How to Study*. London : The English Language Book Society; 1965.
- Madsen, Harold S. *Teachniques in Testing*. New York : Oxford University Press, Inc., 1983.
- Mckee, Paul, and Harrison, Lucill, M. *Getting Ready to Read*. Boston : Houghton Mifflin Company, 1962.
- Mehrens, William A. *Measurement and evaluation in education and psychology*. New York : Holt Rinehart and Winston, 1973.
- Murry, Thomas. R. *The Way of Teaching in Elementary School*. New York : Longmans Green and Go., 1955.

- Osborn, Alexander. *Applied Imagination Principles and Procedures of Creative Thinking*. New York : Scribner, 1957.
- Petty, Walter T. *Developing Children's Language*. Boston : Allyn and Bacon, 1980
- Prescott, Danial A. A Report oof Conference on Child Study. *Education Bulletin*. Faculty of Education. Chulalongkorn University, 1961.
- Rawat, D. S. and Cupta, S. L. *Educational Wastage at the Primary Level*. A Hand Book for Teacher. New Delhi : S. K. Kitchula at Nalanda Press, 1970.
- Rivers, Wilga M. *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago : The University of Chicago Press, 1972.
- Rosenbaum. *Group Psychotherapy : Theory and Practice 2nd ed*. London : Collier Macmillan, 1978.
- Thorndike, Roboert Ladd. *Measurement and Evaluation in Psychology and Education*. New York : Wiley, 1961.
- Waxman, Hershoit C. and Walberg. J. Teaching and Productivity. *Eduation and Urban Society* 18 (February 1986) : 211-219.
- Wyatt, Victor. An Analysis of Errors in Composition Writing. *ETL Journal*. 27: 2 (February 1973) : 177-186.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 แสดงคะแนนผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดสอบแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (One-to-One Testing)

ลำดับ ที่ผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1			ชุดที่ 2			ชุดที่ 3			ชุดที่ 4			ชุดที่ 5			ชุดที่ 6		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (6)	การทำแบบฝึกทักษะ (22)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (6)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (7)	การทำแบบฝึกทักษะ (20)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (7)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (28)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (30)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (13)	การทำแบบฝึกทักษะ (39)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (13)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (25)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)
เก่ง	0	20	6	4	20	7	6	27	10	6	28	10	0	38	12	5	22	10
ปานกลาง	1	15.5	4	5	15	7	0	20	6	2	21	7	2	30	10	1	20	6
อ่อน	0	11	2	0	10	1	1	17	2	0	18	3	0	20	7	1	13	4
คะแนน รวม	1	46.50	12	9	45	15	7	64	18	8	67	20	2	88	29	7	55	20
คะแนน เฉลี่ย	0.34	15.50	4.00	3.00	15.00	5.00	2.34	21.34	6.00	2.67	22.34	6.67	0.67	29.34	9.67	2.34	18.34	6.67
คิดเป็น ร้อยละ	6.00	71.00	67.00	43.00	75.00	72.00	24.00	77.00	60.00	27.00	75.00	67.00	6.00	76.00	75.00	24.00	74.00	67.00

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 แสดงคะแนนผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองแบบกลุ่มเล็ก (Small Group Testing)

ลำดับ ที่ผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1			ชุดที่ 2			ชุดที่ 3			ชุดที่ 4			ชุดที่ 5			ชุดที่ 6		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (6)	การทำแบบฝึกทักษะ (22)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (6)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (7)	การทำแบบฝึกทักษะ (20)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (7)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (28)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (30)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (13)	การทำแบบฝึกทักษะ (39)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (13)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (25)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)
1	1	15	6	0	20	7	2	20	7	1	23	9	0	34	12	1	19	7
2	0	11	2	5	15	5	1	19	6	2	22	4	0	33	10	1	19	7
3	0	21	6	2	19	7	1	21	7	1	21	6	3	35	12	2	20	8
4	0	17	4	1	11	6	2	23	10	3	25	10	7	30	13	0	22	9
5	0	22	5	2	10	5	1	24	6	1	23	8	0	32	11	6	18	7
6	0	19	6	2	20	7	3	21	6	6	25	10	7	28	10	5	20	9
7	0	18	6	3	17	6	2	23	9	4	23	8	7	30	10	2	21	9
8	0	15	6	1	19	5	3	22	8	4	25	7	3	31	13	7	19	6
9	0	17	6	4	20	7	3	20	9	5	26	10	0	26	6	7	18	10
10	0	12	1	3	11	4	4	21	9	2	21	7	3	31	12	4	20	7
11	1	18	3	2	14	4	4	21	9	-	-	-	4	30	10			
12	1	19	4	2	12	6	-	-	-	-	-	-	5	29	11			
13	3	20	6	7	18	3	-	-	-	-	-	-	5	32	13			
14	0	14	3	4	11	7	-	-	-	-	-	-	2	34	10			
15	1	19	5	2	12	4	-	-	-	-	-	-	9	33	9			

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ลำดับ ที่ผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1			ชุดที่ 2			ชุดที่ 3			ชุดที่ 4			ชุดที่ 5			ชุดที่ 6		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (6)	การทำแบบฝึกทักษะ (22)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (6)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (7)	การทำแบบฝึกทักษะ (20)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (7)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (28)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (30)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (13)	การทำแบบฝึกทักษะ (39)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (13)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ (10)	การทำแบบฝึกทักษะ (25)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ (10)
16	-	-	-	4	13	6	-	-	-	-	-	-	0	27	9			
17	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	5	33	10			
18	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0	24	6			
คะแนน รวม	7	257	69	44	242	89	26	236	86	29	234	79	60	552	187	35	196	79
คะแนน เฉลี่ย	0.47	17.14	4.60	2.75	15.13	5.56	2.37	21.46	7.82	2.90	23.40	7.90	3.34	30.67	10.39	3.50	19.60	7.90
คิดเป็น ร้อยละ	8.00	78.00	77.00	40.00	76.00	79.46	24.00	77.00	79.00	29.00	78.00	79.00	26.00	79.00	79.91	35.00	79.00	79.00

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 แสดงคะแนนผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองภาคสนาม (Field Testing)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1 คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน			ชุดที่ 2 คำที่มีหลายพยางค์		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (6)	การทำแบบฝึกทักษะ X (22)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (6)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (7)	การทำแบบฝึกทักษะ X (20)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (7)
1	0	20	3	1	16	7
2	0	22	6	3	20	7
3	0	21.5	4	4	17	6
4	2	21.5	6	5	20	7
5	0	21.5	5	3	14	7
6	0	20.5	6	1	19	7
7	1	20.5	6	3	20	7
8	0	20	6	2	18	7
9	0	20	5	0	18	7
10	0	17.5	5	0	16	6
11	0	19	4	3	18	6
12	0	16	2	0	13	3
13	0	22	6	3	20	7
14	1	21	6	4	15	7

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1 ค่าที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน			ชุดที่ 2 ค่าที่มีหลายพยางค์		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (6)	การทำแบบฝึกทักษะ X (22)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (6)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (7)	การทำแบบฝึกทักษะ X (20)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (7)
15	1	21	4	2	20	7
16	0	21.5	3	4	18	7
17	0	19	6	4	19	7
18	0	22	4	2	12	6
19	1	22	6	3	20	7
20	0	22	5	1	13	6
21	0	18	4	1	18	6
22	0	21	5	2	19	6
23	1	22	6	4	20	7
24	0	17.5	3	2	16	5
25	0	21	5	4	16	6
26	0	19	4	3	18	7
27	0	19.5	5	2	19	7
28	0	22	6	6	17	7
29	1	22	6	6	20	7

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1 คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน			ชุดที่ 2 คำที่มีหลายพยางค์		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (6)	การทำแบบฝึกทักษะ X (22)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (6)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (7)	การทำแบบฝึกทักษะ X (20)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (7)
30	1	21	6	1	19	7
31	0	22	6	6	20	7
32	0	22	5	2	20	7
33	0	22	6	4	20	7
34	0	20	4	1	17	7
35	0	21.5	5	2	20	7
36	0	21	6	2	20	7
คะแนน รวม	9	742	180	96	645	238
คะแนน เฉลี่ย	0.25	20.62	5.00	2.67	17.92	6.62
คิดเป็น ร้อยละ	5.00	94.00	84.00	39.00	90.00	95.00

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 3 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1)			ชุดที่ 4 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (2)		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (28)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (30)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)
1	0	22	4	0	29	9
2	6	27	10	2	29	10
3	1	28	10	1	27	9
4	5	27	10	5	30	10
5	1	27	9	1	27	10
6	1	28	5	2	26	5
7	5	27	10	3	30	10
8	3	28	10	3	30	10
9	1	22	10	1	28	7
10	1	22	6	0	29	7
11	2	23	8	2	19	10
12	0	23	3	1	13	2
13	3	28	9	1	30	9
14	9	27	9	3	25	8
15	2	24	8	2	30	9

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 3 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1)			ชุดที่ 4 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (2)		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (28)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (30)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)
16	0	26	5	0	27	5
17	3	28	10	1	18	10
18	1	25	6	1	25	3
19	2	28	10	3	19	10
20	1	26	8	1	16	8
21	0	21	5	0	26	7
22	4	28	9	0	29	7
23	8	28	10	5	30	10
24	2	26	5	0	23	3
25	0	19	9	2	24	9
26	4	26	7	1	28	10
27	3	25	10	0	28	10
28	5	28	9	3	30	10
29	7	28	9	7	30	10

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 3 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1)			ชุดที่ 4 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (2)		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (28)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (30)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)
30	0	27	7	0	28	10
31	3	27	10	1	29	8
32	3	26	7	0	29	4
33	2	26	9	1	29	8
34	0	28	6	1	22	7
35	1	27	8	1	29	6
36	4	24	10	3	30	10
คะแนน รวม	93	930	290	58	951	290
คะแนน เฉลี่ย	2.58	25.84	8.06	1.62	26.42	8.06
คิดเป็น ร้อยละ	26.00	93.00	81.00	17.00	88.00	81.00

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 5 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม			ชุดที่ 6 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (13)	การทำแบบฝึกทักษะ X (39)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (13)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (25)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)
1	0	35	8	0	19	8
2	6	31	12	3	24	10
3	6	29	11	2	25	8
4	9	37	13	8	25	10
5	0	30	6	2	24	10
6	4	31	11	3	20	10
7	7	39	11	4	24	9
8	3	39	11	1	24	10
9	2	34	8	2	24	9
10	0	32	6	1	24	7
11	3	22	7	1	24	8
12	0	21	6	2	19	4
13	4	37	13	3	25	10
14	10	35	12	4	23	8

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 5 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม			ชุดที่ 6 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (13)	การทำแบบฝึกทักษะ X (39)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (13)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (25)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)
15	3	34	8	6	21	10
16	1	30	10	2	21	5
17	5	38	13	4	23	10
18	2	37	10	1	22	5
19	5	38	13	4	24	9
20	3	29	9	1	22	5
21	2	25	13	0	20	7
22	2	35	13	2	25	7
23	11	37	13	9	24	10
24	2	22	10	2	17	7
25	3	33	7	2	21	9
26	2	31	9	3	23	10
27	0	34	11	2	25	9
28	1	36	9	4	24	9

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 5 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม			ชุดที่ 6 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ		
	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (13)	การทำแบบฝึกทักษะ X (39)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (13)	การทดสอบก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึกทักษะ X (25)	การทดสอบหลังการทำ แบบฝึกทักษะ F (10)
29	7	37	13	6	25	10
30	1	24	6	2	24	8
31	6	37	13	6	24	10
32	2	24	10	4	13	10
33	4	35	13	4	24	9
34	2	33	12	2	23	9
35	3	29	11	3	16	9
36	6	35	13	7	24	10
คะแนน รวม	127	1165	374	112	809	308
คะแนน เฉลี่ย	3.53	32.37	10.37	3.12	22.48	8.56
คิดเป็น ร้อยละ	28.00	83.00	80.00	32.00	90.00	86.00

ตารางที่ 9 แสดงคะแนนผลการนำแบบฝึกทักษะการเขียนคำสะกดยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลองจริง (Trial Run)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1 คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน					ชุดที่ 2 คำที่มีหลายพยางค์				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (6)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (22)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (6)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (7)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (20)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (7)	$d = F - I$	d^2
1	0	22	6	6	36	3	20	7	4	16
2	1	20.5	3	2	4	3	20	7	4	16
3	0	21	6	6	36	2	17	7	5	25
4	0	22	6	6	36	2	19	7	5	25
5	1	22	5	4	16	4	19	7	3	9
6	1	20.5	5	4	16	3	20	7	4	16
7	0	21.5	3	3	9	1	18	4	3	9
8	1	21	6	5	25	4	13	6	2	4
9	1	22	6	5	25	4	19	7	3	9
10	0	21	4	4	16	0	19	7	7	49
11	1	21.5	6	5	25	0	20	7	7	49
12	0	21	5	1	1	0	5	1	1	1
13	0	14	4	4	16	0	17	7	7	49

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1 ค่าที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน					ชุดที่ 2 ค่าที่มีหลายพยางค์				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (6)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (22)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (6)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (7)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (20)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (7)	$d = F - I$	d^2
14	0	17.5	5	5	25	0	20	6	6	36
15	1	21	6	5	25	2	20	7	5	25
16	1	21.5	6	5	25	4	18	7	3	9
17	0	21.5	3	3	9	1	20	5	4	16
18	1	21.5	6	5	25	7	19	7	0	0
19	1	21	3	2	4	3	19	7	4	16
20	0	20.5	6	6	36	3	20	7	4	16
21	0	21	4	1	1	4	18	6	2	4
22	0	22	5	1	1	0	20	7	7	49
23	1	21	6	5	25	4	20	7	3	9
24	0	19.5	3	3	9	3	13	7	4	16
25	0	21	4	4	16	3	17	6	3	9
26	1	22	6	5	25	3	18	7	4	16
27	1	21	6	5	25	2	20	7	5	25

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 1 ค่าที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน					ชุดที่ 2 ค่าที่มีหลายพยางค์				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (6)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (22)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (6)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (7)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (20)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (7)	$d = F - I$	d^2
28	1	21.5	5	4	16	5	20	7	2	4
29	0	22	5	5	25	3	19	7	4	16
30	0	22	6	6	36	2	19	7	5	25
31	1	20	5	4	16	2	18	7	5	25
32	0	13	5	5	25	2	19	6	4	16
33	1	22	6	5	25	4	20	7	3	9
34	0	22	3	3	9	0	19	7	7	49
35	1	21.5	6	5	25	4	20	7	3	9
36	0	20	3	3	9	1	18	7	6	36
37	1	21.5	6	5	25	4	18	7	3	9
คะแนน รวม	18	767.50	184	155	723	92	678	243	151	721
คะแนน เฉลี่ย	0.49	20.75	4.98	4.19	19.54	2.49	18.33	6.57	4.09	19.49
คิดเป็น ร้อยละ	9.00	95.00	83.00	-	-	36.00	92.00	94.00	-	-

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 3 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1)					ชุดที่ 4 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (2)				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (28)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (30)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2
1	2	28	9	7	49	3	29	9	6	36
2	1	27	6	5	25	1	28	7	6	36
3	4	25	10	6	36	2	29	10	8	64
4	4	23	10	6	36	0	28	10	10	100
5	5	28	10	5	25	3	30	10	7	49
6	1	27	9	8	64	2	29	10	8	64
7	1	24	7	6	36	0	28	5	5	25
8	4	28	10	6	36	4	29	10	6	36
9	4	26	8	4	16	1	30	9	8	64
10	0	25	10	10	100	2	29	7	5	25
11	1	28	10	9	81	0	28	9	9	81
12	0	10	1	1	1	0	20	1	1	1
13	2	23	10	8	64	2	30	10	8	64
14	0	24	5	5	25	2	30	10	8	64

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 3 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1)					ชุดที่ 4 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (2)				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (28)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (30)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2
15	3	24	8	5	25	2	29	9	7	49
16	3	27	10	7	49	3	20	9	6	36
17	0	28	9	9	81	0	30	7	7	49
18	4	28	10	6	36	5	30	10	5	25
19	2	26	8	6	36	0	29	9	9	81
20	2	28	10	8	64	2	30	10	8	64
21	0	28	5	5	25	0	29	7	7	49
22	0	23	6	6	36	0	28	7	7	49
23	4	28	10	6	36	4	30	10	6	36
24	1	23	3	2	4	1	28	7	6	36
25	2	27	10	8	64	1	30	10	9	81
26	3	28	10	7	49	3	30	10	7	49
27	4	26	10	6	36	5	30	9	4	16
28	3	23	9	6	36	2	29	10	8	64

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 3 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1)					ชุดที่ 4 คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (2)				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (28)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (30)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2
29	2	27	9	7	49	1	28	10	9	81
30	3	28	10	7	49	3	29	10	7	49
31	1	27	9	8	64	0	29	10	10	100
32	1	16	6	5	25	1	27	9	8	64
33	3	26	10	7	49	0	30	9	9	81
34	0	26	6	6	36	0	29	8	8	64
35	7	26	9	2	4	8	30	10	2	4
36	3	28	9	6	36	0	30	9	9	81
37	5	26	10	5	25	1	30	10	9	81
คะแนน รวม	85	943	311	226	1508	64	1061	326	262	1998
คะแนน เฉลี่ย	2.30	25.49	8.41	6.11	40.76	1.73	28.68	8.81	7.09	54.00
คิดเป็น ร้อยละ	23.00	91.00	85.00			18.00	96.00	89.00		

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 5 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม					ชุดที่ 6 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (13)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (39)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (13)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (25)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2
1	4	38	13	9	81	4	23	10	6	36
2	0	34	9	9	81	2	22	9	7	49
3	3	36	10	7	49	3	21	8	5	25
4	1	36	13	12	144	1	22	9	8	64
5	6	37	13	7	49	5	25	10	5	25
6	2	37	8	6	36	2	24	9	7	49
7	0	35	11	11	121	1	21	7	6	36
8	4	36	13	9	81	7	25	10	3	9
9	5	35	12	7	49	3	24	9	6	36
10	1	30	11	10	100	0	22	8	8	64
11	4	36	12	8	64	2	25	10	8	64
12	0	12	2	2	4	0	11	2	2	4
13	1	39	13	12	144	1	24	7	6	36
14	2	34	10	8	64	1	25	8	7	49

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 5 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม					ชุดที่ 6 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (13)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (39)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (13)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (25)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2
15	5	39	12	7	49	3	24	9	6	36
16	3	35	12	9	81	2	24	10	8	64
17	0	36	13	13	169	1	23	8	7	49
18	5	37	13	8	64	8	25	10	2	4
19	3	35	13	10	100	0	21	10	10	100
20	4	38	13	9	81	2	23	10	8	64
21	0	38	8	8	64	3	25	7	4	16
22	0	35	11	11	121	0	23	8	8	64
23	3	38	13	10	100	2	25	10	8	64
24	0	35	13	13	169	1	24	8	7	49
25	1	38	13	12	144	2	24	9	7	49
26	5	36	12	7	49	3	24	10	7	49
27	3	36	11	8	64	4	24	10	6	36
28	2	38	12	10	100	1	24	10	9	81

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่ ของผู้เข้า ทดสอบ	ชุดที่ 5 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม					ชุดที่ 6 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ				
	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (13)	การทำแบบฝึก ทักษะ X (39)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (13)	$d = F - I$	d^2	การทดสอบ ก่อนการทำ แบบฝึกทักษะ I (10)	การทำแบบ ฝึกทักษะ X (25)	การทดสอบ หลังการทำแบบ ฝึกทักษะ F (10)	$d = F - I$	d^2
29	3	38	11	8	64	1	23	8	7	49
30	5	38	12	7	49	4	25	10	6	36
31	0	33	13	13	169	0	23	10	10	100
32	0	33	10	10	100	2	22	7	5	25
33	1	37	13	12	144	2	21	8	6	36
34	0	38	10	10	100	0	24	8	8	64
35	7	39	13	6	36	6	25	10	4	16
36	0	35	9	9	81	0	22	9	9	81
37	4	32	13	9	81	4	23	10	6	36
คะแนน รวม	87	1312	423	336	3246	83	855	325	242	1714
คะแนน เฉลี่ย	2.36	35.46	11.44	9.09	87.73	2.25	23.11	8.79	6.54	46.33
คิดเป็น ร้อยละ	19.00	91.00	88.00			23.00	93.00	88.00		

การทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะ เพื่อหาความก้าวหน้าในการเรียนชุดที่ 1 ค่าที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตรประจำวัน

ก. คำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิตของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ (\bar{d})

$$\begin{aligned}\bar{d} &= \frac{\Sigma d}{N} \\ &= \frac{155}{37} \\ &= 4.19\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}\Sigma d &= \text{ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบ} \\ &\quad \text{การเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ} \\ N &= \text{จำนวนนักเรียน}\end{aligned}$$

ข. คำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($(S.D.)_d$)

$$\begin{aligned}(S.D.)_d &= \sqrt{\frac{\Sigma d^2}{N} - \left(\frac{\Sigma d}{N}\right)^2} \\ &= \sqrt{\frac{723}{37} - \left(\frac{155}{37}\right)^2} \\ &= \sqrt{19.54 - 17.56}\end{aligned}$$

$$= \sqrt{1.98}$$

$$= 1.41$$

ค. คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($\sigma_{\bar{d}}$)

$$\sigma_{\bar{d}} = \frac{S.D._d}{\sqrt{N-1}}$$

$$= \frac{1.407}{\sqrt{37-1}}$$

$$= \frac{1.407}{\sqrt{36}}$$

$$= \frac{1.407}{6}$$

$$= 0.24$$

ง. คำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤต (t)

$$t = \frac{\bar{d}}{\sigma_{\bar{d}}}$$

$$= \frac{4.19}{0.24}$$

$$= 17.46$$

การทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะ เพื่อหาความก้าวหน้าในการเรียนชุดที่ 2 คำที่มีหลายพยางค์

ก. คำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิตของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ (\bar{d})

$$\bar{d} = \frac{\Sigma d}{N}$$

$$= \frac{151}{37}$$

$$= 4.09$$

$$\Sigma d = \text{ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ}$$

$$N = \text{จำนวนนักเรียน}$$

ข. คำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($(S.D.)_d$)

$$S.D._d = \sqrt{\frac{\Sigma d^2}{N} - \left(\frac{\Sigma d}{N}\right)^2}$$

$$= \sqrt{\frac{721}{37} - \left(\frac{151}{37}\right)^2}$$

$$= \sqrt{19.49 - 16.73}$$

$$= \sqrt{2.76}$$

$$= 1.66$$

ค. คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ (σ_d)

$$\begin{aligned}\sigma_d &= \frac{S.D._d}{\sqrt{N-1}} \\ &= \frac{1.66}{\sqrt{37-1}} \\ &= \frac{1.66}{\sqrt{36}} \\ &= \frac{1.66}{6} \\ &= 0.28\end{aligned}$$

ง. คำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤต (t)

$$\begin{aligned}t &= \frac{\bar{d}}{\sigma_d} \\ &= \frac{4.09}{0.28} \\ &= 14.61\end{aligned}$$

การทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะ เพื่อหาความก้าวหน้าในการเรียนชุดที่ 3 คำที่ใช้ในบท ร้อยกรอง และราชาศัพท์ (1)

ก. คำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิตของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ (\bar{d})

$$\begin{aligned}\bar{d} &= \frac{\Sigma d}{N} \\ &= \frac{226}{37} \\ &= 6.11\end{aligned}$$

Σd = ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ

N = จำนวนนักเรียน

ข. คำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($S.D._d$)

$$S.D._d = \sqrt{\frac{\Sigma d^2}{N} - \left(\frac{\Sigma d}{N}\right)^2}$$

$$= \sqrt{\frac{1508}{37} - \left(\frac{226}{37}\right)^2}$$

$$= \sqrt{40.76 - 37.34}$$

$$= \sqrt{3.42}$$

$$= 1.85$$

ค. คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($\sigma_{\bar{d}}$)

$$\begin{aligned}\sigma_{\bar{d}} &= \frac{S.D._d}{\sqrt{N-1}} \\ &= \frac{1.85}{\sqrt{37-1}} \\ &= \frac{1.85}{\sqrt{36}} \\ &= \frac{1.85}{6} \\ &= 0.31\end{aligned}$$

ง. คำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤต (t)

$$\begin{aligned}t &= \frac{\bar{d}}{\sigma_{\bar{d}}} \\ &= \frac{6.11}{0.31} \\ &= 19.71\end{aligned}$$

การทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะ เพื่อหาความก้าวหน้าในการเรียนชุดที่ 4 ค่าที่ใช้ในบท ร้อยกรอง และราชาศัพท์ (2)

ก. คำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิตของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ (\bar{d})

$$\begin{aligned}\bar{d} &= \frac{\Sigma d}{N} \\ &= \frac{262}{37} \\ &= 7.09 \\ \Sigma d &= \text{ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบ} \\ &\quad \text{การเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ} \\ N &= \text{จำนวนนักเรียน}\end{aligned}$$

ข. คำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($S.D._d$)

$$\begin{aligned}S.D._d &= \sqrt{\frac{\Sigma d^2}{N} - \left(\frac{\Sigma d}{N}\right)^2} \\ &= \sqrt{\frac{1998}{37} - \left(\frac{262}{37}\right)^2} \\ &= \sqrt{54.00 - 50.27}\end{aligned}$$

$$= \sqrt{3.73}$$

$$= 1.93$$

ค. คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($\sigma_{\bar{d}}$)

$$\sigma_{\bar{d}} = \frac{S.D._d}{\sqrt{N-1}}$$

$$= \frac{1.93}{\sqrt{37-1}}$$

$$= \frac{1.93}{\sqrt{36}}$$

$$= \frac{1.93}{6}$$

$$= 0.33$$

ง. คำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤต (t)

$$t = \frac{\bar{d}}{\sigma_{\bar{d}}}$$

$$= \frac{7.09}{0.33}$$

$$= 21.49$$

การทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะ เพื่อหาความก้าวหน้าในการเรียนชุดที่ 5 ค่าที่มีความหมายเชิงนามธรรม

ก. คำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิตของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ (\bar{d})

$$\begin{aligned}\bar{d} &= \frac{\Sigma d}{N} \\ &= \frac{336}{37} \\ &= 9.09 \\ \Sigma d &= \text{ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบ} \\ &\quad \text{การเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ} \\ N &= \text{จำนวนนักเรียน}\end{aligned}$$

ข. คำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($S.D._d$)

$$\begin{aligned}S.D._d &= \sqrt{\frac{\Sigma d^2}{N} - \left(\frac{\Sigma d}{N}\right)^2} \\ &= \sqrt{\frac{3246}{37} - \left(\frac{336}{37}\right)^2} \\ &= \sqrt{87.73 - 82.63}\end{aligned}$$

$$= \sqrt{5.10}$$

$$= 2.26$$

ค. คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($\sigma_{\bar{d}}$)

$$\sigma_{\bar{d}} = \frac{S.D._d}{\sqrt{N-1}}$$

$$= \frac{2.26}{\sqrt{37-1}}$$

$$= \frac{2.26}{\sqrt{36}}$$

$$= \frac{2.26}{6}$$

$$= 0.38$$

ง. คำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤต (t)

$$t = \frac{\bar{d}}{\sigma_{\bar{d}}}$$

$$= \frac{9.09}{0.38}$$

$$= 23.93$$

การทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบ ก่อนและหลังการทำแบบฝึกทักษะ เพื่อหาความก้าวหน้าในการเรียนชุดที่ 6 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ

ก. คำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิตของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ (\bar{d})

$$\begin{aligned} \bar{d} &= \frac{\Sigma d}{N} \\ &= \frac{242}{37} \\ &= 6.54 \\ \Sigma d &= \text{ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบ} \\ &\quad \text{การเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ} \\ N &= \text{จำนวนนักเรียน} \end{aligned}$$

ข. คำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยากก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($S.D._d$)

$$\begin{aligned} S.D._d &= \sqrt{\frac{\Sigma d^2}{N} - \left(\frac{\Sigma d}{N}\right)^2} \\ &= \sqrt{\frac{1714}{37} - \left(\frac{242}{37}\right)^2} \\ &= \sqrt{46.33 - 42.78} \end{aligned}$$

$$= \sqrt{3.55}$$

$$= 1.88$$

ค. คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนของแบบทดสอบการเขียนคำสะกดยาก ก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ ($\sigma_{\bar{d}}$)

$$\sigma_{\bar{d}} = \frac{S.D._d}{\sqrt{N-1}}$$

$$= \frac{1.88}{\sqrt{37-1}}$$

$$= \frac{1.88}{\sqrt{36}}$$

$$= \frac{1.88}{6}$$

$$= 0.32$$

ง. คำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤต (t)

$$t = \frac{\bar{d}}{\sigma_{\bar{d}}}$$

$$= \frac{6.54}{0.32}$$

$$= 20.44$$

แผนการสอนที่ 1

คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนสามารถ

1. รู้ความหมายของคำ
2. เดิมพยัญชนะที่หายไปได้ถูกต้อง
3. แต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
4. เขียนคำและทำแบบฝึกได้ถูกต้อง

เวลา 1 ชั่วโมง

เนื้อหา

คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน หมายถึง คำที่เราไม่คุ้นเคยไม่พบเห็นบ่อยนัก ในแผนการสอนนี้มี 6 คำ ได้แก่ คำว่า ไพโรสัทธ์ วิโยคศลย์ การุณย์ กาสาวพัสตร์ โอวาทปาติโมกข์ เบญจางคประดิษฐ์ คำเหล่านี้นอกจากเขียนคำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันแล้ว ยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ จึงเป็นคำที่จำและเขียนค่อนข้างยาก โดยมีคำอ่านและความหมายดังนี้

คำอ่านและความหมายของคำ

ไพโรสัทธ์ (ไพ-ร-สัท)	แนวป่า
วิโยคศลย์ (วิ-โยก-ศล)	การจากไปทำให้เกิดความทุกข์
การุณย์ (กา-รุน)	ความกรุณา
กาสาวพัสตร์ (กา-สา-วะ-พัต)	ผ้าข้อมผ้า คือ ผ้าเหลืองพระ
โอวาทปาติโมกข์ (โอ-วา-ทะ-ปา-ติ-โมก)	ชื่อพระธรรมที่ พระพุทธเจ้าแสดงในวันมาฆบูชา

เบญจางคประดิษฐ์ (เบน-จาง-คะ-ประ-ติด) การกราบโดยใช้อวัยวะ
ทั้งห้า คือ เข่าทั้งสอง มือทั้งสอง
และหน้าผากจรดลงกับพื้น

กิจกรรม

1. ครูให้นักเรียนสะกดคำและอธิบายความหมายของคำต่อไปนี้ ไพโรสณธ์
วิโยคศัลย์ การุณย์ กาสาวพัสตร์ โอวาทปาติโมกข์ เบญจางคประดิษฐ์ ทีละคำ
จากนั้นอธิบายว่า คำเหล่านี้เป็นคำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน และยังมีตัวสะกด
แปลก ๆ ดังนั้นจึงเป็นคำที่ค่อนข้างยากเพราะเราไม่ค่อยพบ

2. ครูให้นักเรียนดูภาพแสดงความหมายของคำทั้ง 6 คำ และให้นำภาพ
ดังกล่าวไปติดให้ตรงกับคำ

3. ครูให้นักเรียนเล่นเกมสร้างสะพาน ดังนี้

ครูนำภาพกระต่ายน้อยกำลังจะเดินข้ามสะพานไปหาแม่ แต่สะพาน
หักให้นักเรียนช่วยกันสร้างสะพานโดยนำบัตรคำรูปสะพานที่พยัญชนะบางตัวหายไป
มาให้นักเรียนเติม ถ้าเติมถูกต้องจะได้ต่อบัตรคำรูปสะพานนั้น คำมีดังนี้

ไพโร_ _ _	วิโยค_ _ _	กา_ _ _	กาสาวพ_ _ _
โอวาทปา_ _ _	เบ_จาง_ _	ประ_ติ_ _	

4. ครูให้นักเรียนเล่นเกมบอลวิเศษ โดยครูเปิดเพลง และให้นักเรียนส่ง
ลูกบอลให้คนต่อไป เมื่อเพลงหยุด ลูกบอลอยู่ที่ใคร ให้คนนั้นแต่งประโยค จากบัตร
คำที่ครูชูให้ดู โดยใช้คำตามเนื้อหา

5. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึก

6. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกิจกรรมและการทำแบบฝึก โดยถามคำถาม ดังนี้

- 6.1 คำใดที่นักเรียนคิดว่าจำได้ยาก เพราะอะไร ?
- 6.2 คำใดที่นักเรียนเขียนผิด เพราะอะไร ?
- 6.3 ถ้าเขียนคำที่นักเรียนเขียนผิด ใหม่อีกครั้งจะเขียนผิดอีกหรือไม่ เพราะเหตุใด ?
- 6.4 คำเหล่านี้มีอะไรที่เหมือนและแตกต่างกันบ้าง ?
- 6.5 คำเหล่านี้จำยากเพราะอะไร และควรจะมีวิธีการจำ อย่างไร ?
- 6.6 ข้อความใดที่นักเรียนไม่เข้าใจ ?
- 6.7 แบบฝึกหัดมีจำนวนมากไป หรือน้อยไป ควรจะมีกี่หน้า ?

สื่อการสอน

1. บัตรคำ 6 คำ คือ คำว่า ไพรทัศน์ วิโยคศัลย์ การุณย์ กาสาวพัสดุ โฉวาทปาติโมกข์ เบญจางคประดิษฐ์

2. ภาพแม่กระต่ายและลูกกระต่าย

3. บัตรคำรูปสะพาน 4 คำ คือ คำ

ไพร---

วิโยค---

การุ---

กาสาวพั---

โฉวาทปาติ---

เบ_จาง_ประติ---

4. ลูกบอล

5. แบบฝึก

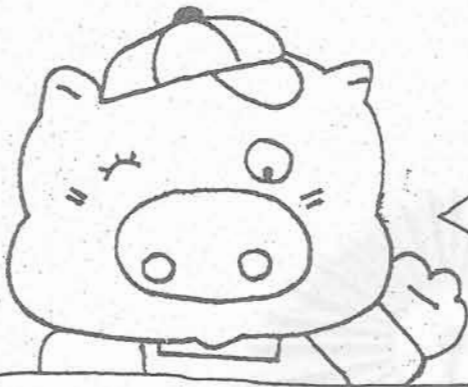
การประเมินผล สังเกตจาก

1. ความสามารถในการติดภาพให้ตรงกับคำได้ถูกต้อง
2. การเติมพยัญชนะที่หายไปได้ถูกต้อง
3. การแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ได้
4. ความสามารถในการทำแบบฝึกได้ถูกต้อง

แบบฝึกทักษะ

ชุดที่ ๑ คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน

ชื่อ ชั้น

๑. หนู ๆ เดิมสระให้เป็นคำที่ถูกต้องแล้วคิดใหม่ด้วยนะจ๊ะ

พ ร ส ี ณ์ ท์

วิ ย ค ศ ล ย ์

ก ร ณ์ ย ์

ก ส ว พ ส ต ร ์

อ ว ท ป ต ี ม ก ษ์

บ ญ จ ง ค ป ร ติ ษ ฐ ์

๒. หนู ๆ เขียนคำจากความหมายที่กำหนดให้โดยดูคำในข้อ ๑ นะจ๊ะ

ความกรุณา

การจากไปทำให้เกิดทุกข์

๓.

ไพโร

รุณย์

กา

ลัณฑ์

โอวาท

ปาติโมกข์

ก่าสาว

ประติษฐ์

วิโยค

พัสดร์

เบญจางค

ศีลย์

แผนการสอนที่ 2

คำที่มีหลายพยางค์

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนสามารถ

1. โยงจับคู่คำได้ถูกต้อง
2. รู้ความหมายของคำ
3. เดิมสระได้ถูกต้อง
4. เดิมคำในประโยคได้ถูกต้อง
5. ทำแบบฝึกได้ถูกต้อง

เวลา 1 ชั่วโมง

เนื้อหา

คำที่มีหลายพยางค์ หมายถึง คำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไปในแผนการสอนนี้มี 7 คำ ได้แก่คำว่า สัมมาสัมโพธิญาณ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ สัมพันธไมตรี สัมมาคารวะ ปุชนียสถาน สถานเสาวภา กตัญญูกตเวที คำเหล่านี้มีตั้งแต่ 5 พยางค์ขึ้นไปและบางคำยังมีตัวสะกดแปลก ๆ ทำให้ยาก ในการจำ โดยมีคำอ่านและความหมายของคำ ดังนี้

คำอ่านและความหมายของคำ

สัมมาสัมโพธิญาณ (สำ-มา-สำ-โพ-ธิ-ยาน)	การตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (รู้-เท่า-ไม่-ถึง-งาน)	รู้ไม่เท่าทันเหตุการณ์
สัมพันธไมตรี (สำ-พัน-ทะ-ไม-ตรี)	ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันฉันมิตร
สัมมาคารวะ (สำ-มา-คา-ระ-วะ)	ความเคารพนบถนอบ
ปุชนียสถาน (ปุ-ชะ-นี-ยะ-สะ-ถาน)	สถานที่น่าบูชา
สถานเสาวภา (สะ-ถาน-เสา-วะ-พา)	ชื่อของสถานที่ที่ศึกษาเกี่ยวกับงู
กตัญญูกตเวที (กะ-ตัน-ยู-กะ-ตะ-เวที)	สนองคุณท่านผู้มีอุปการะ

กิจกรรม

1. ครูติดบัตรคำบนกระดานเป็น 2 แถว ๆ ละ 7 คำ ซ้ายขวา ดังนี้

สัมมา	ไม่ถึงการณ์
รู้เท่า	สัมโพธิญาณ
สัมพันธ	การวะ
สัมมา	สถาน
ปุชเนีย	ไมตรี
สถาน	กตเวที
กตัญญู	เสาวภา

ครูเลือกนักเรียนมาขีดเส้นโยงคำที่ละคำ จากนั้นให้นักเรียนสะกดคำ

2. ครูอธิบายความหมายของคำในข้อ 1 ที่ละคำ จากนั้นอธิบายว่า คำเหล่านี้เป็นคำที่มีหลายพยางค์ และบางคำยังมีตัวสะกดแปลก ๆ ดังนั้นจึงเป็นคำที่ค่อนข้างยากในการจำ

3. ครูติดบัตรคำที่เว้นช่องว่างสระไว้ และเลือกนักเรียนออกมาเติมและสะกดคำดังกล่าว คำมีดังนี้

สัมม_ สัม _ พธิญ _ ญ	รู้_ ที่ __ ม่ถึงก_รณ
สัมพันธ_ มตรี	สัมม_ ค _ รว _
ปุชเนียสถ _ น	สถ _ น _ ส _ วภ _
กตัญญูกต _ วที	

4. ครูให้นักเรียนเล่นเกมชักเย่อ ดังนี้

ครูติดภาพลูกหมี่แข่งชักเย่อกับแม่แมวบนกระดาน ลูกหมี่กำลังจะแพ้ให้นักเรียนช่วยลูกหมี่โดยนำลูกหมี่อีก 7 ตัวที่ติดแยกไว้บนกระดานมาช่วย แต่นักเรียนต้องนำคำจากข้อ 3 มาเขียนลงในประโยคให้ถูกต้อง ถ้าเขียนถูกให้นำลูกหมี่ไปติดที่เชือกข้างเดียวกับลูกหมี่ที่กำลังจะแพ้

ประโยคมีดังนี้

1. น้องไปดูงูที่ (สถานเสาวภา)

2. พระที่นั่งวิมานเมฆ ถือว่าเป็น (บุชเนียสถาน) แห่งหนึ่ง
 3. ลูกที่ดีต้องมีความ (กตัญญูกตเวที) ต่อพ่อแม่
 4. แดงยกมือไหว้ผู้ใหญ่ทุกครั้งแสดงว่าแดงมี (สัมมาคารวะ)
 5. เขาเล่นไม้ขีดไฟจนบ้านไหม้เพราะเขา (รู้เท่าไม่ถึงการณ์)
 6. พระเจ้าอยู่หัวเสด็จไปเจริญ (สัมพันธไมตรี) กับประเทศเพื่อนบ้าน
 7. พระยาช้างฉันทันต์ปรารถนาที่จะได้บรรล (สัมมาสัมโพธิญาณ)
5. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึก

6. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกิจกรรมและการทำแบบฝึก โดยตามคำถาม ดังนี้

- 6.1 คำใดที่นักเรียนคิดว่าจำได้ยาก เพราะอะไร ?
- 6.2 คำใดที่นักเรียนเขียนผิด เพราะอะไร ?
- 6.3 ถ้าเขียนคำที่นักเรียนเขียนผิด ใหม่อีกครั้งจะเขียนผิดอีกหรือไม่ เพราะเหตุใด ?
- 6.4 คำเหล่านี้มีอะไรที่เหมือนและแตกต่างกันบ้าง ?
- 6.5 คำเหล่านี้จำยากเพราะอะไร และควรจะมีวิธีการจำ อย่างไร ?
- 6.6 ข้อความใดที่นักเรียนไม่เข้าใจ ?
- 6.7 แบบฝึกหัดมีจำนวนมากไป หรือน้อยไป ควรจะมีกี่หน้า ?

สื่อการสอน

1. บัตรคำ 7 คำ แต่ตัดแยกดังนี้

สัมมา	สัมโพธิญาณ	รู้เท่า	ไม่ถึงการณ์	สัมพันธ	ไมตรี
สัมมา	คารวะ	บุชเนีย	สถาน	สถาน	เสาวภา
กตัญญู	กตเวที				

2. บัตรคำที่เว้นช่องว่างสระ 7 คำ

สัมม_ สัม_ พธิญ_ ณ	รู้_ ที่_ ม่ถึงก_รณ
สัมพันธ_ มตรี	สัมม_ ค_ รว_
บุชเนียสถ_ น	สถ_ น_ ส_ วภ_
กตัญญูกต_ วที	

3. แถบประโยคมีดังนี้
 1. น้องไปดูลูกที่
 2. พระที่นั่งวิมานเมฆถือว่าเป็น แห่งหนึ่ง
 3. ลูกที่ดีต้องมีความ ต่อพ่อแม่
 4. แดงยกมือไหว้ผู้ใหญ่ทุกครั้งที่พบ แสดงว่าแดงมี
 5. เขาเล่นไม้ขีดไฟจนบ้านไหม้เพราะเขา
 6. พระเจ้าอยู่หัวเสด็จไปเจริญ กับประเทศเพื่อนบ้าน
 7. พระยาช้างฉัททันต์ปรารถนาที่จะได้บรรลุ
4. แบบฝึก

การประเมินผล สังเกตจาก

1. ความสามารถในการขีดเส้นโยงคำได้
2. การเติมสระที่หายไปได้
3. การเขียนคำเติมในประโยคได้
4. การทำแบบฝึก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบฝึกทักษะ

ชุดที่ ๒ คำที่มีหลายพยางค์

ชื่อ ชั้น

๑. เด็กดีเก็บมะเขือเทศคำที่มี ๕ ๖ หรือ ๗ พยางค์ใส่ตะกร้าที่กำหนดให้ ด้วยนะจ๊ะ

คำที่มี ๕ พยางค์

๑. _____

๒. _____

๓. _____

๔. _____

คำที่มี ๖ พยางค์

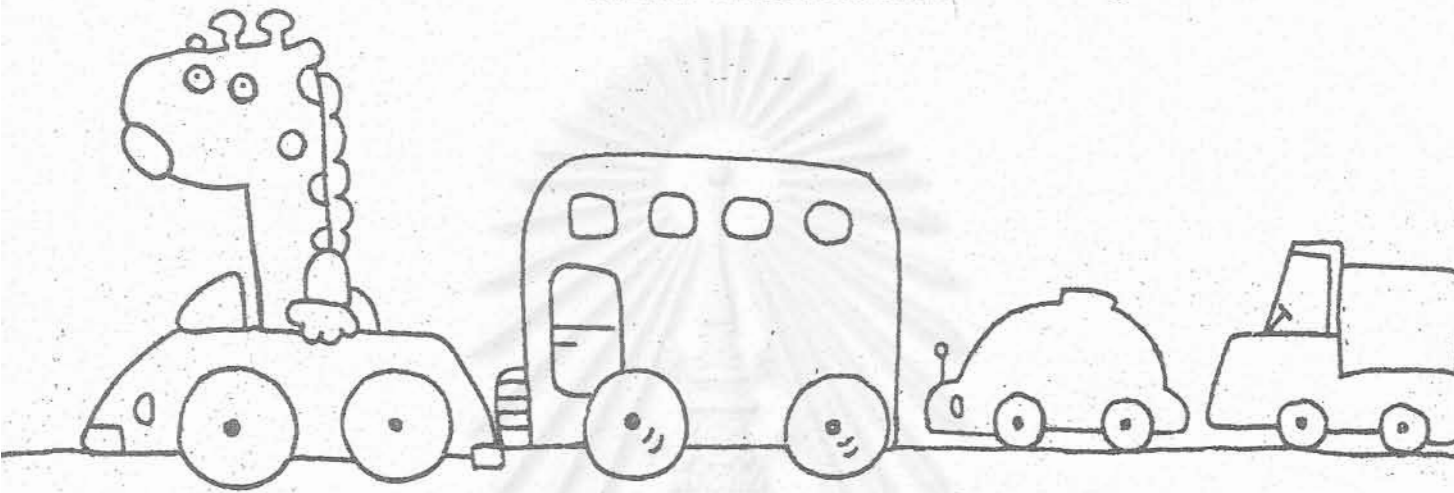
๑. _____

๒. _____

คำที่มี ๗ พยางค์

๑. _____

๒. เด็กดีเขียนคำจากความหมายที่กำหนดให้
โดยใช้คำในข้อมะเขือเทศ

๑. การตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า

๒. รู้เท่าไม่ทันเหตุการณ์

๓. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันฉันมิตร

๔. ความเคารพนบถนอบ

๕. สถานที่น่าบูชา

๖. ชื่อของสถานที่ที่ศึกษาเกี่ยวกับงู

๗. สมองของท่านผู้มีอุปการะ

๓. คนเก่งเขียนคำใหม่โดยใช้พยัญชนะแทนตัวเลขที่กำหนดให้ได้ใหม่จะ ตัวเลขที่กำหนดให้แทนด้วยพยัญชนะ ดังนี้

- 1 = ส 2 = ม 3 = พ 4 = ฐ 5 = ญ
 6 = ณ 7 = ร 8 = ท 9 = ถ 10 = ก
 11 = น 12 = ด 13 = ค 14 = ว 15 = ป
 16 = ช 17 = ย 18 = ภ 19 = ง

ตัวอย่าง

15	16	11	17	1	9	๗	11
ป	ช	นี้	ย	ส	ถ	๗	น

๑. 1 2 2 ๗ 1 2 ๓ 4 5 ๗ 6

□ □ □ ๗ □ □ ๓ □ □ □ ๗ □

๔. 1 2 2 ๑๓ ๗ 7 14 ๕๕

□ □ □ ๗ □ ๗ □ □ ๕๕

๒. 7 8 ๗ 2 9 19 10 ๗ 7 6

๗ □ ๗ ๗ □ □ □ ๗ □ □

๕. 1 9 ๗ 11 ๗ 1 ๗ 14 18 ๗

□ □ ๗ □ ๗ □ □ ๗

๓. 1 2 3 11 4 ๗ 2 12 7

□ □ □ □ □ ๗ □ □ □

๖. 10 12 5 5 10 12 ๗ 14 8

□ □ □ □ □ ๗ □ □ □

แผนการสอนที่ 3

คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (1)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนสามารถ

1. เลือกคำพยางค์ท้ายมาต่อคำพยางค์หน้าได้ถูกต้อง
2. รู้ความหมายของคำ
3. เขียนคำใหม่โดยเปลี่ยนพยางค์หลังของคำต้นแบบได้
4. แต่งประโยคจากภาพโดยใช้คำจากเนื้อหาได้
5. ทำแบบฝึกได้

เวลา 1 ชั่วโมง

เนื้อหา

คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงให้เป็นระเบียบตามบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์และคำที่ใช้กับพระเจ้าแผ่นดิน ในแผนการสอนนี้มี 10 คำ ได้แก่คำว่า วายปราณ ปฏิสันถาร พระราชนิพนธ์ อัครมเหสี บุญญาอนุภาพ ครองราชย์ พระพักตร์ อภิเชกสมรส ราชวงศ์ ฤทัย คำเหล่านี้เรามักไม่พบเห็นและยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลกๆ จึงเป็นคำที่เขียนค่อนข้างยาก คำดังกล่าวมีคำอ่านและความหมาย ดังนี้

อ่านคำและความหมายของคำ

วายนปราณ (วายน-ปราณ)	ตาย
ปฏิสันถาร (ปะ-ติ-สัน-ถาน)	การทักทายปราศรัยแขกผู้มาหา
พระราชนิพนธ์ (พระ-ราด-ชะ-นิ-พน)	เรื่องที่พระมหากษัตริย์แต่งขึ้น
อัครมเหสี (อัก-คะ-ระ-มะ-เห-สี)	พระมเหสีเอกของพระเจ้าแผ่นดิน

บุญญาภูปภาพ (บุญ-ยา-นุ-พาบ)	อำนาจแห่งบุญ
ครองราชย์ (ครอง-ราด)	เสวยราชย์เป็นพระมหากษัตริย์
พระพักตร์ (พระ-พัก)	หน้า
อภิเชษฐสมรส (อะ-พิ-เสก-สม-รด)	การแต่งงานของพระมหากษัตริย์
ราชวงศ์ (ราด-ชะ-วง)	ตระกูลของพระราช
ฤทัย (รี-ไท)	ใจ, ความรู้สึก

กิจกรรม

1. ครูติดคำพยางค์ท้ายที่กระดานมีดังนี้

มเหสี ราชย์ พักตร์ สมรส ทัย

จากนั้นครูให้นักเรียนเลือกคำพยางค์ท้ายดังกล่าวมาต่อคำพยางค์หน้า คำมีดังนี้

อัศร ครอง พระ อภิเชษฐ ฤ

เมื่อนักเรียนต่อได้เป็นคำที่ถูกต้องให้นักเรียนสะกดและครูอธิบายความหมายของคำดังกล่าว

2. ครูให้นักเรียนเล่นเกมหาทางออก ดังนี้

แม่หมีจะนำผลไม้ไปให้ลูกหมี ให้นักเรียนช่วยกันหาทางออกให้แม่หมี โดยให้เดินไปตามทางที่มีคำติดอยู่ เมื่อถึงคำแต่ละคำให้นักเรียนเติมพยัญชนะที่หายไป ถ้าเติมได้จึงจะผ่านด่านไปได้ คำมีดังนี้

วายุปรา _ ปฏิสัน _าร พระราชนิพนธ์
บุญญาภูป _ ราชวง _

เมื่อนักเรียนเติมพยางค์ท้ายได้ถูกต้อง ให้นักเรียนสะกดคำและครูอธิบายความหมายจากนั้นครูอธิบายว่าคำในข้อ 1 และ 2 เป็นคำที่ใช้ในบทร้อยกรอง และราชาศัพท์ ซึ่งเราไม่ค่อยพบเห็น และยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ จึงเป็นคำที่ค่อนข้างยาก

3. ครูให้นักเรียนแข่งขันหาคำใหม่ โดยเขียนคำที่กำหนดให้บนกระดาน ให้เปลี่ยนพยางค์หลัง ของคำที่เป็นต้นแบบ ให้มีความแตกต่างกัน คำมีดังนี้

วาย ____	ปฏิบัติ ____	พระ ____
บุญ ____	ราช ____	

4. ครูให้นักเรียนนำคำในข้อ 1 และ 2 มาแต่งประโยคประกอบภาพโดยครูกำหนดคำให้นักเรียนแต่งประโยค หรือถ้านักเรียนสามารถนำคำในข้อ 1 และ 2 มาแต่งประโยคได้ จะเป็นการดี

5. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึก

6. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกิจกรรมและการทำแบบฝึก โดยถามคำถาม ดังนี้

6.1 คำใดที่นักเรียนคิดว่าจำได้ยาก เพราะอะไร ?

6.2 คำใดที่นักเรียนเขียนผิด เพราะอะไร ?

6.3 ถ้าเขียนคำที่นักเรียนเขียนผิด ใหม่อีกครั้งจะเขียนผิดอีกหรือไม่ เพราะเหตุใด ?

6.4 คำเหล่านี้มีอะไรที่เหมือนและแตกต่างกันบ้าง ?

6.5 คำเหล่านี้จำยากเพราะอะไร และควรมีวิธีการจำ อย่างไร ?

6.6 ข้อความใดที่นักเรียนไม่เข้าใจ ?

6.7 แบบฝึกหัดมีจำนวนมากไป หรือน้อยไป ควรมีกี่หน้า ?

สื่อการสอน

1. บัตรคำพยางค์หน้าและพยางค์หลัง ดังนี้

อัคร	มเหสี	พระ	พิกตร์	ฤ	ทัย
ครอง	ราชย์	อภิเษก	สมรส		

2. ภาพเกมหาทางออกมีแม่หมีและลูกหมี

3. บัตรคำดังนี้

วายปรา ____	ปฏิบัติ ____ าร	พระราชนิพนธ์ ____
บุญญาอนุภา ____	ราชวง ____	

4. ภาพประกอบคำในข้อ 1 และ 3

5. แบบฝึก

การประเมินผล สังเกตจาก

1. ความสามารถในการเลือกคำพยางค์ท้ายมาต่อพยางค์หน้าได้
2. การเติมพยัญชนะที่หายไปของคำได้
3. การเปลี่ยนคำพยางค์ท้ายได้
4. การแต่งประโยคจากภาพได้
5. การทำแบบฝึก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบฝึกทักษะ

ชุดที่ ๓ คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (๑)

ชื่อ ชั้น

๑. คำในภาพขวามือหายไป พวกเรามาช่วยกันเติมดีกว่า

วายุปรารถ

ปฏิสันถาร พระราชนิพนธ์

อัศรมเหสี บุญญานภาพ

ครองราชย์ อภิเชกสมรส

ฤทัย

พระพักตร์

ราชวงศ์

ครองราชย์

ราชวงศ์

๒.

เรามาต่อคำเหล่านี้ให้มีความหมาย
กันเถอะ

ฤ _____

ราช _____

อภิเชก _____

บุญญา _____

อัคร _____

พระราช _____

ปฏิสัน _____

วาย _____

พระ _____

ครอง _____

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๓. เด็กน่ารักโยงเส้นจับคู่คำและความหมายให้ด้วยนะจ๊ะ

การทักทาย
ปราศรัย
แขกผู้มาหา

เรื่องที่
พระมหากษัตริย์
แต่งตั้ง

ตระกูลของ
พระราชา

เสวยราชย์เป็น
พระมหากษัตริย์

พระมเหสีเอก
ของพระเจ้า
แผ่นดิน

อำนาจแห่งบุญ

ปฏิสันถาร

บุญญาภภาพ

ราชวงศ์

พระราชินีพันธ์

อัครมเหสี

ครองราชย์

เด็กน่ารักบอกความหมายของคำได้ไหม

วายปราณ _____

พระพักตร์ _____

อภิเชกสมรส _____

ฤทัย _____

แผนการสอนที่ 4

คำที่ใช้ในร้อยบทรองและราชาศัพท์ (2)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนสามารถ

1. รู้ความหมายของคำ
2. เขียนคำคล้องจองได้
3. เติมพยางค์ที่หายไปได้ถูกต้อง
4. ทำแบบฝึกได้

เวลา 1 ชั่วโมง

เนื้อหา

คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงให้เป็นระเบียบตามบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์ และคำที่ใช้กับพระเจ้าแผ่นดิน ในแผนการสอนนี้มี 10 คำ ได้แก่คำว่า คณนา สัตยาริษฐาน สราญรมย์ ปณิธาน มัชฌวาน ปรีนิพพาน ทุกขเวทนา พนาวัน พระราชบัญญัติ เอหิภิกขุ คำเหล่านี้เรามักไม่พบเห็นและส่วนใหญ่ยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ จึงเป็นคำที่เขียนค่อนข้างยาก คำดังกล่าวมีคำอ่านและความหมาย ดังนี้

คำอ่านและความหมายของคำ

คณนา (คะ-นะ-นา)	การนับ, การคำนวณ
สัตยาริษฐาน (สัต-ตะ-ยา-ทิด-ถาน)	การตั้งความจริงใจเป็นหลักอ้าง
สราญรมย์ (สะ-ราน-รม)	ความสำราญ บันเทิงใจ
ปณิธาน (ปะ-นิ-ทาน)	การตั้งความปรารถนา
มัชฌวาน (มัก-คะ-วาน)	พระอินทร์

ปรีนิพพาน (ปะ-ริ-นิบ-พาน)

การดับสนิท เรียกอาการตายของ

พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์

ทุกขเวทนา (ทุก-ขะ-เว-ทะ-นา)

ความรู้สึกเจ็บปวดทรมาน

พนาวัน (พะ-นา-วัน)

ป่า

พระราชบัญญัติ (พระ-ราด-ชะ-บัน-หยัด) บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่

พระมหากษัตริย์ทรงตราขึ้นด้วย

คำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา

เอหิภิกขุ (เอ-หิ-พิก-ขุ)

พระสงฆ์ที่พระพุทธเจ้าทรงบวชให้

กิจกรรม

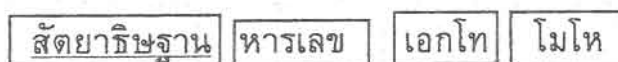
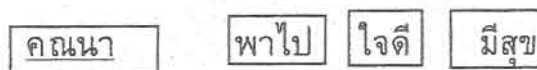
1. ครูให้นักเรียนเล่นเกมฉันทน์ไม้ดังนี้

ครูนำแผ่นภาพที่มีพื้นดินติดบนกระดาน และเลือกนักเรียนออกมาแสดงท่ารูดน้ำต้นไม้ จากนั้นครูเลื่อนต้นไม้ที่ซ่อนอยู่ใต้ดินขึ้นมา ต้นไม้ก็จะค่อย ๆ งอกขึ้นเป็นคำ ดังนี้

ครูให้นักเรียนที่เลือกคำสะกดคำ และครูอธิบายความหมาย จากนั้นครูอธิบายว่า คำเหล่านี้เป็นคำที่ใช้ในบทร้อยกรอง และราชาศัพท์ซึ่งเราไม่ค่อยพบเห็น และยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ จึงเป็นคำที่ค่อนข้างยาก

2. ครูให้นักเรียนช่วยกันหาคำคล้องจอง โดยให้นักเรียนเลือกคำจากข้อ 1 คนละ 1 คำ ประมาณ 5 คน และเขียนคำคล้องจองอย่างน้อย 3 คำ และให้นักเรียนอ่านพร้อมกันเช่น

3. ครูให้นักเรียนเล่นเกมกันขโมย ดังนี้

ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ฝ่าย และติดภาพบ้านที่ไม่มีรั้วสองภาพ จากนั้นให้นักเรียนแข่งกันต่อเติมรั้วบ้านกันขโมย โดยที่รั้วบ้านจะมีคำที่พยางค์หายไป ถ้าฝ่ายใดเติมเป็นคำในข้อ 1 ได้ ให้นำรั้วบ้านไปติดที่บริเวณบ้านของตน ฝ่ายใดติดรั้วได้เสร็จก่อนเป็นฝ่ายชนะ คำมีดังนี้

_____ นา	สัตยา_____	สราญ_____	_____ ธาน
_____ วาน	ปรี_____	ทุกข_____	_____ วัน
	พระราช_____	เอหิ_____	

4. ครูให้นักเรียนสะกดคำในข้อ 3

5. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึก

6. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกิจกรรมและการทำแบบฝึก โดยถามคำถาม ดังนี้

6.1 คำใดที่นักเรียนคิดว่าจำได้ยาก เพราะอะไร ?

6.2 คำใดที่นักเรียนเขียนผิด เพราะอะไร ?

6.3 ถ้าเขียนคำที่นักเรียนเขียนผิด ใหม่อีกครั้งจะเขียนผิดอีกหรือไม่ เพราะเหตุใด ?

6.4 คำเหล่านี้มีอะไรที่เหมือนและแตกต่างกันบ้าง ?

6.5 คำเหล่านี้จำยากเพราะอะไร และควรจะมีวิธีการจำ อย่างไร ?

6.6 ข้อความใดที่นักเรียนไม่เข้าใจ ?

6.7 แบบฝึกหัดมีจำนวนมากไป หรือน้อยไป ควรจะมีกี่หน้า ?

สื่อการสอน

1. แผ่นภาพพื้นดิน

2. บัตรคำรูปต้นไม้มีคำดังนี้

คณนา	สัตยาริษฐาน	สราญรมย์	ปณิธาน
มัชวาน	ปรีนิพพาน	ทุกขเวทนา	พนาวัน
พระราชบัญญัติ	เอหิภิกขุ		

3. ภาพบ้าน 2 หลัง

4. บัตรคำรูปรวบ้าน มีดังนี้

_____ นา	สัตยา_____	สราญ_____	_____ ฐาน
_____ วาน	ปรี_____	ทุกข_____	_____ วัน
	พระราช_____	เอหิ_____	

5. แบบฝึก

การประเมินผล สังเกตจาก

1. การหาคำคล้องจองได้
2. การเติมพยางค์ที่หายไปได้
3. การทำแบบฝึก

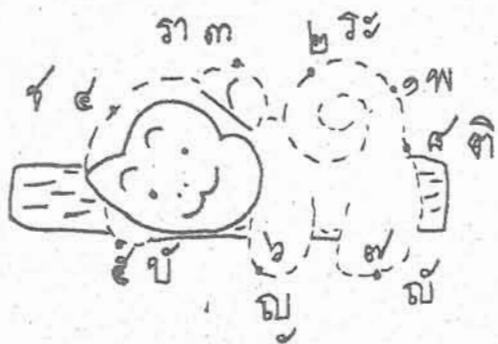
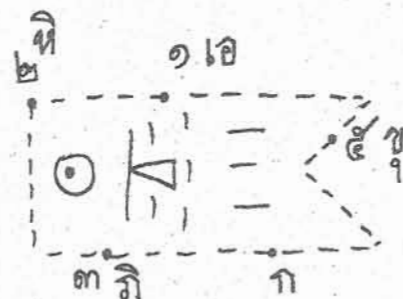
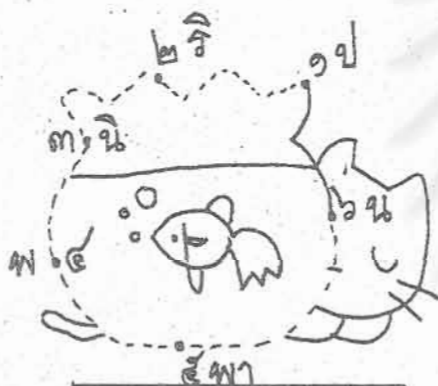
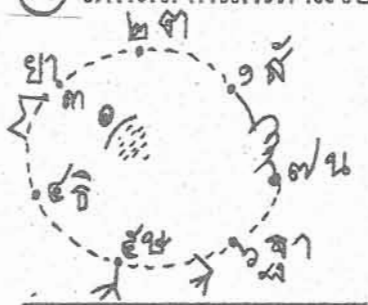
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบฝึกทักษะ

ชุดที่ ๔ คำที่ใช้ในบทร้อยกรองและราชาศัพท์ (๒)

ชื่อ ชั้น

๑. เด็กดีลากเส้นตามรอยประและเขียนคำโดยเรียงตามหมายเลขที่กำหนดใหม่จะ

๒. คำต่อไปนี้เขียนตัวสะกดผิด คนเก่งเขียนตัวสะกดให้ถูกต้องลงในกรอบ ด้วยนะจ๊ะ

พระราชบัญญัติ

ค~~ห~~ษา

ม~~ว~~าน

สัตยาธิ~~ฐ~~าน

สรา~~ร~~มย์

ปณิธา~~ต~~

ปรินิ~~ห~~พาน

ทุกขเว~~ณ~~า

พนาวิ~~จ~~

เอธิภ~~ษ~~

๓. หนูจ้ามาเขียนคำจากคำอ่านต่อไปนี้กันเถอะ

๑. คะ-นะ-นา

๒. สัต-ตะ-ยา-ทิด-ถาน

๓. สะ-ราน-รม

๔. ปะ-นิ-ทาน

๕. มั๊ก-คะ-วาน

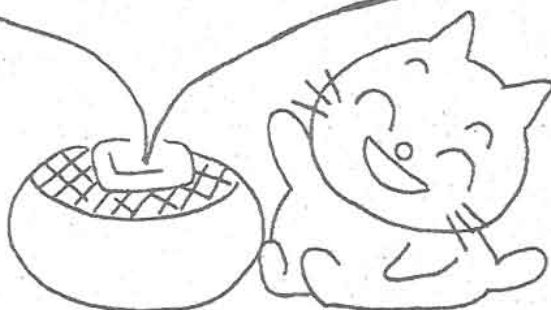
๖. ปะ-ริ-นิบ-พาน

๗. ทุก-ชะ-เว-ทะ-นา

๘. พระ-นา-วัน

๙. พระ-ราด-ชะ-บัน-หยัด

๑๐. เอ-หิ-พิก-ขุ

แผนการสอนที่ 5

คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนสามารถ

1. เรียงคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. รู้ความหมายของคำ
3. เติมพยางค์ที่หายไปได้ถูกต้อง
4. เขียนคำได้ถูกต้อง
5. ทำแบบฝึกได้

เวลา 1 ชั่วโมง

เนื้อหา

คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม หมายถึง คำที่รู้ได้เฉพาะทางใจเท่านั้น ในแผนการสอนนี้มี 13 คำ ได้แก่คำว่า สันนิษฐาน กิเลส อชฌาสัย ดาษดา ดาษดิษ ดุลพินิจ อุตสาหะ เอนกประการ อธิยาศัย โจษจัน สวัสดิชัย บุญบารมี คตินิยม คำเหล่านี้ส่วนใหญ่ยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ จึงเป็นคำที่ค่อนข้างยาก โดยมีคำอ่านและความหมายดังนี้

คำอ่านและความหมายของคำ

สันนิษฐาน (สัน-นิช-ถาน)	ลงความเห็นเป็นการคาดคะเนไว้ก่อน
กิเลส (กิ-เหลด)	เครื่องทำใจให้เศร้าหมอง
อชฌาสัย (อช-ชา-ไส)	กิริยาดี นิสัยใจคอ
ดาษดา (ดาต-สะ-ดา)	มากหลาย เกื่อนกลาด
ดาษดิษ (ดาต-ดิษ)	มากมาย เกื่อนกลาด
ดุลพินิจ (ดุน-ละ-พิ-นิจ)	การวินิจฉัยที่เห็นสมควร

อุตสาหะ (อุต-สา-หะ)	ความพยายาม
เอนกประการ (อ-เอนก-ประ-กาน)	มากมายหลายแบบ, หลายชนิด
อธยาศัย (อธ-ทะ-ยา-ไส)	นิสัยใจคอ
โจษจัน (โจด-จัน)	การพูดแข็งแ้ง เล่าลือกันอื้ออึง
สวัสดีชัย (สะ-หวัด-ติ-ไช)	ความเจริญ, ความสุข, โชคลาภ
บุญบารมี (บุณ-บา-ระ-มี)	คุณงามความดีที่ได้บำเพ็ญมา
คตินิยม (คะ-ติ-นิ-ยม)	แบบอย่างความคิดเห็นความเชื่อ

กิจกรรม

1. ครูนำภาพตู้เสื้อผ้าติดบนกระดาน ครูเลือกนักเรียนมาเปิดตู้เสื้อผ้า จะพบคำว่า สันนิษฐาน กิเลส อชฌาสัย ดาษดา ดาษตีน ครูให้นักเรียนเลือกเสื้อผ้า จะพบคำว่า ดุลพินิจ อุตสาหะ เอนกประการ และครูให้นักเรียนเลือกเปิดลิ้นชักจะพบคำว่า อธยาศัย โจษจัน สวัสดีชัย บุญบารมี คตินิยม ครูให้นักเรียนสะกดคำที่เลือก และช่วยกันบอกความหมาย จากนั้นครูอธิบายว่าคำเหล่านี้เป็นคำที่มีความหมายเชิงนามธรรม คือ เป็นคำรู้ได้เฉพาะทางใจเท่านั้น และส่วนใหญ่ยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ จึงเป็นคำที่ค่อนข้างยาก

2. ครูให้นักเรียนเล่นเกมไปตลาด ดังนี้

ครูติดกระดาษห่อสินค้าต่าง ๆ ด้านหลังเป็นบัตรคำที่วางพยัญชนะ และสระผิดตำแหน่ง ให้นักเรียนเลือกของ 1 อย่าง และให้เรียงคำใหม่ให้ถูกต้อง ถ้าเรียงถูกจะได้สินค้านั้น คำมีดังนี้

เกิลศ	ณอชยัส	าดษดา	ดีดานษ
ตอูสาหะ	ยาอชยศ	นจษใจ	

3. ครูให้นักเรียนเล่นเกมเก้าอี้ดนตรี ดังนี้

ครูเลือกนักเรียนมา 3 คน ให้แข่งกันเติมพยางค์ให้เป็นคำที่สมบูรณ์ ตามข้อ 1 ใครเติมเสร็จก่อน ให้วิ่งไปนั่งที่เก้าอี้ ซึ่งมีอยู่ 2 ตัว จะเหลือ 1 คนที่ไม่

ไต้หวันจะเป็นผู้แพ้แต่ถ้าคนที่ไต้หวันเดิมผิด จะต้องสละเก้าอี้ให้คนที่ไต้หวันแต่เดิม ถูก คำมี ดังนี้

สัน _____

ดุล _____

_____ ประการ

_____ ชัย

บุญ _____

_____ นิยม

โดยครูเขียน

คำที่ไม่สมบูรณ์นี้บนกระดานที่ละคำ

4. ครูให้นักเรียนสะกดคำในข้อ 2 และ 3 อีกครั้ง
5. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึก
6. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกิจกรรมและการทำแบบฝึก

โดยถามคำถาม ดังนี้

- 6.1 คำใดที่นักเรียนคิดว่าจำได้ยาก เพราะอะไร ?
- 6.2 คำใดที่นักเรียนเขียนผิด เพราะอะไร ?
- 6.3 ถ้าเขียนคำที่นักเรียนเขียนผิด ใหม่อีกครั้งจะเขียนผิดอีกหรือไม่ เพราะเหตุใด ?
- 6.4 คำเหล่านี้มีอะไรที่เหมือนและแตกต่างกันบ้าง ?
- 6.5 คำเหล่านี้จำยากเพราะอะไร และควรจะมีวิธีการจำ อย่างไร ?
- 6.6 ข้อความใดที่นักเรียนไม่เข้าใจ ?
- 6.7 แบบฝึกหัดมีจำนวนมากไป หรือน้อยไป ควรจะมีกี่หน้า ?

สื่อการสอน

1. บัตรคำประตูเสื้อผ้า มีคำว่า
 สันนิษฐาน กิลส อัชมาสัย ดาษดา ดาษดั้น
2. บัตรคำรูปเสื้อผ้า มีคำว่า
 ดุจพิณิจ อุดสาหะ เอนกประการ
3. บัตรคำรูปลินชุกมีคำว่า
 อัธยาศัย โจษจัน สวัสดิชัย บุญบารมี คตินิยม
4. บัตรคำรูปกระดาษห่อสินค้า มีคำว่า
 เกิลศ ฌอชยาสี าดษดา ดี่ตานษ
 ตอตุสาหะ ยาอัธยาศัย นัจษใจ
5. เก้าอี้ 2 ตัว
6. แบบฝึก

การประเมินผล สังเกตจาก

1. การเรียงคำใหม่ให้ถูกต้อง
2. การเติมคำได้ถูกต้อง
3. การทำแบบฝึก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบฝึกทักษะ

ชุดที่ ๕ คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม

ชื่อ ชั้น

คตินิยม

๑) เราสามารถระบายสีเจ้าลิงน้อยตามคำสั่งกันดีกว่า

ก. คำใดมี 2 พยางค์ให้ระบายสีเหลือง

ข. คำใดมี 3 พยางค์ให้ระบายสีฟ้า

ค. คำใดมี 4 พยางค์ให้ระบายสีแดง

กิลีส

ดาษติน

ดูลพินิจ

สันนิษฐาน

อัชฌาศัย

อุตสาหะ

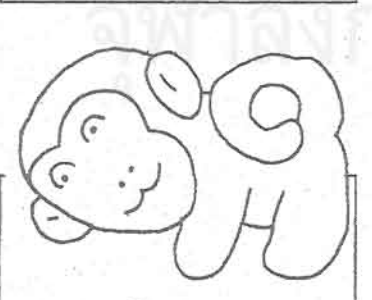
ดาษดา

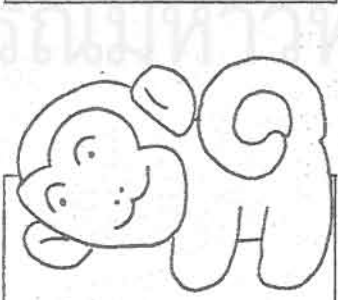
เอนกประการ

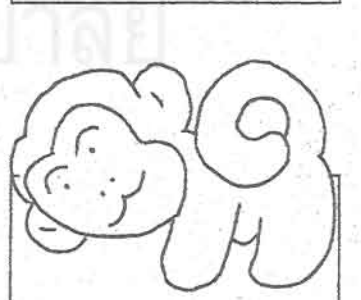
อัยยาศัย

โจษจัน

สวัสดีชัย

บุญบารมี

๒. เด็กดีจวงกลมล้อมรอบข้อ
ที่สะกดถูกต้องที่สุด

๑. ก. คตินิยม	ข. ขตินิยม	ค. คตินิยม
๒. ก. อเนกประการ	ข. เอนกประการ	ค. เอนกประการ
๓. ก. อุตสาหะ	ข. อุตษหะ	ค. อุตสาหะ
๔. ก. บุญบารมี	ข. บุญบารมี	ค. บุญบาลมี

๕. ก. อัชฌาสัย	ข. อัชฌาศัย	ค. อัชฌาศัย
๖. ก. สวัสดิชัย	ข. สวัตชัย	ค. สวัตติชัย
๗. ก. ดุลพินิจ	ข. ดุลพิณิจ	ค. ดุลพินิจ
๘. ก. ดาษดิน	ข. ดาดดิน	ค. ดาทดิน

๙. ก. ดาสดา	ข. ดาษดา	ค. ดาดดา
๑๐. ก. สันนิษฐาน	ข. สันนิษฐาน	ค. สันนิษถาน
๑๑. ก. อัธยาศัย	ข. อาธยาศัย	ค. อัทยาสัย
๑๒. ก. กิเลส	ข. กิเลด	ค. กิเลส
๑๓. ก. โจทยัจฉิน	ข. โจทจัน	ค. โจษจัน

๓. เด็กดีเติมพยัญชนะลงในช่องว่างตามความหมายที่กำหนดให้ด้วยนะจ๊ะ

ก

										3
										๑
										๑
1	เ							ะ	า	
										๒
										๑
										๑
										ะ

1. มายมายหลายแบบหลายชนิด

2. ความพยายาม

3. คุณงามความดีที่ได้บำเพ็ญมา

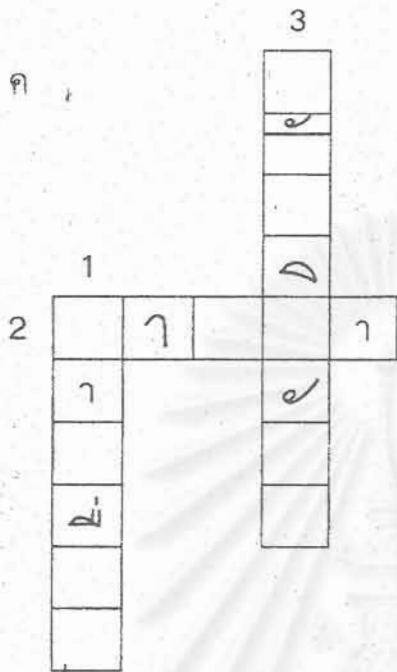
ข

					1
					๑
					๑
					๑
					๑
					๑
					๑

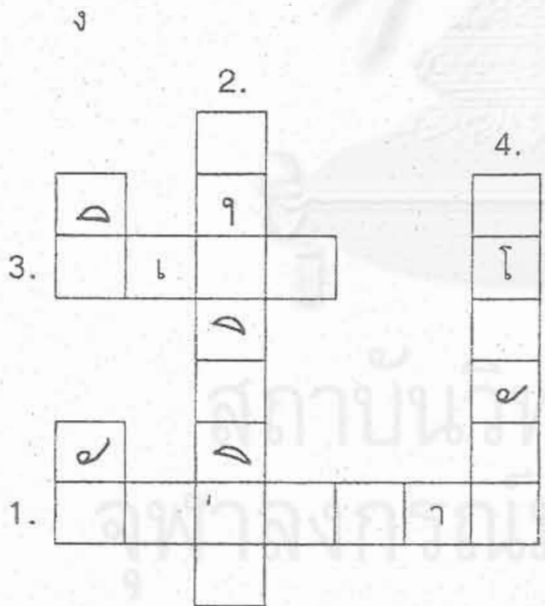
1. แบบอย่าง ความคิด ความเชื่อ

2. นิสัยใจคอ

3. กิริยาดี นิสัยใจคอ

1. มากมาย เกื่อนกลาด
2. มากมาย เกื่อนกลาด
3. ความเจริญ ความสุข โชคลาภ

1. ลงความเห็นเป็นการคาดคะเนไว้ก่อน
2. การวินิจฉัยที่เห็นสมควร
3. เครื่องทำใจให้เศร้าหมอง
4. การพูดแข็งแะแล้วถือกันอื้ออิ่ง

หนูจำถ้าคิดคำไม่ได้ ดูคำ
ที่ขอลิง ได้นะจ๊ะ

แผนการสอนที่ 6

คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนสามารถ

1. รู้ความหมายของคำ
2. บอกได้ว่าพยางค์ใดอยู่ในมาตราคนและกด
3. แก้อคำใหม่ได้ถูกต้อง
4. ต่อคำได้ถูกต้อง
5. ทำแบบฝึกได้

เวลา 1 ชั่วโมง

เนื้อหา

คำที่เป็นภาษาต่างประเทศหมายถึง คำที่มาจากประเทศอื่น และมาเขียนทับศัพท์เป็นภาษาไทย ในแผนการสอนนี้มี 10 คำ ได้แก่คำว่า แอลกอฮอล์ คาร์บอนไดออกไซด์ ทอนซิล ยูคาลิปตัส คาร์โบไฮเดรต แคลเซียม ไทฟอยด์ เต่าแก๊ส ไวรัส มิลลิเมตร คำเหล่านี้มีส่วนใหญ่ยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ จึงทำให้เป็นคำที่ค่อนข้างยากในการจำและเขียน

คำอ่านและความหมายของคำ

แอลกอฮอล์ (แอล-กอ-ฮอ)	สารอินทรีย์ชนิดหนึ่งลักษณะเป็นของเหลวระเหยง่าย
คาร์บอนไดออกไซด์ (คา-บอน-ได-ออก-ไซ)	ชื่อแก๊สชนิดหนึ่งไม่มีสี ไม่ช่วยการเผาไหม้
ทอนซิล (ทอน-ซิน)	ปุ่ม เนื้อเยื่อ น้ำเหลืองข้างลำคอ
ยูคาลิปตัส (ยู-คา-ลิป-ตัด)	ชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่งทำยาได้

คาร์โบไฮเดรต (คา-โบ-ไฮ-เดรต)	ชื่อกลุ่มสารประกอบอินทรีย์มีในอาหารประเภทแป้ง และน้ำตาล
แคลเซียม (แคน-เซียม)	ชื่อธาตุที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของกระดูก ฟัน, หินอ่อน, หินปูน
ไทฟอยด์ (ไท-ฟอย)	โรคเกี่ยวกับระบบทางเดินอาหารที่แมลงวันเป็นพาหะในการนำโรค
เตาแก๊ส (เตา-แก๊ส)	เตาหุงต้มที่ใช้แก๊สเป็นเชื้อเพลิง
ไวรัส (ไว-รัค)	เชื้อโรคชนิดหนึ่ง
มิลลิเมตร (มิน-ลิ-เมต)	มาตราวัดตามวิธีเมตริก มีอัตราเท่ากับ 1 ใน 1000 ของ 1 เมตร

กิจกรรม

1. ครูให้นักเรียนอ่านและสะกดคำต่อไปนี้

แอลกอฮอล์	คาร์บอนไดออกไซด์	ทอนซิล	ยูคาลิปตัส
คาร์โบไฮเดรต	แคลเซียม	ไทฟอยด์	เตาแก๊ส
ไวรัส	มิลลิเมตร		

2. จากคำในข้อ 1 ครูเลือกนักเรียนให้นำไปติดได้พยางค์ที่อยู่ในมาตราคน พร้อมทั้งช่วยกันบอกความหมาย และนำสุนัขไปติดได้พยางค์ที่อยู่ในมาตราด พร้อมทั้งช่วยกันบอกความหมาย จะเหลืออยู่ 1 คำ คือคำว่า ไทฟอยด์ ให้นักเรียนตอบว่าคำนี้มีตัวสะกดอยู่ในมาตราอะไร และบอกความหมาย จากนั้นครูอธิบายว่า คำเหล่านี้เป็นคำที่เป็นภาษาต่างประเทศ และส่วนใหญ่ยังเป็นคำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ จึงเป็นคำที่ค่อนข้างยาก

3. ครูให้นักเรียนเล่นเกมช่วยชีวิต ดังนี้

ครูเล่าให้นักเรียนฟังว่า ครั้งหนึ่งมีเหตุการณ์ดีกถล่มที่โคราช ทำให้เด็กคนหนึ่งถูกก้อนหินทับไว้เห็นแต่มือโผล่ออกมา ครูให้นักเรียนมาช่วยชีวิตเด็กคนนั้น ครูอธิบายว่าที่ก้อนหินจะมีบัตรคำที่เขียนผิด ถ้านักเรียนแก้คำใหม่ได้ ให้นำ

บัตรคำรูปก้อนหินออกเต็กลงจะค่อย ๆ โผล่ ออกมาจากก้อนหิน ถ้าแก้คำใหม่ได้ถูกหมด ก็สามารถช่วยชีวิตเด็กได้ คำมีดังนี้

ทอนซิน

ไทฟอย

เตาแก๊ส

ไวรัล

มินลิเมตร

4. ครูให้นักเรียนเล่นเกมจัดชั้นหนังสือดังนี้

ครูนำบัตรคำรูปหนังสือที่เขียนแยกกัน

ให้นักเรียนออกมาเลือก

หนังสือที่มีคำต่อกันได้ถูกต้อง คำมีดังนี้

แอล

กอสฮอลล์

คาร์บอน

ไดออกไซด์

ยูคา

ลิปตัส

คาร์โบ

ไฮเดรต

แคล

เซียม

5. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึก

6. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกิจกรรมและการทำแบบฝึก โดยถามคำถาม ดังนี้

6.1 คำใดที่นักเรียนคิดว่าจำได้ยาก เพราะอะไร ?

6.2 คำใดที่นักเรียนเขียนผิด เพราะอะไร ?

6.3 ถ้าเขียนคำที่นักเรียนเขียนผิด ใหม่อีกครั้งจะเขียนผิดอีกหรือไม่ เพราะเหตุใด ?

6.4 คำเหล่านี้มีอะไรที่เหมือนและแตกต่างกันบ้าง ?

6.5 คำเหล่านี้จำยากเพราะอะไร และควรมีวิธีการจำ อย่างไร ?

6.6 ข้อความใดที่นักเรียนไม่เข้าใจ ?

6.7 แบบฝึกหัดมีจำนวนมากไป หรือน้อยไป ควรจะมีกี่หน้า ?

สื่อการสอน

1. บัตรคำดังนี้

แอลกอสฮอลล์

คาร์บอนไดออกไซด์

ทอนซิน

ยูคาลิปตัส

คาร์โบไฮเดรต

แคลเซียม

ไทฟอยด์

เตาแก๊ส

ไวรัล

มิลลิเมตร

2. ภาพปู และสุนัข

3. ภาพเด็กถูกก้อนหินทับพร้อมบัตรคำรูปก้อนหินคำที่เขียนผิด

ทอนซิน ไทพอย เตากัด ไวรัต มินลิเมต

4. บัตรคำรูปหนังสือที่เขียนแยกกัน ดังนี้

แอล กอฮอลล์ คาร์บอน ไดออกไซด์ ยูคา ลิปตัส
คาร์โบ ไฮเดรต แคล เชียม

5. แบบฝึก

การประเมินผล สังเกตจาก

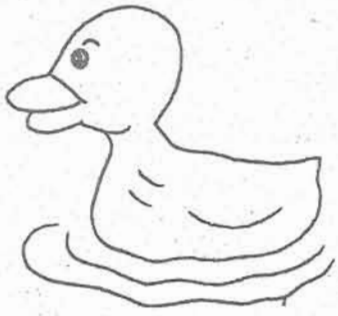
1. การบอกมาตราตัวสะกดได้ถูกต้อง
2. การแก้คำใหม่ได้ถูกต้อง
3. การต่อบัตรคำรูปหนังสือได้ถูกต้อง
4. การทำแบบฝึก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

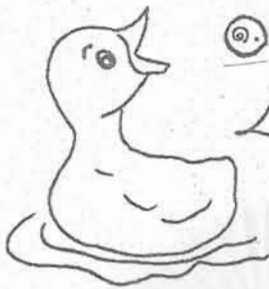
แบบฝึกทักษะ

ชุดที่ ๖ คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ

ชื่อ ชั้น

แอลกอฮอล์

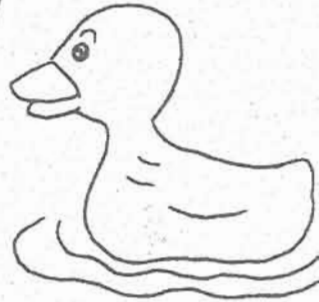

คาร์บอนไดออกไซด์

๑.

คนเก่งเลือกคำที่กำหนดให้
ต่อไปนี่มาเขียนตามคำสั่ง
ด้วยนะ

ทอนซิล

ยูคาลิปตัส

คาร์โบไฮเดรต

แคลเซียม

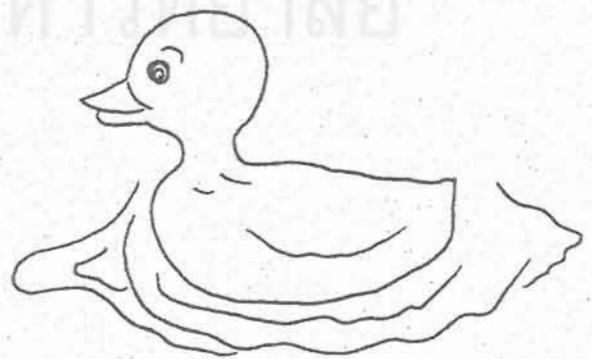
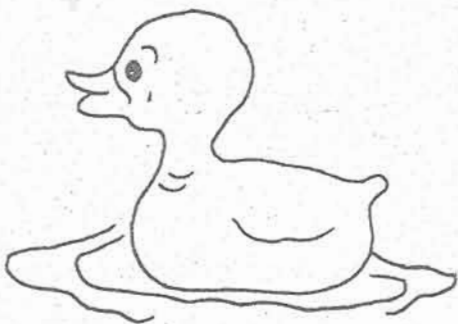
ไทฟอยด์

เตาแก๊ส

ไวรัส

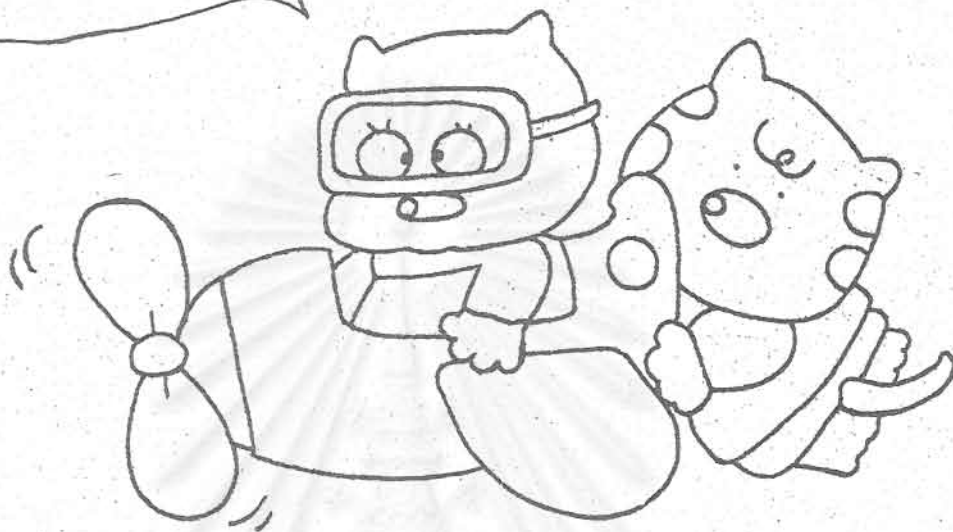
มิลลิเมตร

คำสั่ง	คำ
คำที่มีตัวการ์นต์	๑. _____ ๒. _____
	๓. _____ ๔. _____
คำที่มี ส เป็นตัวสะกด	๑. _____ ๒. _____
	๓. _____
คำที่มี ล เป็นตัวสะกด	๑. _____ ๒. _____
	๓. _____

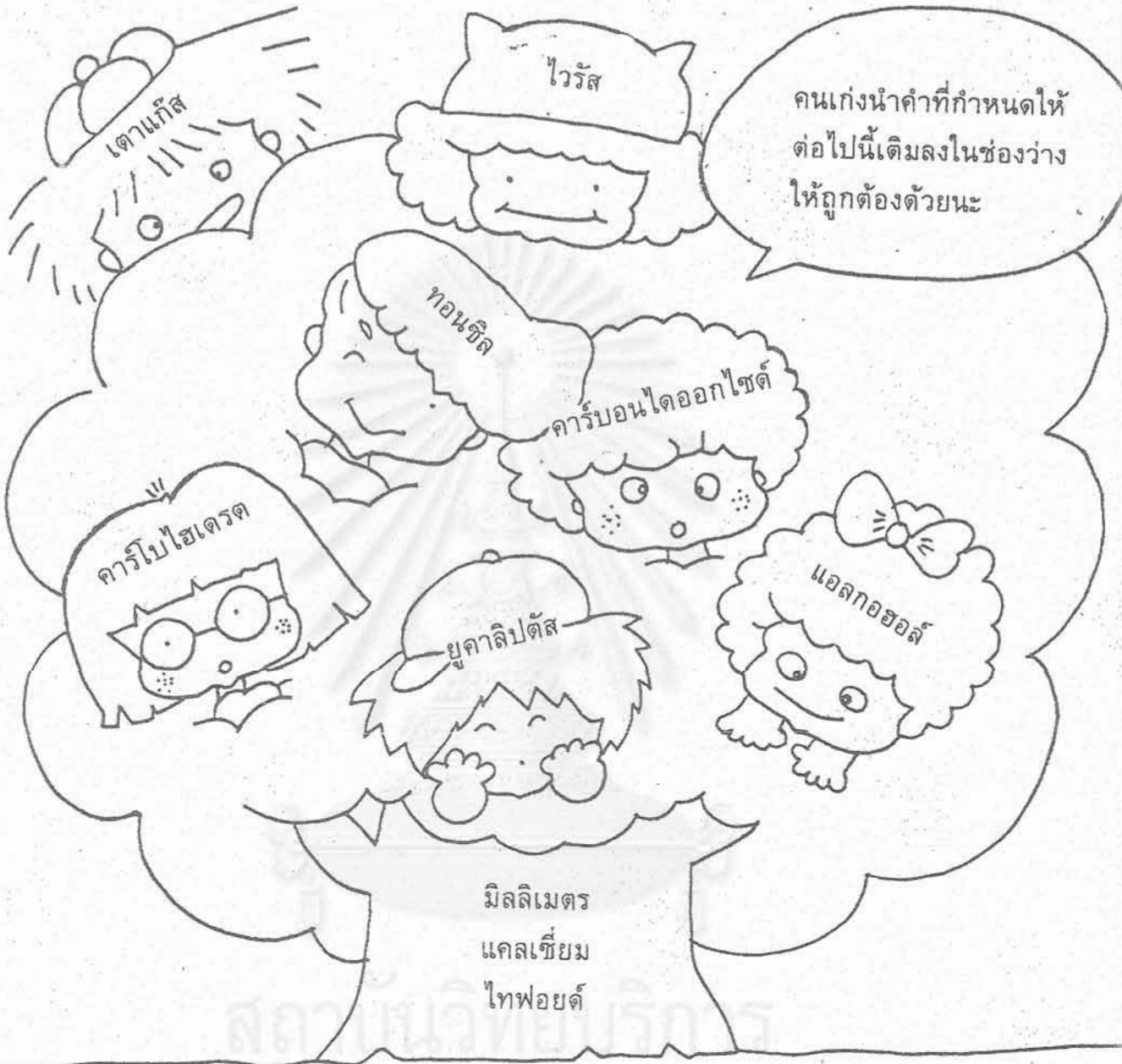

๒.

คำต่อไปนี้คำใดถูกให้ ✓ คำใด
ผิดให้ ✗ และแก้ไขให้ถูกต้อง
ด้วยนะจ๊ะ

คำ	ถูกหรือผิด	แก้ไขเป็น
๑. แอลกอฮอล์		
๒. คาบอนไดออกไซด์		
๓. ทอนซิล		
๔. ยูคาลิปตัส		
๕. คาร์โบไฮเดรต		
๖. แคลเซียม		
๗. ไทฟอย		
๘. เต้าแก๊ส		
๙. ไวรัส		
๑๐. มิลลิเมตร		

๑. อาหารพวกข้าว แป้ง น้ำตาล มี _____ มาก

๒. คุณแม่ใช้ _____ เช็ดแผลให้น้อง

๓. แมลงวันเป็นพาหะนำโรค _____

๔. เขาเป็นโรคกระดูกผุเพราะขาด _____

๕. แก้วเจ็บคอเพราะดื่มน้ำ _____ อีกเสบ

ประวัติของผู้วิจัย

นาง พัชรี วรจรัสรังสี เกิดวันที่ 5 มิถุนายน 2505 จังหวัดพิจิตร สำเร็จการศึกษา
 ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์-
 มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2533 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 6
 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

นางช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์ เกิดวันที่ 14 กรกฎาคม 2505 กรุงเทพมหานคร สำเร็จการ
 ศึกษา ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์-
 มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2536 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่ง อาจารย์ ระดับ 5 โรงเรียนสาธิต
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย